

Giới thiệu Xung Hỷ Tiểu Thiếp

Truyện ngôn tình luôn khiến độc giả phải háo hức, đắm chìm vào tác phẩm bởi một lẽ rất hiển nhiên, những câu chuyện được chuyển tải trong truyện là những chuyện tình yêu đầy màu sắc và thu hút mọi người. Đọc truyện bạn dễ cười, khóc, có đôi lúc vui buồn cùng với những nhân vật trong truyện, đọc truyện mới của tác giả Tâm Lam hẳn bạn sẽ không thể không thích thú, hãy cùng trải nghiệm với truyện Xung Hỷ Tiểu Thiếp

Truyện là câu chuyện tình yêu tưởng chừng sẽ không có hồi kết, là đau thương có chút dằn vặt, lúc lại chạm vào trái tim. Chẳng phải yêu thương nên là điều nhẹ nhàng nhất ư, sao nay lại hóa tựa khối sương, vì đâu, vì duyên số hay nặng nợ nhân gian.

Năm 15 tuổi, thầy tướng số đã răn miệng tiên đoán rằng hán năm nay nhất định sẽ gặp phải đại kiếp, chắc chắn phải cưới “phúc tinh” để vượt qua được kiếp nạn này, về sau phải chăm sóc người kia cho đến già để đền đáp.

Đường đường một bối lạc sang trọng như hán sao lại có thể cưới một tiểu khát nhi làm vợ?

Vào thời khắc tiểu khát nhi kia bước vào Đa La Duệ vương phủ, thì suốt 9 năm nay hán đã trốn vào hoàng cung lánh nạn. Nào ngờ một lần hồi phủ, chợt bị một nữ tử thanh lệ xuất tục câu dẫn hồn phách – chẳng lẽ ông trời đang trêu chọc hán sao?

Người hán từng thề không bao giờ cưới làm vợ lại là kẻ hán muốn tham lam níu giữ. Hơn nữa hán còn chưa hề nói không lấy nàng, thì nàng đã dám mở miệng nói không cưới hán?

Rốt cuộc truyện làm sao mà lại đến nước này, rồi sẽ tiếp diễn ra sao, còn điều gì thú vị chờ đón phía trước, có gì hào hứng hơn nữa. Mời bạn đón đọc truyện và theo dõi những truyện cùng thể loại như: Không Thịt Không Vui, Người Chồng Máu Lạnh,...

Bạn đang đọc truyện *Xung Hỷ Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Thành Bắc Kinh, Đại Thanh hoàng triều – Bắc Kinh phố phường náo nhiệt ồn ào, người người đến đến đi đi, làm nên một bộ mặt kinh thành đầy phồn vinh, thái bình thịnh thế.

Hôm đó thời tiết nắng ráo, trên khắp các con đường chính đầy những quầy hàng bày bán tấp nập, rộn ràng cả một góc trời, ở phố kế bên vẫn nghe được âm thanh nhộn nhịp này, nào là các cửa tiệm đồ cổ, quầy trái cây tươi, quán thức ăn nóng hôi hổi thơm phức, cả những sạp chuyên viết tranh chữ nữa... Các cửa hàng nữ trang, son phấn thì chật kín, các quý phu nhân và tiểu thư chen lấn nhau xem hàng, giữa đường phố thì càng náo nhiệt hơn bởi các đoàn xiếc mã nghệ...

Các đoàn tạp kĩ buôn bán được liệu gia truyền thu hút không ít đám đông, những tiếng hét to không ngừng, đao gương sáng loáng múa may điêu luyện, đôi lúc lại có những màn nhảy vọt phóng người lên thật cao, vô cùng hấp dẫn.

Một vị mỹ thiếu niên, tuổi chừng mười lăm, gương mặt trắng trẻo như thanh như ngọc, ánh mắt cao ngạo đảo nhìn tứ phía xung quanh.

Người thiếu niên khí thế bất phàm này chính là đương kim đại a ca của Đa La Duệ vương phủ - Đức Tuyền bối lạc.

Hiện tại, hán đang mặc trên người một trường bào thiên thanh, chiếc áo khoác ngoài được viền xanh đỏ dọc theo hai vạt, trước ngực hán đeo một mảnh kim bài bằng vàng được chạm trổ tỉ mỉ, dưới thắt lưng gắn thêm một ngọc bội sang quý, phía đuôi còn đính thêm những sợi tua dây mềm mại, bên hông còn lại là một túi hương quý giá thơm ngan ngát.

Trang phục của hán so với con cháu của những nhà giàu phú quý cũng không mấy khác biệt, duy nhất có một điều là cặp mắt đen lay lay sáng ngời kia toát lên một vẻ thông minh kiệt xuất, đôi môi bạc lạnh lùng nhếch mép cười khê, nhưng sâu tận trong đáy mắt không gọn chút vui thích.

Những người đi đường nhận thấy được khí chất lãnh băng, không tầm thường của hán tự động tự giác dạt sang hai bên nhường đường trong nỗi lo sợ thấp thòm, đôi lúc lại lén lén dò xét nhìn trộm hán.

Phía sau hán là hai người thị vệ mặc thường phục theo sát hai bên, không rời nửa bước, cùng theo chân Thiếu chủ đi đến một quầy tướng số.

Chỉ thấy một mảnh vải dài bay phất phơ, trên đó bằng nét chữ thật to ghi là “Thiếu khẩu trực đoạn quái lão tiên”, còn người đoán quẻ tre kia lại là một ông lão mù đáng vẻ có phần gầy yếu. (* “Thiếu khẩu trực đoạn quái lão tiên” ý nói: miệng luôn nói điều thẳng điều thật tuy có thể trái tai)

Người thiếu niên kia nhẹ nhàng vén trường bào, ung dung ngồi xuống chiếc ghế sơ sài trước quầy, đôi mắt hán neho neho lại khinh khinh nhìn lão ông.

{Chúc bạn đọc sách vui vẻ tại www.gacsach.com - gác nhỏ cho người yêu sách.}

“Mắt ngươi không thể thấy, làm sao có thể phê mệnh cho người khác, làm sao có thể bói toán chứ?” Một âm thanh trong trẻo chậm rãi cất lên.

Ông lão mỉm cười, tay vuốt vuốt chòm râu dài lởm chởm hoa râm, đầu nghiêng nghiêng, chậm chạp trả lời, “Mắt có thể nhìn thấy được những thứ mà mắt thường không thể thấy, thì mù hay không mù cũng không có gì nào phân biệt.”

Thiếu niên nghe vậy bỗng đứng cười to, “Hào! Hào! Vậy thể hiện bản lĩnh thật sự của ngươi cho ta xem đi.”

Lão già nhẹ nhàng gạt đầu, đưa tay cầm lấy bàn tay của tiểu bối lạc, trầm ngâm một lát rồi nghiêm nghị nói, “Bối lạc gia, kiếp này đã định mạng người rất tốt phúc, quyền thế danh vọng đều lấy được dễ dàng như trở bàn tay, chẳng qua...” Hắn bỗng đứng im lặng, suy nghĩ cân nhắc điều gì đó.

“Chẳng qua thế nào?” Đức Tuyền nheo mắt lại, lạnh lùng hỏi. Hắn luôn luôn không tin vào số mệnh, không để ý loại trò chơi bói toán này của người Hán, nếu không phải hôm nay chợt nảy ra ý định rời khỏi hoàng cung, ra ngoài du ngoạn, trong lòng hiềm khi lại tò mò như thế, mong muốn tìm tòi những điều thú vị, thì nói cái gì hắn cũng không ngoan ngoãn ngồi xuống đây tùy ý để một lão già mù phê mệnh cho mình. Không nghĩ tới được chớp mắt lão đã nhìn ra được thân phận tôn quý của hắn, chuyện này càng làm hắn kinh ngạc và hiếu kỳ.

“Chẳng qua... chẳng qua là năm nay, bối lạc gia sẽ gặp phải một đại kiếp nạn, sống hay chết về sau chỉ có thể xem liệu có vượt qua được kiếp này không.” Ông lão do dự một lát, cuối cùng cũng nói ra lời tiên đoán.

“Láo xược!” Một gã thị vệ lập tức hét lớn, “Đức Tuyền bối lạc gia chính là người kế thừa tương lai của Đa La Duệ vương phủ, được hoàng thượng vô cùng sủng ái, còn tuyển ngài vào cung để cùng học hành với các hoàng tử vương tôn; người có nhiều ân điển phúc trạch như thế, ai cho phép tên thầy bói vợ vãn như ngươi ăn nói can quấy, đặt điều xằng bậy.”

Nói xong, tên thị vệ lập tức túm áo uy hiếp ông lão, nhưng bị người thiếu niên cao giọng ngăn cản.

“Lui ra! Nơi này không có chuyện của ngươi.” Đức Tuyền tuy rằng tuổi còn nhỏ, nhưng khí thế vô cùng oai phong凛冽, khiến người khác phải mang lòng kính sợ.

Hai gã thị vệ lập tức tôn kính, đứng sang một bên.

“Theo ý ngươi, ta nên làm thế nào để tránh được kiếp nạn này?” Đức Tuyền thân nhiên hỏi, trong lòng không phải đã tin hẳn vào lời lẽ bói toán của ông lão, chỉ là nhất thời hào hứng, muốn nghe thử ông ta sẽ thuyết phục mình bằng lời lẽ làm sao.

Ông lão cười vói về thấu hiểu, nhìn ra được hắn hiển nhiên không những không để ý mà còn không coi lời lão là đúng, nhưng ông vẫn từ tốn trả lời, “Ngài sẽ sớm mắc một bệnh nan y, có thể dẫn đến tử vong, phương pháp duy nhất giải trừ chính là phải cưới người phúc tinh trong số mạng đã định, từ đó có thể bình an vượt qua kiếp nạn này, hơn nữa về sau thuận buồm xuôi gió, thăng tiến công danh.”

Đức Tuyền không thêm ý kiến gì, môi cong lên giễu cợt, hắn đã sớm đính hôn cùng Uyển Thanh cách cách của Hoàng thân phủ, thì phúc tinh lần này của hắn hiển nhiên ý là ám chỉ nàng rồi.

“Chiếu theo lời ngươi nói, vậy phúc tinh trong số mạng của ta là ai?” Hắn phẩy quạt, ra vẻ quan tâm hỏi han, trong ánh mắt lóe lên một tia lãnh đạm u ám. Chỉ cần lão già này nói sai người đó, hắn lập tức dỡ sập của lão đi, đồng thời đánh cho một trận để sau này lão không còn đường lừa gạt, ăn nói lung tung.

Ông lão kia dường như đã định liệu trước, giờ lên một ngón tay gầy nheo, chỉ về phía sau lưng hắn, “Ồ phía sau ngươi có một tiểu oa nhi. Đó là phúc tinh định mệnh của ngươi, cũng là người suốt đời sẽ bầu bạn bên cạnh ngươi. Trừ bỏ nàng, cả đời này nhất định ngươi sẽ không thể lấy người khác.”

Đức Tuyền cười lạnh một tiếng, chậm rãi quay đầu lại, chỉ thấy ở góc đường là một tiểu oa nhi quần áo rách rưới, cả người bẩn thỉu hôi hám đang ngồi bên cạnh một gã nam tử trung niên xanh xao vàng vọt, có lẽ đang trong tình trạng bệnh tình nguy kịch, găm nhắm ổ bánh mì vàng rộm như đã bị bỏ đói nhiều ngày. Tiểu oa nhi kia nhắm chừng khoảng 7 tuổi, bùn đất bụi bặm bám đầy khuôn mặt nhỏ nhắn kia, căn bản không thể nào nhận ra được diện mạo thật sự của nha đầu này.

Đức Tuyền nheo nheo hai mắt, tiểu oa nhi thoạt nhìn vô cùng bẩn thỉu lại hôi thối là phúc tinh định mệnh bầu bạn với hắn sao? Hừ, hắn nộ khí đằng đằng, hung hãn tiến tới trước mặt cô bé, lúc này mới phát hiện đầu con bé còn bị ghẻ chốc, tóc tai lởm chởm không đồng đều, thoang thoang từ người còn bốc lên một mùi hôi thối. Hừ, sự thật sao có thể như vậy chứ. Vị hôn thê của hắn chính là Uyển Thanh cách cách, xinh đẹp kiều mỵ, nũng nịu động lòng người chứ không phải tiểu oa nhi thô lỗ vô giáo dục nhìn là muốn mửa này; hắn bĩu môi chán ghét, trong lòng không hiểu sao lại dâng lên một cảm xúc hỗn loạn, tâm trạng nổi lửa tức giận, liền vung một chưởng đánh rớt khúc bánh mì trên tay tiểu cô nương kia.

“A... bánh mì của ta!” Tiểu cô nương kinh hô một tiếng, cúi người định nhặt lại khúc bánh mì, thỉnh thoảng lại bị Đức Tuyền giờ chân đạp lên, nàng cảm thấy đau đớn liền kêu lên, “Cha a, tay của con đau quá!” Tiểu cô nương cau mày, đáng thương nhìn về phía nam nhân trung niên kia.

Người đàn ông kia ho một trận thật dài, sau đó ngẩng đầu lên, nhìn thấy một người, thân mặc hoa phục quan lại, liền trở nên hoảng loạn, đôi mắt âm thầm vài phần.

Hắn khàn giọng cầu khẩn, “Đại gia, tiểu nha đầu của ta không hiểu chuyện, đã mạo phạm đến ngươi, ngươi có thể rộng lượng từ bi, tha cho chúng ta được không?”

Lúc này lời qua tiếng lại huyền ảo, thu hút tới thật nhiều người vây quanh xem chuyện, Đức Tuyền thấy người càng ngày càng đông, hai mắt sắc bén lướt về phía mọi người, lạnh lùng ra lệnh, “Ta lệnh cho hai cha con nhà ngươi mau khuất khỏi tầm mắt của ta, đi được càng xa thì càng tốt, nhớ là đừng để ta gặp phải lần nữa.”

Hán tử trung niên nghe thấy vậy, nhanh chóng gạt đầu, run rẩy đứng dậy, nắm tay tiểu oa nhi mà nói, “Đồng Ly, chúng ta mau đi thôi. Cha sẽ tìm cái khác cho con ăn nha.” Nói xong, hần kéo tay cô bé, vội vã rời đi.

Đức Tuyền sắc mặt u ám nhìn thầy tướng số, chống tay lên bàn cười lạnh đe dọa, “Tiểu oa nhi kia nhìn thế nào cũng giống một tên ăn xin, ngươi làm sao dám nói nàng là phúc tinh kiếp này của ta hả. Ngươi thật to gan lớn mật nha, không sợ ta đập đổ cái sạp nhỏ bé của ngươi sao?”

Ông lão vẫn là vẻ mặt hòa nhã ôn tồn mỉm cười, không chút hoảng hốt mà bình tĩnh trả lời, “Số mệnh đã định, có muốn tránh cũng tránh không khỏi, trốn cũng trốn không thoát. Ngươi với nàng là thiên duyên tiền định, không thể làm trái đâu. Nếu bối lạc gia không tin, mười năm sau, lão hủ ở chỗ này đợi ngươi, đừng nói là cái sạp nhỏ bé này, đến cả mạng già của ta cũng có thể hai tay dâng lên cho ngươi.”

Nhìn thấy thần thái của lão vô cùng chắc chắn, Đức Tuyền trong lòng rung mình, hần sẽ không bao giờ cưới một tiểu khát nhi bị bệnh ghê đầu làm thê tử. Hần tuyệt đối sẽ không để sự tình này phát sinh trong đời mình.

Suy nghĩ thật kỹ, hần nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Tốt lắm! Hi vọng ngươi khắc ghi những lời nói của mình ngày hôm nay. Mười năm sau, ta sẽ chờ ở đây để chờ bỏ sạp của ngươi, đồng thời cũng lấy cái mạng già của ngươi.”

Ông lão cười cười nhìn đám người bọn hần rời đi. Khi bóng dáng ba người bọn họ đã xa khuất tận đầu đường bên kia, thì lão ông đã hoàn toàn biến mất không chút dấu vết, chỉ để lại một quầy hàng trống rỗng...

Hai tháng sau –

Trong đại sảnh của Cung hoàng thân phủ, từ sáng sớm đã ngập tràn không khí ảm đạm, trầm uất, Cung hoàng thân cùng Mẫn phúc tấn ngồi nhìn nhau đầy lo âu, trên mặt phẳng phát nét bối rối về vấn đề gì đó.

“Lão gia, rốt cuộc chúng ta nên làm cái gì bây giờ?” Mẫn phúc tấn vô cùng kích động, lên tiếng hỏi.

Cung hoàng thân không biết làm sao chỉ thờ dài một hơi, chân mày nhíu lại, thần sắc nghiêm túc trả lời, “Đức Tuyền bối lạc nhiễm phải quái bệnh, chỉ sợ là vô lực xoay chuyển, ngay cả các ngự y trong cung cũng đều khoanh tay bó gối, việc này đã làm cho Hoàng thượng trong lòng đau đớn thương tiếc, bắt đắc dĩ mới dùng tới hạ sách xung hỷ này, có lẽ đó là biện pháp duy nhất. Nàng nói chúng ta có thể không tuân lệnh được sao?”

Hai hàng lông mày kẻ đen của Mẫn phúc tấn cau lại, hoảng sợ mãnh liệt lắc đầu, “Ta mặc kệ, Uyển Thanh của chúng ta chỉ mới 11 tuổi, lại gả con nó cho một kẻ đang yếu bệnh, không thuốc nào cứu chữa thế kia, liệu có bề gì phải suốt đời đơn độc thủ tiết, chẳng nhẽ tâm thấy con trẻ vậy sao?”

Cung thân vương nhìn thê tử ưu sầu, chỉ đành nói, “Ai bảo từ nhỏ Uyển Thanh của chúng ta đã đính ước với Đức Tuyền bối lạc, chuyện xung hỷ này làm sao từ chối được đây?”

Thấy thê tử vẻ mặt vẫn lo âu không nói, ông thờ dài rồi tiếp lời, “Ta cũng không cam lòng cho Uyển Thanh thủ tiết làm quả phụ cả đời, chỉ là Đức Tuyền bối lạc này là Đa La Duệ vương phủ bối lạc, tuy tuổi còn nhỏ nhưng võ song toàn, tài giỏi mưu trí, lại được Hoàng thượng vô cùng sủng ái, chỉ e là cho dù còn một tia hi vọng Đa La Duệ vương phủ và Hoàng thượng sẽ không buông tay từ bỏ! Huống hồ nàng cũng biết rõ, hoàng mệnh không thể trái mả.”

Mẫn phúc tấn làm sao không biết tính nghiêm trọng của chuyện này chứ, chỉ là nàng vẫn không đành lòng. Nàng chỉ có một mình Uyển Thanh là nữ nhi, làm sao nhẫn tâm để con gái cả đời phải chịu cô đơn tịch mịch. Cứ nghĩ đến điều này là hai mắt nàng lại đầm lệ, buồn rầu nhìn Cung thân vương, “Chẳng lẽ không có biện pháp khác sao?” Nàng nghẹn ngào, vẫn không từ bỏ mà hỏi tiếp.

Cung hoàng thân suy nghĩ một lát, khàn giọng âm trầm, “Trừ khi... Trừ khi chúng ta có thể tìm được một người thay thế, hơn nữa thân phận và địa vị cũng không khác xa là mấy, đây có lẽ là nhượng bộ duy nhất của Hoàng thượng. Hần ngài cũng không nguyện thấy nữ nhi của chúng ta phải lãnh nhận nỗi khổ thủ tiết, mọi việc phải nghe theo thiên mệnh, nếu không thì Hoàng thượng làm sao bằng lòng để chuyện này xảy ra.”

Mẫn phúc tấn nghe vậy, xoay người, lập tức ngừng khóc, lo lắng hỏi dồn dập, “A... hay là chúng ta mau chóng đi tìm đi nha. Ngày mốt là Đa La Duệ vương phủ đã tới đón dâu rồi.”

Cung hoàng thân cười khổ nói, “Trong khoảng thời gian ngắn như vậy, đi đâu tìm ra một nữ tử đầy đủ điều kiện như thế chứ. Nếu là người có thân phận địa vị, thì làm sao chấp nhận làm vật hi sinh.”

Mẫn phúc tấn giật mình, thất thần trong chốc lát, sau đó liền ai oán khóc vang, “Uyển Thanh, số của con thật quá khổ đi a...”

Đang lúc Cung hoàng thân và Mẫn phúc tấn vô cùng đau khổ không tìm được kế sách nào, vẻ mặt vô cùng lo lắng, thì một gã gia phó* vội vàng tiến vào đại sảnh miệng hét lớn cấp báo, “Vương gia không tốt. Có chuyện không tốt rồi.” (* gia phó: người hầu trong nhà)

“Có chuyện quan trọng gì mà hét lớn như thế hả?” Cung thân vương bức dọc la mắng.

Gia phó vội quỳ xuống hành lễ, kính cẩn thưa bẩm, “Ngoài cửa lớn có một tên khát cái tựa độ trung niên yêu cầu được gặp Vương gia, đã bị thị vệ ra sức ngăn cản lại, sau đó hắn và thị vệ đôi bên xảy ra chút xung đột, hắn từ kia miệng không ngừng nôn ra huyết, vẫn la hét om sòm bảo hắn là cái gì “Ngọc diện thần y” Khương Tử Khiêm, hôm nay tới đây để ủy thác nhờ vả Vương gia, thỉnh ngài nể tình mau chóng gặp mặt hắn.”

Cung hoàng thân nghe thấy vậy, cả người bỗng nhiên rùng mình, hai con ngươi đen bóng lóe lên một tia tức giận, trầm giọng nói, “Mang bọn họ vào đây.”

Gia phó lĩnh mệnh, nhanh chóng chạy ra ngoài.

Một lúc sau, thị vệ mang theo một lớn một nhỏ, một gã nam tử trung niên và một tiểu oa nhi, quần áo rách rưới đi vào đại sảnh.

Hắn tử xưng gọi là “Ngọc diện thần y” dáng vẻ gầy gò yếu ớt, chỉ còn lại chút hơi tàn, vừa nhìn thấy Cung hoàng thân thì khuôn mặt trắng bệch xanh xao kia thoáng hiện một ý cười an ủi.

“Ngươi... Ngươi rốt cuộc cũng đồng ý gặp ta.” Nam nhân kia lão đảo bước về phía trước, từ trong lòng lấy ra một miếng ngọc bội quý giá xa xỉ, run rẩy đưa cho Cung vương gia, tiếng nói nghẹn ngào, “Xin ngươi nể tình xưa của Trương Bình, mà thu nhận nữ hài tử Đông Ly đáng thương này.”

Cung hoàng thân tiếp nhận ngọc bội, thân hình to lớn rung lên đau xót, “Trương Bình... Muội muội đã xảy ra chuyện gì?” Ngừng lại một chút, đôi mắt hắn sắc bén nhìn hắn tử trung niên, hắn không ngờ được “Ngọc diện thần y” Khương Tử Khiêm anh tuấn ngày nào lại trở nên tiêu tụy như thế.

Hắn tử cười thê lương, tự trách bản thân, “Là do ta vô năng, y thuật không thể chữa nổi bệnh của Trương Bình, chỉ có thể giương mắt nhìn nàng chết trước mặt ta.” Kể chuyện tới đây, hắn nắm tay tiểu cô nương bên cạnh, lùi đến trước mặt hoàng thân, thành tâm cầu khẩn, “Đông Ly là ái nữ duy nhất của ta và Trương Bình, Trương Bình đã chết, hiện giờ ta cũng không sống nổi, van cầu ngươi thu nhận và giúp đỡ tiểu oa nhi khốn khổ này.”

Cung hoàng thân kinh ngạc, lùi về sau vài bước, không tin vào tai mình, lắp bắp luôn miệng, “Trương Bình đã chết... Muội ấy đã chết...”

Đột nhiên, đôi mắt hắn trừng lên đầy hung tợn, chăm chăm về hướng Khương Tử Khiêm, giọng căm giận, “Ngươi đã hại chết em gái duy nhất của ta, mà còn có mặt mũi tới đây cầu khẩn ta sao?”

Khương Tử Khiêm thống khổ, hít sâu một hơi, thê tử âu yếm của hắn đã chết, hắn như mất đi cả hồn phách, cả người già hẳn đi, héo hon gầy xòm. Uổng phí người khác phong tặng hắn danh hiệu “Ngọc diện thần y” mà thê tử của chính mình cũng không thể cứu được, hắn thống khổ muốn ngay lập tức theo nàng xuống cửu tuyền bầu bạn, nhưng hắn lại không nỡ bỏ lại Đông Ly bơ vơ. Vì thế gắng chống chọi lấy hơi thở cuối cùng, hắn mang theo Đông Ly tìm đến kinh thành, đi đến Cung hoàng thân phủ, đây là hi vọng cuối cùng của hắn.

“Ta van cầu ngươi, xin hãy thu nhận và nuôi nấng Đông Ly giúp ta, mạng ta không còn giữ được lâu nữa, nỗi lo duy nhất không bỏ xuống được chính là hài tử này, con bé dù sao cũng là cháu gái của ngươi, ngươi thật nhẫn tâm nhìn thấy nàng trôi nổi ngoài đời, tự sinh tự diệt hay sao?” Hắn lại tiếp tục van xin.

Cung hoàng thân chậm rãi di chuyển ánh mắt, hướng nhìn tiểu cô nương đang co rúm sợ hãi phía sau, tiểu oa nhi này toàn thân hôi hám, lại thêm bệnh ghê chốc, hắn đến một điểm cũng không nhìn ra con bé có chỗ nào giống Trương Bình.

Hắn chán ghét bầu môi đang tỉnh từ chối thì Mẫn phúc tấn ở bên cạnh hai mắt sáng lên, chăm chú quan sát tiểu cô nương kia, sau đó thật hưng phấn nhìn lại Cung hoàng thân, “Lão gia, hãy thu giữ con bé ở lại đi. Đây chính là cơ hội ông trời ban cho gia đình chúng ta đó. Có nàng rồi không phải mọi ưu phiền của ta tự động giải trừ hay sao?”

Nàng lên tiếng nhắc nhở Cung hoàng thân một cách khéo léo.

Đúng vậy! Người được chọn để thay thế lần xưng hũ này đang ở trước mắt, sao hắn lại không thu nhận tiểu oa nhi này chứ, vừa có thể giải quyết được mối bận tâm của mình, vừa như đã chiếu cố đến cốt nhục sót lại của Trương Bình.

“Được rồi, đứa nhỏ này để lại chỗ ta đi, về phần ngươi... thứ lỗi ta không tiện.” Cung hoàng thân lạnh lùng nghiêm mặt nhìn Khương Tử Khiêm. Hắn vĩnh viễn sẽ không tha thứ nam nhân đang đứng trước mặt mình, vì lý tưởng bản thân đã từ chối khéo thánh ân ban phong tước vị “Thái y”, khẳng khái mang theo Trương Bình phiêu lãng khắp nơi cứu nhân độ thế, làm cho Trương Bình bị giày vò chịu khổ nạn, cuối cùng lại rơi vào kết cục chết nơi tha hương.

Khương Tử Khiêm cũng không để ý, vẻ mặt lộ ra nét vui mừng. Hắn ngồi xổm người xuống, kéo đứa con gái lại gần, một mặt đeo lên cổ đứa bé ngọc bội truyền lại của thê tử, mặt khác đem một quyển y thuật giao lại cho con gái, “Đông Ly, con nghe này, quyển sách này là tuyệt học tâm huyết cả đời của cha, cũng là vật duy nhất phụ thân để lại cho con, sau này phải biết ngoan ngoãn nghe lời Vương gia và phúc tấn, có biết không?”

Tiểu oa nhi gật gật đầu, đem quyển y thuật ôm chặt vào ngực.

Khương Tử Khiêm quỳ xuống đất, hướng đến Cung vương gia quỳ lạy bái tạ, sau đó đứng lên chuẩn bị rời đi thì thân hình run rẩy, nôn máu không ngừng, sau đó cả người đổ nhào về phía trước, cứng còng bất động.

“Phụ thân! Phụ thân!” Tiểu cô nương nước mắt chảy dài, ngồi xuống ôm lấy thân thể của cha mà kêu vang. Tuổi của nàng còn quá nhỏ, vẫn chưa hiểu được vì sao phụ thân lại đột nhiên ngã quy như thế.

Cung hoàng thân thấy thế, vẫn không đành lòng, liền hạ lệnh, “Người đâu, đem tiểu cô nương này lui xuống dưới, đồng thời mang người này đi an táng trong thế.”

Nhóm người bên dưới lập tức thi hành nhiệm vụ.

Chốc lát sau, đại sảnh đã khôi phục lại sự yên lặng, chỉ nghe thấy Cung hoàng thân thở dài kín đáo, thì thảo lẩm bẩm, “Tuong Bình, muội cũng đừng oán trách đại ca. Đại ca chỉ là bất đắc dĩ mà thôi...”

Uyên lâu của Đa La Duệ vương phủ -

Nền đỏ hỷ sự thấp sáng trong phòng, một thân ảnh nho nhỏ nghiêm trang ngồi bên hỷ giường, người này chính là tiểu oa nhi tròn 7 tuổi – Khương Đông Ly.

Ba ngày trước, lần đầu tiên nàng gặp được cậu ruột của mình, và từ đó lưu lại sống tại Cung hoàng thân phủ, cậu và mợ liền bắt tay vào cải tạo lại nàng.

Hiện giờ nàng chính là một đứa bé gái xinh xắn sạch sẽ, tuy nhiên duy nhất bệnh ghê chốc trên đầu thì vẫn chưa hoàn toàn được trị dứt.

Còn bây giờ, nàng đang khoác trên mình một bộ hỷ phục đỏ thẫm, trên đầu thì phủ một tấm khăn hồng, bị một đám người lôi kéo đưa đến căn phòng này, căn bản nàng vẫn không hề biết thực chất đang xảy ra chuyện gì, chỉ cảm thấy đây là một trò chơi thật vui; nhưng mà nàng đã ngồi tại chỗ này thật lâu rồi, bắt đầu cảm thấy có chút buồn, có chút nhàm chán.

Vì thế nàng lén vén chiếc khăn trùm đầu hất nó lên trên, rút quyển sách của phụ thân từ trong người ra, giờ vài trang nghiên cứu.

Đột nhiên cửa phòng chợt mở toang, một bà mai tiến vào, vừa thấy khăn trùm đầu bị Đông Ly hất tung, vội đi nhanh về phía trước, kinh hãi hét to, “Ôi! Ngươi tại sao dám gỡ khăn trùm ra hả, đây là điềm xấu a.”

Vừa nói xong, bà vội vàng đem chiếc khăn trùm lại vị trí cũ, Đông Ly đành phải gấp quyển sách lại, nhét nhét trở lại vào trong ngực.

Tần mã mã dẫn một thiếu niên tuấn mỹ tới, rồi căn dặn, “Nhị bối lạc, ngươi thay đại bối lạc giờ hồng khăn ra đi.”

Thiếu niên kia nhoen miệng cười, theo lời lập tức vén chiếc khăn từ trên đầu Đông Ly xuống, đối mặt với nàng là một cặp mắt to tròn ranh mãnh, hấn bật cười khách khách, “Bộ dạng của oa nhi này đúng là không tồi nha, chỉ tiếc là đầu lại mắc bệnh ghê chốc, nhưng mà không sao, bệnh này trị liệu cẩn thận là khỏi ngay.”

Khương Đông Ly nhìn thấy trước mắt là một người thiếu niên tuấn tú nhã nhặn, điềm đạm, không nhịn được cũng liền cười theo, lộ ra hai má lúm đồng tiền nhỏ nhỏ đáng yêu, nàng cất giọng non nớt hỏi, “Tiểu ca ca, ngươi tên là gì?”

Thiếu niên nghe hàm răng trắng muốt, cười thật tươi, “Ta gọi là Đức An, là nhị bối lạc trong phủ, sau này sẽ là tiểu thúc của ngươi.” (*tiểu thúc: em chồng á)

Vừa mới dứt lời, Tần mã mã ở kế bên đã khàn giọng phê bình, “Nhị bối lạc, ngươi đừng cùng tiểu phúc tấn nói chuyện phiếm nữa, giờ ta phải nhanh chóng đưa nàng đến phòng của đại bối lạc, ngàn vạn lần không thể làm chậm trễ giờ lành, đại bối lạc có được cứu hay không đều trông cậy vào chuyện này đây.”

Đức An thu lại nụ cười, nghiêm túc gật đầu, “Ngươi nhanh chóng mang nàng đi đi.”

Tần mã mã dẫn Đông Ly rời khỏi hỷ phòng, đi đến một lầu các thanh lệ, tĩnh mịch, phía sau hoa viên, vuton tay đẩy cửa phòng, đem nàng mang đến gần bên giường.

“Tiểu oa nhi, người này là vị hôn phu của ngươi, hấn có thể tiếp tục sống không toàn trông cậy vào ngươi, nếu phúc khí của ngươi tốt, thì từ nay về sau ngươi không cần phải lo lắng về cuộc sống, còn nếu không thì ngươi phải làm quả phụ thủ tiết cả đời đó nha.” Tần mã mã thở dài nói.

Khương Đông Ly thật sự không hiểu được ý tứ trong lời nói của bà, chỉ chăm chú nhìn người bệnh đang hấp hối trên giường, là một thiếu niên sắc mặt trắng bệch, “Hấn... hấn tại sao lại giống như phụ thân, hấn đang sắp chết sao?” Nàng ngây thơ hỏi trực tiếp.

Tần mã mã thở dài lắc đầu, “Ngươi nếu không muốn hấn chết, thì đêm nay nhớ phải chăm sóc thật tốt, đừng để cho đầu trâu mặt ngựa câu mắt hồn hấn đi, có biết không?”

Khương Đông Ly bê một chiếc ghế đến bên cạnh giường ngồi, nghiêm túc trông nom người đang nằm trên giường, nhìn tới nhìn lui một hồi, nàng lại ngủ gật đi mất, con buồn ngủ nhanh chóng ập tới kéo sụp mi mắt; không lâu sau, nàng chịu không nổi liền tựa mình vào thành giường thiếp đi.

Nhưng cũng thật kì quái, sáng sớm hôm sau, tình trạng của Đức Tuyền bối lạc lại xuất hiện kì tích, hấn từ trong hôn mê đã dần tỉnh lại, sắc mặt tuy rằng vẫn còn rất kém, nhưng ít nhất cũng đã qua khỏi cơn nguy kịch.

Trong lúc đang chẩn bệnh, ngự y vẫn chưa tìm được lý do vì sao lại có chuyện thần kì này, thì lại vô tình phát hiện ra quyển sách Đông Ly mang bên người, vừa lật vừa xem, ngự y như đã nhận được vật báu, hấn hồ thông báo, “Đức Tuyền bối lạc được cứu rồi! Được cứu rồi!”

Thì ra đây là quyển sách thuốc của Khương Tử Khiêm dùng suốt đời sở học của mình nghiên cứu ra chuyên để trị các chứng nan y đủ loại.

Bởi vậy bệnh tình của Đức Tuyền bối lạc dần chuyển biến tốt đẹp, tất cả mọi người trong vương phủ đều xem Khương Đông Ly như là phúc tinh, đối với

nàng yêu thương vô cùng, đặc biệt là Đa La Duệ quận vương cùng phúc tấn đối đãi với nàng như nữ nhi ruột thịt, cung yêu chiều chuộng hết mực.

Khương Đông Ly mơ mơ màng màng, căn bản là không biết chuyện gì đang xảy ra, sự sùng ái của vương gia cùng phúc tấn làm nàng mừng rỡ, cả ngày cứ ngây ngô cười nói. Bởi vì dù cha mẹ thân sinh của nàng đã qua đời, giờ đây ông trời lại ban cho nàng một đôi cha mẹ tốt bụng không kém.

Ngày hôm đó, Lan phúc tấn đem theo Đông Ly vào Vũ Uyên Lâu để thăm hỏi Đức Tuyền bối lạc, vừa bước vào cửa phòng, đã nghe thấy tiếng hét giận dữ của hấn dành cho bọn nha hoàn.

“Thê tử của ta là Uyển Thanh cách cách của Cung Hoàng thân phủ, không phải cái đứa tiểu quý bị chốc đầu như các người nói!”

Nguyên lai là do bọn người dưới tung ra chuyện xung hỷ, mọi người liên tục thì thầm sôi nổi, nói rằng Cung Hoàng thân kia không đành lòng để Uyển Thanh cách cách phải thủ tiết quả phụ cả đời, lại tìm ngay một tiểu oa nhi ghê chốc đầu thay thế cho con gái gả vào Đa La Duệ vương phủ để xung hỷ.

Những lời đồn này rất nhanh đã truyền đến tai Đức Tuyền bối lạc, hấn luôn luôn tâm cao khí ngạo, làm sao chịu được một việc an bài như thế, trong lòng tất nhiên là nộ khí xung thiên.

Lan phúc tấn thấy thế vội vàng cho bọn nha hoàn cáo lui, đi đến bên giường Đức Tuyền, “Tuyền nhi, người bệnh nặng mới khỏi, làm sao tính tình lại nóng giận như thế hở? Người không phải lại muốn làm cho ngạch nương phải lo lắng chứ?”

Đức Tuyền cau mày, trầm giọng hỏi, “Ngạch nương, người thành thật nói cho con biết, cô dâu xung hỷ của ta có phải là Cung Hoàng thân phủ Uyển Thanh cách cách hay không?”

Lan phúc tấn nhìn vẻ mặt gằn bướng của hấn liền thở dài một hơi, nhẹ nhàng nói, “Người bệnh nặng như vậy, Cung Hoàng thân kia... thật sự luyến tiếc đem nữ nhi của hấn gả vào phủ chúng ta, cái này cũng không thể trách hấn được.” Nói tới đây, bà tạm dừng một chút, thở dài một hơi, sau đó tiếp tục, “Xung hỷ cô dâu nhập phủ chúng ta là ái nữ Khương Đông Ly của Tương Bình cách cách, muội muội của Cung Hoàng thân vương, nếu không nhờ có nàng, chỉ sợ người đã trên đường xuống suối vàng rồi.”

“Nàng ta là người như thế nào? Con muốn thấy nàng ta.” Đức Tuyền lạnh lùng, khẽ nhếch môi.

Lan phúc tấn mỉm cười, hướng về phía Đông Ly phát tay bảo, “Ly nhi, người lại đây, để bối lạc nhìn người cho tốt.”

Khương Đông Ly nở một nụ cười thuần khiết, nhẹ nhàng bước đến bên giường, lẳng lặng đứng bên cạnh Lan phúc tấn.

Đến khi nàng giương mắt lên nhìn Đức Tuyền bối lạc trên giường thì hai mắt bỗng nhiên trùng trùng tròn to, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra vẻ kinh hãi. Trước mặt là kẻ đã từng hát đồ bánh mì của nàng, lại còn tàn ác đập lên tay nàng, theo bản năng, nàng co rúm lại, nép sát vào người Lan phúc tấn.

Phản ứng của Đức Tuyền thì vô cùng kịch liệt, người vợ xung hỷ vào cửa nhà hấn lại là nữ oa nhi chốc ghê ngày trước ông lão tướng số từng nói.

Hấn hung tợn trừng mắt nhìn Khương Đông Ly, giận dữ hét, “Ta không cần cái người quái dị này làm nương tử, nàng chính là một tiểu khát nhi, làm sao có thể xứng đôi với ta!” Hấn không cam lòng, vận mệnh của hấn đã bị tên thầy tướng số kia đoán hoàn toàn trúng. Không, hấn tuyệt đối không chấp nhận bất hạnh này, cũng tuyệt đối không tin vận mệnh kia!

Lan phúc tấn vội làm yên lòng tiểu Đông Ly đang bị kinh hãi, một bên trách cứ liếc mắt nhìn con trai mình, “Người làm Ly nhi sợ. Làm sao người có thể gọi nàng là người quái dị hả, bệnh chốc đầu này chỉ cần chữa trị tốt sẽ khỏi ngay, tóc cũng sẽ mọc dài ra. Người cũng đừng quên, mạng của người là do được nàng cứu về.”

“Hừ!” Đức Tuyền hừ lạnh một tiếng, “Con không cần nàng ta cứu.”

Nói xong, hai hàng chân mày hấn cau lại, hai mắt nheo nheo, vẻ mặt dữ tợn nhìn Đông Ly, ác thanh ác khí nói, “Người, tên thảo dân quái dị kia, lập tức rời khỏi phòng của ta, đừng để ta phải trông thấy người nữa. Đi! Cút mau cho ta!”

Khương Đông Ly bị dọa sợ đến mức nước mắt rung rung hai khóe mi, thân hình nhỏ nhỏ run rẩy một hồi thật lâu, tiếp theo bật lên một tiếng oa, vừa đi vừa khóc, sau đó giẫy mạnh khỏi vòng tay của Lan phúc tấn chạy thẳng ra ngoài.

“Ly nhi” Lan phúc tấn thấy vậy, vô cùng đau lòng, hô lên một tiếng, sau đó quay đầu lại, ánh mắt hấn học tức giận, trách cứ đứa con, “Đứa nhỏ này, người cũng thiệt là, Ly nhi còn nhỏ không hiểu chuyện, không cha không mẹ đã quá đủ đáng thương rồi, vì bệnh của người mà bị ép gả vào phủ chúng ta, người không những không cảm kích, lại còn hung hăng như thế, biểu hiện của người thật làm cho ngạch nương đau lòng.”

Đức Tuyền thùy chung mím môi không nói nửa lời, mặc kệ ngạch nương nói thế nào, hấn tuyệt đối không thừa nhận tiểu oa nhi chốc đầu kia là thê tử của mình.

Lan phúc tấn thấy vẻ mặt của con vẫn kiên cường ương ngạnh, không khỏi thở dài một hơi rồi nói, “Mặc kệ là như thế nào, Đông Ly cũng đã được tứ phong làm Đông Ly cách cách, nàng xem như cũng xứng với người, chờ đến khi Ly nhi được tròn 17 tuổi, ta và A mã người sẽ chọn ngày lành tháng tốt cho các người cử hành hôn lễ chính thức.”

“Con tuyệt đối sẽ không lấy nàng ta.” Đức Tuyền nhe răng trợn mắt khẳng định.

“Người...” Lan phúc tấn vừa tức vừa lo lắng, nhưng cũng không thể làm gì được, đứa con trai này từ nhỏ đã thông minh hơn người, tâm tư lại thâm

trầm, chín chắn, trưởng thành sớm, mọi việc đều tự mình chủ trương, không nương bộ ai, thật là chẳng biết tốt xấu.

Hít một hơi thật sâu rồi thở dài, bà ôn nhu nói, “Ngươi dưỡng bệnh cho tốt đi. Việc này tạm thời không đề cập tới nữa.” Dứt lời, bà nhẹ nhàng thay mền gối cho hần rồi trở ra ngoài, tiện tay khép lại cánh cửa phòng.

Từ sau ngày ấy, Đông Ly chưa từng bước chân trở lại phòng của Đức Tuyền, bởi vì trong lòng nàng đã tràn ngập đầy sợ hãi đối với hần.

Trừ bỏ Đức Tuyền, cả Đa La Duệ vương phủ đều đối đãi với nàng thật đặc biệt. Đa La Duệ quận vương cùng Lan phúc tấn thương yêu nàng thì khỏi phải nói, Đức An bồi lạc và nàng tình cảm cũng hòa hợp vui vẻ, hai người thường chơi đùa cùng nhau, rồi còn cùng đọc sách, viết chữ.

Về phần Đức Tuyền bồi lạc, sau khi bình phục, liền trở lại hoàng cung, cùng các hoàng tử tiếp nhận giáo dục, rèn luyện võ nghệ, trải qua nhiều năm trong cung, rất hiếm khi hồi phủ thăm hỏi, quả thực trong lòng hần đã đem hoàng cung trở thành nhà mình! Trong lòng hần rất rõ ràng – hần không muốn về phủ vì nguyên nhân là không muốn tiếp nhận Đông Ly là thê tử của mình.

Kỳ thật hần vô cùng sợ hãi những lời tiên đoán thắng thần của vị tướng số năm nào, đã nói trúng hết nhân duyên của hần! Bởi vậy hần kiên quyết không chấp nhận tiểu nha đầu xấu xí kia trở thành phu nhân thật sự, cho dù là thiên ý, hần cũng muốn nghịch thiên hành sự, tuyệt đối không làm chuyện cười cho lão già mù kia.

Nhưng mà thiên ý đã quyết như thế, mục tiêu đã định làm thế nào có thể thoát đây...

Hần từ cười thê lương, tự trách bản thân, “Là do ta vô năng, y thuật không thể chữa nổi bệnh của Trương Bình, chỉ có thể giương mắt nhìn nàng chết trước mặt ta.” Kể chuyện tới đây, hần nắm tay tiểu cô nương bên cạnh, lời đến trước mặt hoàng thân, thành tâm cầu khẩn, “Đông Ly là ái nữ duy nhất của ta và Trương Bình, Trương Bình đã chết, hiện giờ ta cũng không sống nổi, van cầu người thu nhận và giúp đỡ tiểu oa nhi khốn khổ này.”

Cung hoàng thân kinh ngạc, lùi về sau vài bước, không tin vào tai mình, lắp bắp luôn miệng, “Trương Bình đã chết... Muội ấy đã chết...”

Đột nhiên, đôi mắt hần trừng lên đầy hung tợn, chăm chăm về hướng Khương Tử Khiêm, giọng căm giận, “Ngươi đã hại chết em gái duy nhất của ta, mà còn có mặt mũi tới đây cầu khẩn ta sao?”

Khương Tử Khiêm thống khổ, hít sâu một hơi, thê tử âu yếm của hần đã chết, hần như mất đi cả hồn phách, cả người già hần đi, héo hon gầy xòm. Uổng phí người khác phong tặng hần danh hiệu “Ngọc diện thần y” mà thê tử của chính mình cũng không thể cứu được, hần thống khổ muốn ngay lập tức theo nàng xuống cửu tuyền bầu bạn, nhưng hần lại không nỡ bỏ lại Đông Ly bơ vơ. Vì thế gắng chống chọi lấy hơi thở cuối cùng, hần mang theo Đông Ly tìm đến kinh thành, đi đến Cung hoàng thân phủ, đây là hi vọng cuối cùng của hần.

“Ta van cầu người, xin hãy thu nhận và nuôi nấng Đông Ly giúp ta, mạng ta không còn giữ được lâu nữa, nỗi lo duy nhất không bỏ xuống được chính là hài tử này, con bé dù sao cũng là cháu gái của ngươi, ngươi thật nhân tâm nhìn thấy nàng trôi nổi ngoài đời, tự sinh tự diệt hay sao?” Hần lại tiếp tục van xin.

Cung hoàng thân chậm rãi di chuyển ánh mắt, hướng nhìn tiểu cô nương đang co rúm sợ hãi phía sau, tiểu oa nhi này toàn thân hôi hám, lại thêm bệnh ghê chốc, hần đến một điểm cũng không nhìn ra con bé có chỗ nào giống Trương Bình.

Hần chán ghét bầu môi đang tính từ chối thì Mẫn phúc tấn ở bên cạnh hai mắt sáng lên, chăm chú quan sát tiểu cô nương kia, sau đó thật hưng phấn nhìn lại Cung hoàng thân, “Lão già, hãy thu giữ con bé ở lại đi. Đây chính là cơ hội ông trời ban cho gia đình chúng ta đó. Có nàng rồi không phải mọi ưu phiền của ta tự động giải trừ hay sao?”

Nàng lên tiếng nhắc nhở Cung hoàng thân một cách khéo léo.

Đúng vậy! Người được chọn để thay thế lần xung hỷ này đang ở trước mắt, sao hần lại không thu nhận tiểu oa nhi này chứ, vừa có thể giải quyết được mối bận tâm của mình, vừa như đã chiếu cố đến cốt nhục sót lại của Trương Bình.

“Được rồi, đứa nhỏ này để lại chỗ ta đi, về phần ngươi... thứ lỗi ta không tiện.” Cung hoàng thân lạnh lùng nghiêm mặt nhìn Khương Tử Khiêm. Hần vĩnh viễn sẽ không tha thứ nam nhân đang đứng trước mặt mình, vì lý tưởng bản thân đã từ chối khéo thánh ân ban phong tước vị “Thái y”, khẳng khái mang theo Trương Bình phiêu lãng khắp nơi cứu nhân độ thế, làm cho Trương Bình bị giày vò chịu khổ nạn, cuối cùng lại rơi vào kết cục chết nơi tha hương.

Khương Tử Khiêm cũng không để ý, vẻ mặt lộ ra nét vui mừng. Hần ngồi xổm người xuống, kéo đứa con gái lại gần, một mặt đeo lên cổ đứa bé ngọc bội truyền lại của thê tử, mặt khác đem một quyển y thuật giao lại cho con gái, “Đông Ly, con nghe này, quyển sách này là tuyệt học tâm huyết cả đời của cha, cũng là vật duy nhất phụ thân để lại cho con, sau này phải biết ngoan ngoãn nghe lời Vương gia và phúc tấn, có biết không?”

Tiểu oa nhi gật gật đầu, đem quyển y thuật ôm chặt vào ngực.

Khương Tử Khiêm quỳ xuống đất, hướng đến Cung vương gia quỳ lạy bái tạ, sau đó đứng lên chuẩn bị rồi đi thì thân hình run rẩy, nôn máu không ngừng, sau đó cả người đổ nhào về phía trước, cứng còng bất động.

“Phụ thân! Phụ thân!” Tiểu cô nương nước mắt chảy dài, ngồi xuống ôm lấy thân thể của cha mà kêu vang. Tuổi của nàng còn quá nhỏ, vẫn chưa hiểu được vì sao phụ thân lại đột nhiên ngã quỵ như thế.

Cung hoàng thân thấy thế, vẫn không đành lòng, liền hạ lệnh, “Người đâu, đem tiểu cô nương này lui xuống dưới, đồng thời mang người này đi an táng

trọng thể.”

Nhóm người bên dưới lập tức thi hành nhiệm vụ.

Chốc lát sau, đại sảnh đã khôi phục lại sự yên lặng, chỉ nghe thấy Cung hoàng thân thở dài kín đáo, thì thào lầm bầm, “Trương Bình, muội cũng đừng oán trách đại ca. Đại ca chỉ là bất đắc dĩ mà thôi...”

Uyên lâu của Đa La Duệ vương phủ -

Nền đỏ hỷ sự thấp sáng trong phòng, một thân ảnh nhỏ nhỏ nghiêm trang ngồi bên hỷ giường, người này chính là tiểu oa nhi tròn 7 tuổi – Khương Đông Ly.

Ba ngày trước, lần đầu tiên nàng gặp được cậu ruột của mình, và từ đó lưu lại sống tại Cung hoàng thân phủ, cậu và mợ liền bắt tay vào cải tạo lại nàng.

Hiện giờ nàng chính là một đứa bé gái xinh xắn sạch sẽ, tuy nhiên duy nhất bệnh ghê chốc trên đầu thì vẫn chưa hoàn toàn được trị dứt.

Còn bây giờ, nàng đang khoác trên mình một bộ hỷ phục đỏ thắm, trên đầu thì phủ một tấm khăn hồng, bị một đám người lôi kéo đưa đến căn phòng này, căn bản nàng vẫn không hề biết thực chất đang xảy ra chuyện gì, chỉ cảm thấy đây là một trò chơi thật vui; nhưng mà nàng đã ngồi tại chỗ này thật lâu rồi, bắt đầu cảm thấy có chút buồn, có chút nhàm chán.

Vì thế nàng lén vén chiếc khăn trùm đầu hất nó lên trên, rút quyển sách của phụ thân từ trong người ra, giờ vài trang nghiên cứu.

Đột nhiên cửa phòng chợt mở toang, một bà mai tiến vào, vừa thấy khăn trùm đầu bị Đông Ly hất tung, vội đi nhanh về phía trước, kinh hãi hét to, “Ôi! Ngươi tại sao dám gỡ khăn trùm ra hả, đây là điềm xấu a.”

Vừa nói xong, bà vội vàng đem chiếc khăn trùm lại vị trí cũ, Đông Ly đành phải gấp quyển sách lại, nhét nhét trở lại vào trong ngực.

Tần má má dẫn một thiếu niên tuổi mười bảy, rồi căn dặn, “Nhị bối lạc, ngươi thay đại bối lạc giờ hồng khăn ra đi.”

Thiếu niên kia nhoen miệng cười, theo lời lập tức vén chiếc khăn từ trên đầu Đông Ly xuống, đối mặt với nàng là một cặp mắt to tròn ranh mãnh, hần bật cười khách khách, “Bộ dạng của oa nhi này đúng là không tồi nha, chỉ tiếc là đầu lại mắc bệnh ghê chốc, nhưng mà không sao, bệnh này trị liệu cẩn thận là khỏi ngay.”

Khương Đông Ly nhìn thấy trước mắt là một người thiếu niên tuổi mười bảy, điềm đạm, không nhìn được cũng liền cười theo, lộ ra hai má lúm đồng tiền nhỏ nhỏ đáng yêu, nàng cất giọng non nớt hỏi, “Tiểu ca ca, ngươi tên là gì?”

Thiếu niên nghe hàm răng trắng muốt, cười thật tươi, “Ta gọi là Đức An, là nhị bối lạc trong phủ, sau này sẽ là tiểu thúc của ngươi.” (*tiểu thúc: em chồng á)

Vừa mới dứt lời, Tần má má ở kế bên đã khàn giọng phê bình, “Nhị bối lạc, ngươi đừng cùng tiểu phúc tấn nói chuyện phiếm nữa, giờ ta phải nhanh chóng đưa nàng đến phòng của đại bối lạc, ngàn vạn lần không thể làm chậm trễ giờ lành, đại bối lạc có được cứu hay không đều trông cậy vào chuyện này đây.”

Đức An thu lại nụ cười, nghiêm túc gật đầu, “Ngươi nhanh chóng mang nàng đi đi.”

Tần má má dẫn Đông Ly rời khỏi hỷ phòng, đi đến một lầu các thanh lệ, tĩnh mịch, phía sau hoa viên, vườn tay đẩy cửa phòng, đem nàng mang đến gần bên giường.

“Tiểu oa nhi, người này là vị hôn phu của ngươi, hần có thể tiếp tục sống không toàn trông cậy vào ngươi, nếu phúc khí của ngươi tốt, thì từ nay về sau ngươi không cần phải lo lắng về cuộc sống, còn nếu không thì ngươi phải làm quả phụ thủ tiết cả đời đó nha.” Tần má má thở dài nói.

Khương Đông Ly thật sự không hiểu được ý tứ trong lời nói của bà, chỉ chăm chú nhìn người bệnh đang hấp hối trên giường, là một thiếu niên sắc mặt trắng bệch, “Hần... hần tại sao lại giống như phụ thân, hần đang sắp chết sao?” Nàng ngây thơ hỏi trực tiếp.

Tần má má thở dài lắc đầu, “Ngươi nếu không muốn hần chết, thì đêm nay nhớ phải chăm sóc thật tốt, đừng để cho đầu trâu mặt ngựa câu mắt hần đi, có biết không?”

Khương Đông Ly bê một chiếc ghế đến bên cạnh giường ngồi, nghiêm túc trông nom người đang nằm trên giường, nhìn tới nhìn lui một hồi, nàng lại ngủ gật đi mất, con buồn ngủ nhanh chóng ập tới kéo sụp mi mắt; không lâu sau, nàng chịu không nổi liền tựa mình vào thành giường thiếp đi.

Nhưng cũng thật kì quái, sáng sớm hôm sau, tình trạng của Đức Tuyển bối lạc lại xuất hiện kì tích, hần từ trong hôn mê đã dần tỉnh lại, sắc mặt tuy rằng vẫn còn rất kém, nhưng ít nhất cũng đã qua khỏi cơn nguy kịch.

Trong lúc đang chẩn bệnh, ngự y vẫn chưa tìm được lý do vì sao lại có chuyện thần kì này, thì lại vô tình phát hiện ra quyển sách Đông Ly mang bên người, vừa lật vừa xem, ngự y như đã nhận được vật báu, hơn hờ thông báo, “Đức Tuyển bối lạc được cứu rồi! Được cứu rồi!”

Thì ra đây là quyển sách thuốc của Khương Tử Khiêm dùng suốt đời sở học của mình nghiên cứu ra chuyên để trị các chứng nan y đủ loại.

Bởi vậy bệnh tình của Đức Tuyền bối lạc dần chuyển biến tốt đẹp, tất cả mọi người trong vương phủ đều xem Khương Đông Ly như là phúc tinh, đối với nàng yêu thương vô cùng, đặc biệt là Đa La Duệ quận vương cùng phúc tấn đối đãi với nàng như nữ nhi ruột thịt, cung yêu chiều chuộng hết mực.

Khương Đông Ly mơ mơ màng màng, căn bản là không biết chuyện gì đang xảy ra, sự sùng ái của vương gia cùng phúc tấn làm nàng mừng rỡ, cả ngày cứ ngây ngô cười nói. Bởi vì dù cha mẹ thân sinh của nàng đã qua đời, giờ đây ông trời lại ban cho nàng một đôi cha mẹ tốt bụng không kém.

Ngày hôm đó, Lan phúc tấn đem theo Đông Ly vào Vũ Uyên Lâu để thăm hỏi Đức Tuyền bối lạc, vừa bước vào cửa phòng, đã nghe thấy tiếng hét giận dữ của hắc danh cho bọn nha hoàn.

“Thê tử của ta là Uyển Thanh cách cách của Cung Hoàng thân phủ, không phải cái đứa tiểu quý bị chốc đầu như các người nói!”

Nguyên lai là do bọn người dưới tung ra chuyện xung hỷ, mọi người liên tục thì thầm sôi nổi, nói rằng Cung Hoàng thân kia không đành lòng để Uyển Thanh cách cách phải thủ tiết quá phụ cả đời, lại tìm ngay một tiểu oa nhi ghê chốc đầu thay thế cho con gái gả vào Đa La Duệ vương phủ để xung hỷ.

Những lời đồn này rất nhanh đã truyền đến tai Đức Tuyền bối lạc, hắc danh luôn tâm cao khí ngạo, làm sao chịu được một việc an bài như thế, trong lòng tất nhiên là nộ khí xung thiên.

Lan phúc tấn thấy thế vội vàng cho bọn nha hoàn cáo lui, đi đến bên giường Đức Tuyền, “Tuyền nhi, người bệnh nặng mới khỏi, làm sao tính tình lại nóng giận như thế hở? Người không phải lại muốn làm cho ngạch nương phải lo lắng chứ?”

Đức Tuyền cau mày, trầm giọng hỏi, “Ngạch nương, người thành thật nói cho con biết, cô dâu xung hỷ của ta có phải là Cung Hoàng thân phủ Uyển Thanh cách cách hay không?”

Lan phúc tấn nhìn vẻ mặt gằn bướng của hắc danh thở dài một hơi, nhẹ nhàng nói, “Người bệnh nặng như vậy, Cung Hoàng thân kia... thật sự luyến tiếc đem nữ nhi của hắc danh gả vào phủ chúng ta, cái này cũng không thể trách hắc danh được.” Nói tới đây, bà tạm dừng một chút, thở dài một hơi, sau đó tiếp tục, “Xung hỷ cô dâu nhập phủ chúng ta là ái nữ Khương Đông Ly của Tương Bình cách cách, muội muội của Cung Hoàng thân vương, nếu không nhờ có nàng, chỉ sợ người đã trên đường xuống suối vàng rồi.”

“Nàng ta là người như thế nào? Con muốn thấy nàng ta.” Đức Tuyền lạnh lùng, khẽ nhếch môi.

Lan phúc tấn mỉm cười, hướng về phía Đông Ly phát tay bảo, “Ly nhi, người lại đây, để bối lạc nhìn người cho tốt.”

Khương Đông Ly nở một nụ cười thuần khiết, nhẹ nhàng bước đến bên giường, lẳng lặng đứng bên cạnh Lan phúc tấn.

Đến khi nàng giương mắt lên nhìn Đức Tuyền bối lạc trên giường thì hai mắt bỗng nhiên trừng trừng tròn to, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra vẻ kinh hãi. Trước mặt là kẻ đã từng hất đổ bánh mì của nàng, lại còn tàn ác đập lên tay nàng, theo bản năng, nàng co rúm lại, nép sát vào người Lan phúc tấn.

Phản ứng của Đức Tuyền thì vô cùng kịch liệt, người vợ xung hỷ vào cửa nhà hắc danh lại là nữ oa nhi chốc ghê ngày trước ông lão tướng số từng nói.

Hắc danh tợn trừng mắt nhìn Khương Đông Ly, giận dữ hét, “Ta không cần cái người quái dị này làm nương tử, nàng chính là một tiểu khát nhi, làm sao có thể xứng đôi với ta!” Hắc danh không cam lòng, vận mệnh của hắc danh đã bị tên thầy tướng số kia đoán hoàn toàn trúng. Không, hắc danh tuyệt đối không chấp nhận bất hạnh này, cũng tuyệt đối không tin vận mệnh kia!

Lan phúc tấn vội làm yên lòng tiểu Đông Ly đang bị kinh hãi, một bên trách cứ liếc mắt nhìn con trai mình, “Người làm Ly nhi sợ. Làm sao người có thể gọi nàng là người quái dị hả, bệnh chốc đầu này chỉ cần chữa trị tốt sẽ khỏi ngay, tóc cũng sẽ mọc dài ra. Người cũng đừng quên, mạng của người là do được nàng cứu về.”

“Hừ!” Đức Tuyền hừ lạnh một tiếng, “Con không cần nàng ta cứu.”

Nói xong, hai hàng chân mày hắc danh cau lại, hai mắt nheo nheo, vẻ mặt dữ tợn nhìn Đông Ly, ác thanh ác khí nói, “Người, tên thảo dân quái dị kia, lập tức rời khỏi phòng của ta, đừng để ta phải trông thấy người nữa. Đi! Cút mau cho ta!”

Khương Đông Ly bị dọa sợ đến mức nước mắt rung rung hai khóe mi, thân hình nhỏ nhỏ run rẩy một hồi thật lâu, tiếp theo bật lên một tiếng oa, vừa đi vừa khóc, sau đó giẫy mạnh khỏi vòng tay của Lan phúc tấn chạy thẳng ra ngoài.

“Ly nhi” Lan phúc tấn thấy vậy, vô cùng đau lòng, hô lên một tiếng, sau đó quay đầu lại, ánh mắt hắc danh tức giận, trách cứ đứa con, “Đứa nhỏ này, người cũng thiệt là, Ly nhi còn nhỏ không hiểu chuyện, không cha không mẹ đã quá đủ đáng thương rồi, vì bệnh của người mà bị ép gả vào phủ chúng ta, người không những không cảm kích, lại còn hung hăng như thế, biểu hiện của người thật làm cho ngạch nương đau lòng.”

Đức Tuyền thùy chung mím môi không nói nửa lời, mặc kệ ngạch nương nói thế nào, hắc danh tuyệt đối không thừa nhận tiểu oa nhi chốc đầu kia là thê tử của mình.

Lan phúc tấn thấy vẻ mặt của con vẫn kiên cường ương ngạnh, không khỏi thở dài một hơi rồi nói, “Mặc kệ là như thế nào, Đông Ly cũng đã được tứ phong làm Đông Ly cách cách, nàng xem như cũng xứng với người, chờ đến khi Ly nhi được tròn 17 tuổi, ta và A mã người sẽ chọn ngày lành tháng tốt cho các người cử hành hôn lễ chính thức.”

“Con tuyệt đối sẽ không lấy nàng ta.” Đức Tuyền nhe răng trợn mắt khẳng định.

“Ngươi...” Lan phúc tấn vừa tức vừa lo lắng, nhưng cũng không thể làm gì được, đứa con trai này từ nhỏ đã thông minh hơn người, tâm tư lại thâm trầm, chín chắn, trưởng thành sớm, mọi việc đều tự mình chủ trương, không nương bộ ai, thật là chẳng biết tốt xấu.

Hít một hơi thật sâu rồi thở dài, bà ôn nhu nói, “Ngươi dưỡng bệnh cho tốt đi. Việc này tạm thời không đề cập tới nữa.” Dứt lời, bà nhẹ nhàng thay mền gối cho hắn rồi trở ra ngoài, tiện tay khép lại cánh cửa phòng.

Từ sau ngày ấy, Đông Ly chưa từng bước chân trở lại phòng của Đức Tuyền, bởi vì trong lòng nàng đã tràn ngập đầy sợ hãi đối với hắn.

Trừ bỏ Đức Tuyền, cả Đa La Duệ vương phủ đều đối đãi với nàng thật đặc biệt. Đa La Duệ quận vương cùng Lan phúc tấn thương yêu nàng thì khỏi phải nói, Đức An bối lạc và nàng tình cảm cũng hòa hợp vui vẻ, hai người thường chơi đùa cùng nhau, rồi còn cùng đọc sách, viết chữ.

Về phần Đức Tuyền bối lạc, sau khi bình phục, liền trở lại hoàng cung, cùng các hoàng tử tiếp nhận giáo dục, rèn luyện võ nghệ, trải qua nhiều năm trong cung, rất hiếm khi hồi phủ thăm hỏi, quả thực trong lòng hắn đã đem hoàng cung trở thành nhà mình! Trong lòng hắn rất rõ ràng – hắn không muốn về phủ vì nguyên nhân là không muốn tiếp nhận Đông Ly là thê tử của mình.

Kỳ thật hắn vô cùng sợ hãi những lời tiên đoán thắng thần của vị tướng số năm nào, đã nói trúng hết nhân duyên của hắn! Bởi vậy hắn kiên quyết không chấp nhận tiểu nha đầu xấu xí kia trở thành phu nhân thật sự, cho dù là thiên ý, hắn cũng muốn nghịch thiên hành sự, tuyệt đối không làm chuyện cười cho lão già mù kia.

Nhưng mà thiên ý đã quyết như thế, mục tiêu đã định làm thế nào có thể thoát đây...

Bạn đang đọc truyện *Xung Hỷ Tiếu Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

Chín năm sau, tại ngự thư phòng –

Trong ngự thư phòng, Đương kim thánh thượng đang ngồi trên long ý sau ngự án, chăm chú nhìn Đức Tuyền bối lạc đang đứng bên cạnh một hồi lâu.

“Đức Tuyền, ngươi có biết hôm nay trăm triệu kiến riêng ngươi đến ngự thư phòng để làm gì không?”

Đức Tuyền đứng thẳng người, hai con ngươi đen bóng bình thản đối mặt hoàng thượng không chút sợ hãi, sau đó khom người cúi xuống đáp, “Thần ngu muội, không biết hoàng thượng triệu thần đến đây để làm gì.”

Hoàng Thượng nghe những lời chối tai đó cũng thông cảm, lắc đầu thở dài, “Ngươi cái gì cũng tốt, nhưng lại thích trốn tránh sự thật, kỳ thật trong lòng ngươi hẳn cũng rõ ràng trăm vì lẽ gì lại triệu kiến ngươi.”

Đức Tuyền khép hờ hai mắt, thần sắc âm trầm vùi phần, hai hàng lông mày nhíu lại không nói một tiếng nào.

Thấy hắn vẫn im lặng, hoàng thượng đứng lên chậm rãi đến gần bên, nghiêm túc nói, “Hôm nay, A mã ngươi lúc lâm triều đã tấu bẩm với ta, hi vọng ngươi có thể sớm trở về Đa La Duệ vương phủ thành thân cùng Đông Ly cách cách. Hắn đã chuẩn bị đem tước vị truyền lại cho ngươi thừa kế, trăm triệu ngươi đến chính là vì chuyện này, nếu trong lòng ngươi có điều gì bất mãn thì hãy nói ra cho ta biết rõ.”

Đức Tuyền trầm mặc một hồi rồi ngược mắt lên, đôi môi mấp máy thần nhiên đáp, “Thần cho tới giờ vẫn không để tâm đến hôn nhân đại sự, chưa từng nghĩ bây giờ sẽ cùng Đông Ly cách cách thành thân, chuyện này hãy để sau này mới nhắc tới.”

Nghe câu trả lời của hắn, hoàng thượng chỉ đành lắc đầu mỉm cười ôn nhu, “Sự cự tuyệt của ngươi, không hề ngoài tiên đoán của trăm, nhưng lần này thật sự trăm không thể tiếp tục dung túng nữa. Ngươi trốn tránh cuộc hôn nhân này đã lâu rồi, năm nay đã gần hai mươi bốn tuổi, cũng nên cưới vợ sinh con, thay Đa La Duệ hoàng thân duy trì huyết mạch đời sau.”

Đức Tuyền nghe vậy toàn thân cứng đờ, đôi mắt sáng lên đầy nghiêm nghị hướng hoàng thượng hỏi thẳng, “Ý của hoàng thượng là muốn ép Đức Tuyền phải lập tức kết hôn?”

Hoàng thượng nhíu mày cười đáp, “Nếu ngươi coi đó là mệnh lệnh của trăm thì cũng không sao, ngươi có bằng lòng tuân lệnh hay không?”

Đức Tuyền nắm chặt tay thành quyền, trong đầu hiện lên hình ảnh tiểu oa nhi chốc đầu bần thiêu không chịu nổi, lại thêm nụ cười đắc ý gian manh của lão già năm nào, hắn cảm thấy lửa giận bốc cháy ngàn ngút, không ngại thẳng thừng “Thần thật không muốn giấu diếm hoàng thượng, thần không muốn cưới Đông Ly cách cách làm vợ.”

“Sao hử?” Hoàng thượng cau mày, chấp hai tay sau lưng, có phần không vừa ý hỏi lại, “Trăm muốn nghe thử lý do vì sao ngươi lại chậm chạp không

muốn cưới tiểu nha đầu kia làm vợ. Nếu vì ngại xuất thân của nàng ta, thì trẫm sớm đã tứ phong nàng trở thành Đông Ly cách cách, rất xứng đôi với ngươi, huống hồ tánh mạng của ngươi cứu lại được chính nhờ phúc khí của nàng, ngươi làm sao lại nhẫn tâm nói không lấy là không lấy chứ?”

Hai mắt Đức Tuyền mờ hắc đi, hắc tuyệt đối không thể đem chuyện ông thầy tướng số kia kể lại với hoàng thượng, bất hắc phải cưới một tiểu khất nhi làm vợ, hắc thấy không chút cam lòng.

Trầm mặc một hồi lâu, hắc khó chịu lên tiếng, “Chuyện xung hỷ kia thần hoàn toàn không tự nguyện, huống chi thần sớm đã có hôn phối, hiện giờ bảo thần từ bỏ hôn thê để đi cưới người khác thì thần thật sự khó có thể tâm phục.”

Nhìn thấy bộ dáng khăng khăng quật cường của hắc, hoàng thượng thở dài một hơi, hắc không hiểu vì sao đối với chuyện xung hỷ này Đức Tuyền thập phần phản cảm, thậm chí còn trút giận lấy sang trên người Đông Ly.

“Trẫm thừa nhận lúc trước vì cứu ngươi đã không để ý tới cảm nhận của ngươi, tự ý an bài cho ngươi một hôn sự khác, nhưng mà trong lúc ngươi thân mang trọng bệnh, Cung hoàng thân kia không nỡ lòng đem nữ nhi yêu quý gả cho ngươi làm cô dâu xung hỷ. Chỉ có thể trách ngươi và nha đầu Uyển Thanh kia không có duyên phận.”

Đức Tuyền bậm môi không hé một lời.

Hoàng thượng trong lòng mặc dù hơi có chút bức bối nhưng cũng thông cảm sự tức giận của hắc, nhưng mà nếu thuận theo ý của hắc thì đối với nha đầu Đông Ly kia vô cùng bất công, việc này khiến người vô cùng đau đầu nhức óc suy nghĩ.

“Như vậy đi...” Hoàng thượng có vài phần nhượng bộ, “Trẫm cho phép ngươi được quyền cưới Uyển Thanh nhập môn, nhưng điều kiện đầu tiên là phải cưới Đông Ly làm vợ, chỉ cần sau ba tháng tân hôn, nếu ngươi vẫn khăng khăng muốn Uyển Thanh thì trẫm sẽ không cản trở nữa, mà danh phận của các nàng, trẫm cũng không can thiệp, tùy ý ngươi định đoạt.”

Hắc biết rõ tính khí Đức Tuyền ngoan cố bướng bỉnh, ngoài điểm này ra thì Đức Tuyền đúng là một nhân tài, văn thao võ lược, tài trí hơn người, không hề thua kém các hoàng tử, từ lâu hắc đã vô cùng cưng chiều Đức Tuyền, đối đãi ngang hàng với các người con trai khác của mình, nghĩ ra được biện pháp này hắc đã bỏ không ít tâm tư cùng nhượng bộ, hắc cũng không muốn nhìn tiểu tử kia suốt ngày không vui.

Nhưng mà làm như vậy đối với nha đầu Đông Ly kia thật không công bằng, mong rằng trong vòng ba tháng tới, Đông Ly có thể làm cho Đức Tuyền chuyển đổi tâm ý, để đi đến một kết cục viên mãn, nếu không... Ai! Hắc mặc dù là thiên tử cao quý nhưng việc cảm tình cá nhân cũng không thể xen vào, không thể nhúng tay dấn xấp, nha đầu Đông Ly chỉ có thể tự cầu phúc cho chính mình.

“Trẫm quyết định như vậy ngươi có đồng ý hay không?” Hoàng thượng giương mắt liếc nhìn Đức Tuyền chờ đợi câu trả lời của hắc.

Đức Tuyền cau mày, trầm ngâm một lúc, khóe miệng gợi lên một nụ cười bí ẩn khó nhận biết, thông dong đáp, “Cảm tạ hoàng thượng đã nhượng bộ, thần thỏa mãn với hiệp nghị của người giao phó.”

Hoàng thượng thấy hắc không chút ý kiến nữa, thở phào nhẹ nhõm, gật gật đầu, khuôn mặt lập tức trở lại vẻ ôn hòa, tận tình khuyên giải, “Trẫm hi vọng ngươi có thể cho Đông Ly một cơ hội, thời gian ba tháng kia đủ để cho ngươi cảm nhận được nàng tốt xấu thế nào, ngươi cần phải mở lòng ra với người ta, có biết không?”

“Thần hiểu được.” Đức Tuyền chấp tay thờ dài, kính cẩn cúi đầu đáp. Hai con mắt khép hờ lóe lên một tia quỷ mị tà quái, khóe miệng hơi nhếch lên, nụ cười lãnh đạm nham hiểm... Vừa bước ra khỏi ngự thư phòng, một thân ảnh cao lớn nháy mắt thoáng qua trước mặt chặn đường hắc, dù bận rộn tới mấy tới mắt lúc nào người này cũng dành thời gian chăm chọc hắc.

“Xem gương mặt thôi của ngươi kia, hoàng a mã lại tìm ngươi bàn việc hôn sự sao?” Người này chính là con thứ năm của đương kim hoàng đế - ngũ a ca, Dận Kỳ.

Đức Tuyền lạnh lùng liếc nhìn hắc một cái, chậm rãi đi vào ngự hoa viên, về mặt hồ hững hờ không chút phản ứng.

“Đừng khó chịu mà không lên tiếng thế chứ. Ta tốt xấu gì cũng là Đại Thanh hoàng triều ngũ a ca, cũng là bằng hữu chi giao của ngươi, ngươi sao lại lãnh đạm với ta như thế hả, thật không xứng là bạn tốt mà.” Dận Kỳ bắt mắt oán hận.

Trong đám hoàng tử vương tôn, hắc và Đức Tuyền là thân thiết nhất, tính tình cũng hợp nhau nhất. Hai người họ thường xuyên cùng nhau luận bàn võ nghệ, nghiên cứu binh pháp, sớm coi nhau như huynh đệ ruột thịt, bọn hắc cơ hồ không có gì giấu giếm lẫn nhau, tâm sự đối phương cũng hiểu rõ như lòng bàn tay.

Lặng im hồi lâu, Đức Tuyền mới trầm giọng nói, “Hoàng thượng muốn ta hỏi Đa La Duệ vương phủ, cùng với xung hỷ cô dâu lúc đó thành thân.”

Dận Kỳ hiểu biết gật đầu, “Ngươi chính vì việc này mà tâm tình không thoải mái có phải không?”

Khuôn mặt Đức Tuyền lạnh băng, thân nhiên nói, “Bất kể thế nào ta cũng không thừa nhận thê tử của ta là một nha đầu xấu xí đầy chốc ghê.”

Nhìn thấy vẻ mặt u ám của hắc, Dận Kỳ khó hiểu lên tiếng, “Bởi vì lời nói của thầy tướng số mù năm xưa, mà đến bây giờ ngươi vẫn chưa hả giận, đem tất cả oán hận trút lên người Đông Ly sao? Ngươi thật sự tin tưởng lời của tên thầy bói đó?”

Chuyện Đức Tuyền cùng thầy tướng số gần 10 năm trước hắc cũng có biết qua, hắc cũng hiểu được đó là nút thắt vẫn chưa được tháo bỏ trong lòng

Đức Tuyền, nhưng mà việc này đã trải qua nhiều năm rồi, không lẽ hấn vẫn còn giận đến giờ sao?

Dận Kỳ gật gù đầu, “Tâm tính của ngươi ta có thể hiểu được, nhưng tên thầy kia nói cũng không hề sai. Không đến hai tháng, ngươi quả nhiên cười tiểu oa nhi kia vào cửa, tuy rằng thân bất do kỷ, nhưng nàng dù sao cũng đã là người của Đa La Duệ vương phủ, hơn nữa lại cứu cho ngươi một mạng.”

Mấy lời này càng chọc giận thêm Đức Tuyền, hấn hung hăng trừng mắt nhìn Dận Kỳ, gầm nhẹ, “Mạng của ta không phải do nàng cứu. Chuyện buồn cười, một tiểu khát khi chốc đầu sao có thể là phúc tinh của ta chứ. Chỉ là trùng hợp mà thôi.”

Dận Kỳ bắt đầu đi lắc đầu, thờ dài một hơi, lên tiếng phản đối, “Nếu đã không tin thì ngươi không cần để tâm như thế, dường như ngươi thật sự có thù oán với tên thầy bói kia, còn muốn dỡ cả sạp của người ta, giết cả mạng già của lão...” Nói tới đây, trong đầu hấn đột nhiên lóe sáng, Dận Kỳ tỉnh ngộ, trên mặt hấn xuất hiện một nụ cười châm biếm khiêu khích.

“Có phải là ngươi sợ những lời thắng thần thật lòng của thầy tướng số kia đã thật nói trúng hết?”

“Ngươi câm miệng lại cho ta.” Đức Tuyền tức giận cắt ngang lời hấn, “Ngươi nghĩ rằng ta thật sự phải lấy tiểu khát nhi vừa thối vừa bẩn kia làm thê tử sao? Thật vô văn.”

“Tại sao lại như thế?” Dận Kỳ liếc nhìn cái lại, “Sự thật đã trước mắt rồi, ngươi đã cưới nàng làm vợ. Hơn nữa cũng chứng thật nàng chính là người đã cứu lại cái mạng nhỏ của ngươi, bằng không tại sao Uyển Thanh cách cách lại không phải là cô dâu xung hỷ của ngươi...”

“Đủ rồi!” Đức Tuyền không kiên nhẫn cau mày nhăn nhó, hấn đã dồn nén nộ khí đến nỗi sắp bùng ra rồi, “Nàng ta chỉ mới bước chân vào Đa La Duệ vương phủ, ta còn chưa chính thức bái đường với nàng, vẫn chưa thể coi nàng ấy là thê tử của ta...” Nói đến đây, đột nhiên khoe miệng hấn nở ra một nụ cười quỷ quái, mới nói tiếp, “Cho dù ta thật sự cưới nàng thì cũng chưa chắc đã phải là thê tử của ta, ta thật muốn xem lúc đó tên thầy tướng số kia giải thích thế nào. Hấn còn dám nói trừ bỏ nàng, ta nhất định không cưới bất kì ai khác.”

“Ai nha nha, nhìn ngươi xem, đúng là hội đủ tư thù với tức giận, nhưng ta mong ngươi đừng vì chuyện này mà đối xử khắt khe với nha đầu Đông Ly kia.” Dận Kỳ nhìn nụ cười tà ác của hấn không kềm được phải lập tức khuyên nhủ.

Đức Tuyền hừ lạnh một tiếng, “Ai bảo nàng ta không biết trời cao đất dày, một tiểu nha đầu xấu xí mà cũng muốn bay lên cành cao làm phượng hoàng sao.”

Dận Kỳ bị vẻ cực đoan của hấn đánh bại, chỉ đành xoa xoa trán đau đầu, “Người ta rõ ràng là thân bất do kỷ, không cha không mẹ, nên mới rơi vào kết cục làm cô dâu xung hỷ, ngươi nghĩ gả cho ngươi có được ưu đãi sung sướng gì sao? Nếu ngươi thật sự chết đi, thì nàng phải thủ tiết cả đời nha. Ngươi không biết cảm kích người ta, trái lại xem nàng như cừu nhân.”

“Ngươi nói có đủ chưa hả?” Đức Tuyền nheo hai mắt, hung hăng nhìn chăm chăm vào hấn, “Ngươi với nàng ta không hề quen biết, sao lại giúp nàng nói nhiều lời tốt đẹp như thế, kỳ lạ quá nha.” Hấn hạ giọng trầm trầm, trong lời nói ẩn chứa ác ý.

“Chuyện này... A...” Dận Kỳ nhất thời nói lắp bắp, không chịu nổi cái nhìn sắc bén của Đức Tuyền, rốt cuộc phải cung khai, “Ta... thấy ngươi để ý đến chuyện này như vậy nên đã chạy đi nhìn thử Khương Đông Ly một cái để xem bộ dạng nàng khó coi cỡ nào, ngươi đoán thử kết quả ra sao?” Hấn ngược lại hỏi dồn.

Đức Tuyền đáp trả bằng một ánh mắt hung hấn tàn ác.

Dận Kỳ sờ sờ mũi, hấn thân làm hoàng huynh mà trước mặt tên kia lại phải cẩn trọng lời ăn tiếng nói, “Cô dâu xung hỷ mà ngươi chán ghét đến cực điểm sớm trở nên thành một mỹ nữ tú lệ tao nhã, diễm lệ như hoa như nguyệt. Đôi mắt sáng long lanh tựa sao trời, hai gò má ửng hồng e lệ, cười lên một cái có thể lộ ra hai đồng tiền xinh xắn, bộ dáng thập phần mỹ miều, có thể gọi là tuyệt sắc giai nhân.”

Dận Kỳ càng nói càng say mê, dường như tiểu mỹ nhân thật sự đang đứng trước mặt hấn.

“Người ta sớm đã không còn là tiểu nha đầu chốc ghê hôỉ bẩn như miệng ngươi hay nói đâu, mái tóc nàng đen bóng suông mượt dài óng ả như tơ tằm thượng hạng. Bệnh chốc đầu gì đó tám năm qua đã tiêu biến không còn bóng dáng.”

Đức Tuyền căn bản vẫn thờ ơ, liếc nhìn Dận Kỳ một cái, lạnh lùng nói, “Ta không tin nàng đã biến thành một tiểu mỹ nhân.”

“Ngươi nói lời này hoàn toàn không đúng rồi.” Dận Kỳ không phục cãi lại, “Ý của ngươi nói là mắt ta có vấn đề sao? Ngươi không tự ngắm lại đã bao lâu ngươi không thấy nàng, chín năm đúng không? Người ta nói nữ nhân mười tám tức khắc sẽ biến thành mỹ nữ, không gì là không có khả năng.”

“Bộ dạng nàng ta xấu hay đẹp cũng không quan trọng.” Đức Tuyền nhún nhún vai, khoe môi gọi lên một nụ cười quỷ dị, “Ta dự định sẽ giữ nàng ấy ở bên cạnh, làm cho tên thầy tướng số mù kia biết rằng, cho dù nàng ở bên cạnh ta cả đời, cũng tuyệt đối không bao giờ trở thành phúc tấn, càng không thể là nữ nhân duy nhất trong cuộc đời của ta.”

Nhìn thấy tên bạn thân gương mặt âm trầm tươi cười, Dận Kỳ càng lúc càng đau đầu, nghĩ tới Đông Ly, một tiểu mỹ nhân thanh tú xinh đẹp như vậy không biết sẽ bị hấn lãng nhục như thế nào, thật sự làm người khác nghĩ cũng thấy đau lòng.

Hấn cau mày mở miệng hỏi, “Ngươi tính đối đãi với Đông Ly như thế nào? Ta không hi vọng ngươi sẽ tổn hại đến nàng, nàng là vô tội.”

“Sao vậy hả?” Đức Tuyền nhướng mày, nở nụ cười mỉa mai, “Dường như ngươi rất quan tâm đến nha đầu kia đó nha”

Dận Kỳ nghe thế, mặt mày đỏ ửng, ngượng ngùng giải thích, “Kì thật ta thấy nàng không chỉ một lần, còn cùng nàng trò chuyện với nhau thật vui vẻ, tính tình của nàng khờ dại lại lương thiện, làm cho người ta không thể không lập tức yêu thích nàng...” Nói tới đây, hắn đột nhiên nghiêm mặt, “Nhưng người đừng vì lời ước hẹn mười năm của tên thầy bói nhảm chán kia, mà đem toàn bộ nộ khí trút lên người Đông Ly, ta không hi vọng người ức hiếp bất nạt nàng.”

Đức Tuyền trong chớp mắt giận đến tái mặt, “Chuyện của ta với nàng không ai có thể nhúng tay vào, ta muốn đối với nàng thế nào là chuyện riêng của ta, cho dù người là bằng hữu tốt cũng không thể có ý kiến.” Thanh âm của hắn lãnh băng đến cực điểm.

Không biết vì cái gì, trong lòng hắn đột nhiên có chút tức giận, tại sao mọi người bên cạnh hắn đều nói thay cho nàng, đều bị nàng mê hoặc? A mà, ngạc nhiên, Đức An, còn có cả nhóm nô bộc trong Đa La Duệ vương phủ tất cả đều đối với nàng yêu thương hết mực, xem như trân bảo nâng niu quý trọng.

Những năm gần đây mặc dù hắn rất ít hồi phủ, nhưng không phải mọi chuyện trong phủ hắn đều ngây ngốc, nha đầu kia đã sớm thu phục tâm của những người từ trên đến dưới trong vương phủ, hiện tại đến cả Dận Kỳ cũng gạt hắn đi gặp nha đầu kia vài lần.

Hừ, hắn thật muốn nhìn thử nàng ta có phải đẹp như lời mọi người ca tụng, cho dù là như thế thì kế hoạch của hắn cũng không thay đổi, hắn tuyệt đối không để tên thầy bói mù kia xem hắn là một chuyện cười.

Dận Kỳ nhìn sắc mặt hắn âm u lạnh lẽo, chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu thở dài. Hắn biết rõ tính tình của người bạn chí thân này, Đức Tuyền một khi đã quyết định việc gì rồi thì không ai có thể ngăn cản được hắn, cho dù là hoàng a mã đi nữa. Nhưng đáng thương nhất vẫn là nha đầu Đông Ly kia, chỉ một lần đơn thuần trò chuyện với tên thầy bói kia mà nàng đã bị lôi vào vòng hỗn loạn, lấy cá tính Đức Tuyền mà nói chắc chắn sẽ không để nàng sống yên vui.

Nghĩ tới bộ dáng động lòng người của Đông Ly ngày đó, vì nàng mà trái tim hắn không ngừng rung động, nàng đơn thuần như vậy, thiện lương như vậy thì làm sao chịu được sự dối đãi vô tình của Đức Tuyền đây?

Thời gian thấm thoát trôi đi, Đông Ly ở Đa La Duệ vương phủ đã đến tuổi cập kê, năm nàng mười bảy tuổi trở mã cực kì xinh đẹp, căn bệnh chốc đầu kia đã sớm tiêu tán không dấu vết, mái tóc dài bóng mượt đã thể chỗ hoàn toàn.

Ngày hôm đó, gió xuân nồm ấm, người người ôn hòa, Đa La Duệ vương phủ ngợp trời oanh hót yến lượn, tiếng chim líu lo, không khí thoang thoang hương thơm hoa lá.

Khuông Đông Ly mới sáng sớm đã đứng tựa cửa phơi nắng trong bộ đồ ngủ mỏng manh, hai gò má tròn lúng hòng mịn dưới ánh nắng mặt trời, vẻ đẹp của nàng dường như còn rực rỡ hơn cả nắng xuân mơn mơn.

Nha hoàn Tinh nhi sau khi hầu hạ nàng rửa mặt chải đầu, liền đi ra bếp dọn đồ ăn sáng. Khuông Đông Ly nhìn thấy cảnh xuân trong vườn sáng rực, nhìn không được liền nhẹ nhàng bước ra ngoài, dựa vào cửa sổ ngắm trông.

Tinh nhi quay lại phòng, nhìn nàng cười khanh khách, “Cách cách, nhị bối lạc đã đến, ngài nói muốn cùng cách cách đến hoa viên dạo chơi, hiện tại đang ngồi đợi ở phòng khách.”

Khuông Đông Ly nghe thấy, liền quay đầu hân hoan, “An ca ca với ta quả là tâm linh tương thông mà, ta cũng vừa có ý định này.” Nói xong lập tức trở lại khuê phòng, thay ra bộ đồ ngủ mỏng manh, “Tinh nhi, mau giúp ta chuẩn bị, ta thật nôn nóng muốn đi ra hoa viên, không biết bạch liên đã nở hoa rồi chưa nhỉ?” (Viv: theo sự hiểu biết nhỏ nhoi của ta thì bạch liên hình như là sen trắng a)

Tinh nhi mỉm cười nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng vì hưng phấn. Nàng đã hầu hạ cách cách được hơn năm năm, mắt nhìn cách cách trở mã ngày càng xinh đẹp, tính tình khờ dại lại hiền lành, nàng thật không hiểu vì sao đại bối lạc vẫn chậm chạp không chịu chính thức cùng cách cách làm một đôi vợ chồng ân ái hạnh phúc.

Tinh nhi một bên tiếc nuối trong lòng, một mặt giúp Đông Ly búi lại mớ tóc, gắn lên một chiếc trâm phượng hoàng có đính ngọc trai. Tiếp theo giúp nàng mặc vào một chiếc áo tơ tằm xanh nhạt mềm mại, dưới gấu váy còn đính vài con bướm hồng cánh sen phấp phới. Sau khi xong việc, nàng mới lặng lẽ ngắm nhìn toàn thân Đông Ly.

Tinh nhi nhìn không được bật lên khen một câu, “Cách cách, người thật sự rất đẹp a!”

Khuông Đông Ly cười ngọt ngào nói, “Biết người khéo tay rồi, đừng đứng đó mà tán dương ta nữa, mau theo ta đi tìm An ca ca đi.” Dứt lời nàng nhanh chân chạy ra khỏi phòng hướng đến đại sảnh.

“An ca ca.” Nàng cất giọng gọi to nhưng âm điệu vẫn nhẹ nhàng.

An bối lạc đang ngồi trên chiếc ghế gỗ từ đàn quý giá, nghe thấy thanh âm của nàng vội vàng đứng dậy đón chào.

Hắn giữ chặt bàn tay nhỏ bé của Đông Ly, từ đầu tới đuôi ngắm nhìn nàng kĩ lưỡng, trong ánh mắt toát lên một tia say mê đắm đuối, yêu thương đến mê muội.

Một nữ tử như hoa như ngọc động lòng người như vậy sớm đã trở thành thê tử của đại ca, nhưng mà đại ca lại không biết quý trọng, bỏ nàng một bên

cực kì lạnh nhạt, chậm chạp không chịu cho nàng một danh phận chính thức. Mà hẳn chỉ có thể ở bên nhìn người ấy mà thờ dài, tình yêu sâu sắc đành chôn chặt sâu kín trong đáy lòng.

Đức An không nói gì, trong lòng phiền muộn than vãn, sau một hồi lâu mới gượng gạo mỉm cười, dắt tay Đông Ly từ từ bước ra hoa viên dạo mát.

“Đi, chúng ta mau ra phía sau Uyển hoa viên chơi đi, nơi đó có lẽ cảnh vật là đẹp nhất.” Đức An mỉm cười nói.

Hắn muốn nắm chặt tay nàng thêm được khắc nào thì hay khắc đó, bởi vì không lâu nữa trong tương lai, nàng sẽ trở thành thê tử chính thức của đại ca.

Khương Đông Ly hớn hờ gật gật đầu, nàng đối với Đức An là toàn tâm tin cậy, hắn luôn ở bên cẩn thận bảo hộ nàng, chiều cổ nàng, dần dà nàng tự lúc nào đã hình thành thói quen ý lại vào hắn.

Hai người bước ra phía sau Uyển hoa viên, trước mặt là một cái đình nhỏ nằm giữa chiếc hồ trong suốt đến đáy, rêu xanh mọc từng đám, hai bên bờ là hàng dương hàng liễu xanh tốt mon môn vừa đâm chồi. Nhìn thẳng về phía trước, trăm ngàn loại hoa cùng nhau bung nở, có loại nhìn sơ đã biết tên, có loại quý hiếm không đoán nổi, tất cả tạo nên một cảnh xuân diễm lệ thoát tục.

Khương Đông Ly trầm trồ tán thưởng, cảnh đẹp này từ cửa sổ khuê phòng đã nhìn thấy, nhưng ngắm mãi bao nhiêu lần vẫn không thấy chán.

Tiếp tục đi về phía trước, một ngọn núi nhỏ xanh biếc đứng sừng sững bên trái, đi theo con đường đầy hoa, chỉ thấy một dòng nước xanh trong vắt nhìn thấy đáy quanh co giữa cây cối và khe đá, mặt nước còn có những cánh đào phớt hồng lơ lửng trôi dọc theo dòng chảy.

Cảnh đẹp say lòng người. Đông Ly hăng hái chạy dọc theo đường rìa hồ, nàng nhận thấy những đóa bạch liên nổi bồng bồng trên mặt nước, những mảng lá xanh mượt to rộng như làm nền tô bật lên sự trắng bạch thanh khiết của hoa sen.

“An ca ca, huynh xem bạch liên đã nở rồi kia.” Nàng vui sướng reo lên.

Đôi mắt Đức An trĩu mến ngắm nhìn nụ cười ngọt ngào của nàng. Hoa viên của Đa La Duệ vương phủ cho dù có rộng lớn, mây trời núi nước cho dù có rực rỡ cũng vẫn không bằng được con người thanh tú diễm lệ đang đứng nơi đây. Quan trọng nhất là khi nàng vui lại càng xinh đẹp không bút mực nào tả xiết.

Đang lúc hai người cao hứng du thưởng thì bỗng có một tên gia phó chạy hồng hộc đến quỳ xuống bẩm báo, “An bối lặc, Vương gia có chuyện tìm người thương lượng, hiện đang ở đại sảnh chờ người.”

Đức An nhú mày mắt hứng, tuy rằng luyện tiếu không muốn rời bỏ Đông Ly lúc này, nhưng lệnh A mã không thể không theo, “Người lui xuống trước đi, ta lập tức theo sau.”

Gia phó lập tức lĩnh mệnh lui ra.

Đức An quay qua nhìn Đông Ly ôn nhu căn dặn, “Ly nhi, trước tiên muội cứ ở nơi này thưởng ngoạn, ta đến gặp A mã bàn công việc một chút.”

Đông Ly chăm chú ngắm nhìn bạch liên, đầu không ngoảnh lại liền đáp, “An ca ca, huynh vội thì cứ đi trước, muội ở lại một mình không sao đâu.”

Đức An mỉm cười lắc đầu, xem ra mị lực của sứ giả hộ hoa này không thể thắng nổi mấy đóa bạch liên kia. (Vivi: sứ giả hộ hoa ở đây có lẽ là người bảo hộ đóa hoa xinh đẹp Đông Ly, ý Đức An là ám chỉ hắn)

Lưu luyện liếc nhìn nàng thêm vài cái, hắn mới đành lòng cất bước ra đi, từ từ rời khỏi hoa viên mà tiến đến đại sảnh.

Bạn đang đọc truyện *Xung Hỷ Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Khương Đông Ly đi dọc theo bờ hồ, đi vài bước rồi dừng lại đứng lặng im một hồi thật lâu, vẻ mặt đam mê đắm chìm trong mùi thoang thoảng thơm ngát của từng bông bạch liên tinh khiết, hoa và người hòa lẫn tôn thêm vẻ đẹp lẫn nhau, hai gò má nàng càng hồng lên rực rỡ một nét mỹ lệ tinh khôi, xinh đẹp không gì sánh được. Nàng mê muội với cảnh đẹp trước mắt, hoàn toàn không phát hiện được từ phía ngôi đình nhỏ trên cao có một thân ảnh anh tuấn đang đứng phiêu diêu, hai con ngươi đen bóng từ đôi mắt hắn dán chặt vào thân hình tuyệt mỹ cùng dung nhan diễm lệ của nàng.

Bởi quá yêu hoa sen, nàng không nhận được mà nhòa người về phía trước, nửa thân dưới đứng tựa vào thành hồ, cổ vươn tay ra thật xa để hái được đóa bạch liên nở rộ đẹp nhất.

Mất cứ nhìn đắm đuối hướng về bông sen trắng cao nhất giữa hồ, đột nhiên thân hình lão đảo mắt trọng tâm, chúi nhủi muốn rơi xuống hồ. Nhận thức

được tình trạng nguy kịch của mình, nàng hồ lớn cầu cứu một tiếng, sợ hãi tới mức mắt nhanh chóng nhắm tít lại.

Trong phút chốc bỗng nhiên một thân ảnh lao vút đến bên bờ hồ, vòng tay vươn dài ra ôm chặt lấy chiếc eo thon gọn của Đông Ly, đem nàng từ vị trí còn cách mặt nước không xa đứng vững lại dưới đất.

Khương Đông Ly sợ tới mức túm chặt lấy quần áo đối phương, khuôn mặt nhỏ nhắn dụi đầu vào lồng ngực to rắn cứng cáp, hai hàng lông mi rậm run rẩy nhũ nhũ không ngừng, toàn thân bần rần vô lực, nàng bị chuyển vừa xảy ra đe dọa sợ hãi hoảng hốt.

Đức Tuyền nhìn người con gái xinh đẹp trong lòng mình, hẳn đã quan sát nàng rất lâu rồi, từ xa xa thân ảnh nàng là lướt mỏng manh, không ngờ đến gần càng thêm phần choáng ngợp, nàng đúng là một mỹ nữ tuyệt sắc vô song, tú điểm e lệ.

Hắn kiểm không được liền đưa tay nâng nhẹ cằm nàng, làn nước lấp lánh chiếu vào khuôn mặt trắng hồng bạch ngọc, càng tô điểm cho làn da lộng lầy trắng ngời như một đóa hoa rực rỡ đang thời nở rộ, đôi môi đỏ mềm như cánh hoa e ấp khiến hai tròng mắt của hắn không thể rời đi.

Trong lòng hắn phảng phất một sự khoái hoạt vui vẻ, cánh bướm mảnh mai yếu ớt trong lòng hắn chớp chớp đôi mi liễu chăm chăm hé mở, đôi mắt trong suốt tinh khiết kia thoáng cái đã hợp lấy hồn hắn, trái tim lạc mất lối xưa, ngực như có từng sóng triều xô đập dữ dội.

Đôi mắt ngân nước của Đông Ly ngược nhìn hắn, tò mò lên tiếng hỏi, “Ngươi là ai? Tại sao đến giờ ta chưa từng thấy qua ngươi?”

Tâm tính nàng vốn dĩ đơn thuần khờ dại, cũng không biết đề phòng người khác, nam tử trước mắt xuất ra một phong thái và khí chất cao quý trầm tĩnh, nàng tự dung này sinh hảo cảm, không một chút lo lắng bất an.

Đức Tuyền mê muội ngắm nhìn gương mặt nhỏ nhắn mỹ miều của nàng, kiểm lòng không được thì thảo khê một câu, “Sóng mắt lẳng trong, mày cong lá liễu”. (Ánh mắt trong veo như nước, lông mày cong đẹp uốn lượn.)

Hắn chăm chú nhìn nàng nhưng cũng không làm nàng cảm thấy sợ hãi, chỉ khẽ cau mày, “Ngươi sao vậy? Trên mặt ta có dính gì sao?”

Khương Đông Ly khó hiểu hỏi, giờ tay lau lau tìm tìm trên khuôn mặt tinh khôi.

Phản ứng của nàng khiến Đức Tuyền hơi sững sốt một chút, tự dung bật ra một tràng cười thoải mái.

Tiểu mỹ nhân trước mắt này thật là thú vị a.

Tiểu thư khuê các bình thường vừa thấy hắn, ai cũng đỏ bừng mặt giả bộ mắt tự nhiên rồi quay người sang hướng khác, tận lực bảo trì một khoảng cách với hắn, ít có nữ nhân nào như nàng đối mặt với dung nhan tuấn mỹ của hắn mà không xao động, lại còn hỏi hắn có phải đang có vấn đề không.

“Mặt của nàng thật sự rất sạch, không có dính gì cả.” Đức Tuyền đáp.

Đông Ly nghiêng nghiêng đầu, đôi mắt mở tròn xoe lại hỏi, “Thế thì vì sao ngươi cứ nhìn chăm chăm vào ta?” Nàng hỏi không có chút xảo quyết nào, vẫn hồn nhiên không nhận ra mình đang nằm trong vòng tay một nam tử xa lạ.

Đối với câu hỏi trực tiếp của nàng, lần nữa Đức Tuyền lại ngẩn người, lập tức cười sang sảng.

Tiểu cô nương này tâm tính đơn thuần lại thẳng thắn, không lẽ nàng lại là một nha đầu ngốc chậm hiểu sao? Hắn đối với nàng dâng lên một chút hứng thú, trong lòng càng muốn tìm hiểu ngoài dung mạo xinh đẹp thì nàng còn có cái gì khiến người khác phải hấp dẫn ngoài dục vọng với sắc đẹp kia.

“Không ai nói cho nàng biết rằng nàng rất xinh đẹp sao?” Đức Tuyền mỉm cười, đôi mắt đen láy không chớp chăm chăm quan sát thái độ của nàng, “Bởi vì nàng rất đẹp cho nên ta mới nhìn chăm chú như thế.”

Theo lý thuyết thì bất kỳ nữ tử nào nghe lời này đều cúi đầu bẽn lễn e thẹn, nhưng bất ngờ thay nàng lại vui vẻ tươi cười, gương mặt lộ ra một đôi má lúm đồng tiền thanh tú, vô cùng thuần khiết ngây thơ.

Nàng nhìn nhìn Đức Tuyền, sau đó mới ngậy ngốc trả lời, “An ca ca cũng từng nói như vậy với ta, nhưng ta thực sự không hiểu lắm, ta cũng giống bao người khác, cũng có một đôi mắt, một cái mũi, một cái miệng, không có gì bất đồng nha...”

Nói tới đây nàng bỗng tạm dừng, chăm chú ngắm nhìn khuôn mặt mỹ quan tuấn ngọc của Đức Tuyền, hồi sau mới giật mình nói tiếp, “Ta rốt cuộc cũng hiểu được ý tứ của An ca ca, diện mạo của ngươi so với người khác mặc dù không có gì bất đồng, nhưng tổng quan lại đẹp hơn rất nhiều...”

Đức Tuyền nghe vậy vô cùng bất ngờ, nhin không được bật lên một tràng cười lớn, vang dội khắp nơi.

Nàng ngơ ngác nhìn hắn một hồi lâu, chợt nhớ tới một việc, nàng vội vàng đẩy hắn ra, rời khỏi lồng ngực kia, “Ngươi còn chưa nói cho ta biết ngươi là ai, ngươi có phải là bằng hữu của An ca ca không?”

An ca ca?

Từ nãy đến giờ, hắn không ngừng nghe nàng lặp lại ba từ này, ánh mắt nàng hoàn toàn tin cậy, trong giọng nói lại có phần thân mật, rốt cuộc vị An ca ca này là ai? Đức Tuyền vô tình nhũn mày, trong lòng chợt có một niềm xót xa, không phải hắn đang ghen tị với vị An ca ca này đó chứ?

“An ca ca là ai? Hẳn là như thế nào với nàng?” Hấn nhìn không được bật hỏi, về mặt hơi khó chịu, đôi mắt đen lầy nheo nheo lại.

Khương Đông Ly nở một nụ cười mê người, vui mừng hớn hờ trả lời, “An ca ca chính là An ca ca a, huynh ấy là nhi tử của A mã và ngạc nương, cũng là tiểu ca ca thương yêu ta nhất, người trong phủ đều gọi huynh ấy là Đức An bồi lạc.”

Đức Tuyền nghe vậy giật mình cả kinh, đôi mắt chợt xuất hiện một tia lạnh lùng.

Nữ tử trước mặt lại gọi song thân của hẳn là A mã và ngạc nương, còn nhận thức Đức An là huynh trưởng, chuyện này khó hiểu, A mã và ngạc nương chỉ có hẳn và Đức An là con, tại sao giờ lại xuất hiện một nữ nhi được? Hay nàng chính là...? “Người tên là gì?” Phút chốc hẳn tiến sát lại, mạnh mẽ nắm chặt lấy tay của nàng, trầm giọng lạnh băng hỏi.

Khuôn mặt tuấn tú của hẳn đột nhiên tối sầm lại làm Khương Đông Ly sợ hãi, tay hẳn như kẽm sắt siết chặt lấy cổ tay nàng, nàng bỗng nhiên cảm thấy nộ khí đằng đằng trước mắt dường như rất quen thuộc, trong lòng chợt dâng lên một nỗi sợ hãi vô hình, gương mặt đang mỉm cười thoáng chốc hóa tái xanh, “Người... người buông tay ra được không?” Nàng khề la lên, lập tức ra sức giãy giụa, trong đầu nàng chỉ có một ý niệm chính là phải chạy thoát khỏi nam nhân kia, hẳn khiến nàng vô cùng hoảng hốt và bất an.

“Muốn thả người ra cũng dễ thôi, bây giờ hãy nói cho ta biết tên của người.” Đức Tuyền càng bước tới gần nàng, khuôn mặt cương nghị kia càng sát gần chớp mũi của nàng, hai con ngươi đen lầy phẳng phất chút lãnh huyết vô tình, gay gắt dò xét thái độ của nàng.

“Ta nói, ta nói, nhưng mà người... người làm ơn đừng đứng gần ta như vậy được không?” Đông Ly đáng thương rên rỉ cầu xin, thanh âm có phần run sợ.

Đức Tuyền nhếch mày, “Nếu ta nói không được thì sao hả?” Nàng sợ hẳn? Thật thú vị a, mới vừa rồi nàng còn phản kháng cười nói, vô cùng hoạt bát, chỉ vừa thấy hẳn tức giận đã gọi lại chút kí ức đau khổ kia.

“Không được sao? Nhưng mà...” Làm sao bây giờ? Nên làm cái gì bây giờ? Người này tại sao tự dưng lại trở nên hiểm ác như vậy, nàng sợ nhất là nhìn thấy người khác nổi giận.

Khương Đông Ly chớp chớp mí mắt, từng giọt lệ rung rung dâng trào trong hốc mắt.

“Nhanh nói đi. Tên người là gì? Ta đã không còn đủ nhẫn nại nữa.” Đức Tuyền cố ý nâng cao âm lượng để dọa nạt nàng.

“A –” Khương Đông Ly sợ hãi bật kêu lên một tiếng, sợ tới mức nhắm chặt mắt lại, hai hàng lông mi cong cong chịu không nổi cũng phải run rẩy.

“Ta nói là được rồi, người đừng hung dữ như vậy. Ta tên là Khương Đông Ly. A mã, ngạc nương và An ca ca đều gọi ta là Ly nhi.” Nàng đáp một cách tội nghiệp.

Câu trả lời của nàng làm Đức Tuyền giật mình rung động. Nàng đúng là cô dâu xứng hỷ chín năm trước bước vào nhà hẳn, chính là tiểu khát nhi đầu ghê chốc run rẩy đông cứng người năm xưa.

Mặc dù hẳn đã cố gắng xua đi những mơ hồ lo lắng trong lòng, nhưng giờ đây vô cùng rõ ràng trước mắt, lời tiên đoán năm nào của lão thầy bói mù đã trở thành sự thật, tiểu oa nhi năm xưa nay lại được sánh duyên bầu bạn suốt đời cùng hẳn.

Về mặt Đức Tuyền u ám ngấm nhìn dung nhan tươi xinh đáng yêu đầm đìa kia, trong lòng chợt dâng lên một sự giận dữ vô cớ, pha lẫn một chút nuối tiếc, những suy nghĩ trong đầu hẳn hỗn loạn khiến môi tự bật lên mấy lời đe dọa dữ dằn, “Mở mắt của người ra.” Hấn lạnh lùng ra lệnh.

Khương Đông Ly nhắm nghiền mắt đột ngột, An ca ca thế nào còn chưa trở lại mau, Ly nhi thật đang rất sợ hãi a!

Mặc dù trong lòng không muốn chút nào, nhưng nỗi sợ hãi lấn áp, nàng không dám trái lại mệnh lệnh của hẳn; không hiểu tại sao nàng vô cùng khiếp sợ cái gương mặt âm trầm nghiêm nghị chứa đựng bao sự tức giận kia. Nàng chậm rãi từ từ hé mở đôi mắt, to gan lên lên nhìn hẳn.

“Nơi này... là Đa La Duệ vương phủ... Người... Người đừng hung dữ với ta như vậy, nếu như An ca ca đến đây mà thấy được... Huynh ấy... huynh ấy nhất định sẽ không tha cho người!” Đông Ly nuốt nước miếng, nhút nhát “uy hiếp” hẳn, nhưng thanh âm nàng phát ra lại hoàn toàn yếu ớt không chút sức lực hăm dọa.

Đôi lông mày Đức Tuyền nhíu nhíu kích động, bật cười to ồm ồm, dường như hẳn xem nàng đang kể chuyện cười thì phải, hẳn liếc nhìn nàng đầy quỷ dị, “Người có biết ta là ai không hả? Ở Đa La Duệ vương phủ này, ta tự do ra ra vào vào liên tục nhiều năm liền, chưa từng có người nào làm khó dễ được ta, càng không nói đến còn ai dám lên tiếng bảo sẽ không tha cho ta.”

“Người... Người là ai?” Khương Đông Ly nghe hẳn nói thế, không nhịn được mà thốt lên hỏi.

Khóe miệng Đức Tuyền khề cong lên thoáng hiện ý cười, bỗng nhiên hẳn vươn tay nâng nhẹ cằm nàng lên, đôi con ngươi mị hoặc chăm chú hướng thẳng vào đôi mắt nàng, chậm rãi nhấn mạnh, “Ta chính là đại bồi lạc của Đa La Duệ vương phủ - Đức Tuyền bồi lạc, là đại ca của An ca ca yêu quý của người, là người thừa kế tương lai của cái vương phủ này.”

“A!” Khương Đông Ly kinh hô một tiếng, sắc mặt phút chốc biến đổi trắng xanh.

Một gương mặt hung ác điên cuồng la hét chợt thoáng lên từ trong biển kí ức của nàng, những màn đối thoại, hành động năm nào như sống lại rõ rệt trước mắt.

Nguyên lai... hần chính là đại ca ca đã hận nàng thấu xương, chà đạp bánh mì của nàng, giẫm mạnh lên tay nàng. Cùng là người mà ngạc nương và Tần mã mã hay nói sắp trở thành trượng phu nàng kị thác cả đời còn lại.

“Không! Không!”

Khương Đông Ly bị hoảng hốt đến cực độ, chỉ có thể liên tục lắc lắc đầu, nàng không cần cái tên nam nhân xấu xa này làm vị hôn phu.

Nàng sợ hần đến chết mất thôi!

“Người buông ra mau, ta muốn đi tìm An ca ca!” Nàng nghẹn ngào lên tiếng, cố gắng gượng gượng thoát khỏi vòng kiềm hãm của hần, đôi thủy mâu tràn ngập hoảng loạn nhìn hần, như thể hần chính là một con độc xà mãnh thú. (thủy mâu : con người)

Đôi môi Đức Tuyền mím chặt lại không vui, trong lòng chợt dâng lên một sự chua xót, tình cảm của nàng và Đức An xem ra rất tốt nha.

Hần hừ một tiếng quát lớn, “Đã lớn rồi thì đừng có như một tiểu cô nương suốt ngày chỉ biết oa oa khóc lên, chỉ cần ta nói xong những điều cần thiết, ta lập tức sẽ thả người ra, bây giờ hãy đứng yên lắng nghe, đừng có cựa quậy lộn xộn nữa.”

Khương Đông Ly không còn cách nào khác chỉ đành cam chịu run rẩy gật gật đầu, Đức Tuyền lúc này mới buông nàng lỏng ra.

“Người thật sự không từ bỏ ý định tham lam của mình nha. Thế nào hả? Ở li tại vương phủ 9 năm qua, đã đem nơi này trở thành nhà của riêng mình rồi sao?” Đức Tuyền nhướn mày, cao giọng mỉa mai.

Về mặt Đông Ly ngu ngơ lắc đầu, “Ta không hiểu được ý tứ của người. A mã và ngạc nương đã nói, họ coi ta như là nữ nhi của mình, ta có thể vĩnh viễn ở lại nơi đây, An ca ca cũng nói sẽ chăm sóc đời đời tốt cho ta cả đời tại nơi này, ngoài huyên ấy, cả A mã và ngạc nương đã hứa sẽ bảo hộ lo lắng cho ta.”

“Hừ!” Đức Tuyền hừ lạnh một tiếng, “Người dựa vào cái gì mà có quyền lưu lại Đa La Duệ vương phủ? Người chính là một tiểu khát nhi lai lịch không rõ ràng, không ai cần không ai thương nên mới bị gả vào vương phủ để làm cô dâu xung hỷ, căn bản người không hề xứng đáng trở thành người của vương phủ này.”

“Xung hỷ cô dâu?” Đông Ly thì thào lặp lại.

Nàng từng nghe bọn hạ nhân trong phủ xì xào bàn tán sau lưng, nhưng lại không hề hiểu ý tứ của bốn chữ này. Nàng từng đi tìm ngạc nương và An ca ca hỏi qua, nhưng bọn họ cứ đưa mắt nhìn bốn phía tìm có thoái thác, bảo nàng cứ an tâm, chưa từng giải thích cặn kẽ cho nàng hiểu được ý nghĩa đặc biệt của bốn chữ này.

“Đừng vậy.” Đức Tuyền lạnh lùng nói tiếp, “Nếu không phải ta bệnh nặng mất đi ý thức, thì nói cái gì đi nữa ta cũng sẽ không bao giờ rước người vào cửa. Ta đường đường là bồi lặc gia Đại Thanh hoàng triều, làm sao có thể cưới một con bé ăn xin làm vợ? Cho dù người thật sự trở thành người của ta, ta cũng tuyệt đối không cho phép người ngồi lên vị trí Đa La Duệ phúc tấn.”

Khương Đông Ly nghe được cứ ù ù cạc cạc, cái hiểu cái không nhưng ít nhiều nàng cảm nhận được, hần đặc biệt cực kì chán ghét nàng. Khẩu khí nói chuyện của hần chỉ tràn ngập thù hận, hơn nữa hần mở miệng luôn gọi nàng là kẻ ăn xin, khơi gợi lại nỗi đau đớn chôn sâu trong lòng nàng.

“Người nói vậy! Ta không phải là tiểu khát nhi, ta là con gái nuôi của A mã và ngạc nương, ta không phải là thê tử của người. Người hung hãn như vậy làm gì, ta mới là người không cần làm thê tử của người.” Nàng cố nén lại cơn đau trong lòng, không phục lên tiếng phản bác, sự sợ hãi ban đầu đối với hần đã bị cơn tức giận lấn át.

Đức Tuyền nheo nheo mắt, nhìn chằm chằm vào gương mặt nhỏ nhắn quật cường cố nén nước mắt của nàng. Đôi mắt ươn ướt trong suốt, đôi môi đỏ hồng gợi cảm, hai má trắng trắng mềm mịn... Bỗng dưng trong ngực hần giống như có một lực mạnh đập vào, trái tim hần từng nhịp từng nhịp đập liên hồi càng nhanh.

Ban đầu hần không tin mấy lời nói của Dân Kỳ, một mặt khẳng định ánh mắt tên bạn thân chắc chắn bị lệch lạc, không nghĩ tới nàng đúng như sự miêu tả của Dân Kỳ, xinh đẹp mỹ miều yếu điệu động lòng người.

Khi mới gặp Khương Đông Ly là lúc nàng chỉ là một tiểu nha đầu cả đầu đầy chốc ghê, thân mình lại hôi thối bẩn thỉu, chín năm sau tái kiến, hần thực hoài nghi có phải có người nào đó ở giữa đã nhảy ra đánh tráo, cô nương trước mắt làm sao có thể là cùng một người với tiểu oa nhi năm nào ngồi gặm khúc bánh mì khô khóc ở góc đường.

Hay ông trời đang có ý định đùa giỡn với hần?

Vừa rồi chỉ mới liếc thấy nàng một khắc, hần lập tức đã động tâm, mặt hồ phẳng lặng trong lòng hần chưa từng vì bất cứ nữ tử nào mà lay động, nay lại nổi sóng gió dập dềnh ầm ỉ.

Nhưng tại sao nữ oa nhi xấu xí năm đó lão già mù kiên quyết khẳng định chính là thê tử tương lai của hần lại cứ phải là nàng.

Những năm gần đây, hần không ngừng tự nhủ với lòng rằng dù thế nào đi nữa hần cũng phải chứng minh lời tên thầy tướng số năm xưa chỉ là đặt điều lừa gạt. Hần đường đường là bồi lặc gia Đại Thanh hoàng triều, được Hoàng đế hết lòng yêu thương và trọng dụng, làm sao có thể cưới một nha đầu xấu xí,

một tiểu khát bà về làm vợ?

Nhưng mà sau khi nhìn thấy dung nhan tuyệt sắc của nàng, những ý niệm ban đầu đó dường như đã lung lay hẳn. Hẳn vì nàng trở nên có phần mê muội, lại còn nổi lên ham muốn chiếm đoạt nàng.

Hắn chỉ vừa mới hồi phủ, liền gặp phải một tác động mạnh như thế, giờ phút này trong lòng hắn ngổn ngang trăm mối, giữa nguyên tắc luật lệ của bản thân và nữ tử yêu kiều trước mắt thì phải làm sao mới là tốt đây?

Đang trong lúc trầm tư thì một giọng nói sang sảng vang lên, cắt đứt dòng suy nghĩ của hắn.

“Ly nhi, ta đến đây.” Đức An từ phía đằng xa hô lên, thân ảnh to lớn nhanh chóng hướng về phía hồ sen mà đi đến.

Đông Ly như gặp được cứu tinh, vội vàng giơ tay lên hươ hươ vẫy hiệu Đức An, reo lên vui mừng, “An ca ca, muội ở trong này, huynh mau tới đây nha.” Nếu không phải Đức Tuyền đang giữ chặt cánh tay còn lại của nàng thì có lẽ bây giờ nàng đã sớm lao đi chạy tới trong lòng Đức An.

Khóe mắt Đức Tuyền lóe lên tia giận dữ, môi mím chặt lại, tay càng túm giữ nàng chặt hơn.

Hắn phát giác ra được bản thân không cách nào kiềm chế được sự ghen tuông xuất hiện trong lòng, hắn không nhận được những suy nghĩ u ám, rốt cuộc mối quan hệ giữa nàng và Đức An thân thiết đến mức nào.

Trong nháy mắt Đức An đã tới trước mặt hai người bọn họ, mắt vừa thoáng qua nhận ra Đức Tuyền thì hắn vô cùng sùng sốt, hai mắt tròn tròn lên, một lúc sau mới ập úng lên tiếng, “Đại ca.”

Đức Tuyền không nói một câu, chỉ hướng nhìn hắn mà gật đầu nhẹ, lập tức đem chú ý đặt trở lại trên người Khương Đông Ly đang ra sức giãy giụa.

Lúc này Đức An mới nhìn rõ đại ca mình đang giữ chặt lấy tay Đông Ly, trong khi vẻ mặt nàng vô cùng sợ hãi, nước mắt lã chã, khiến hắn không thể không thương xót, nhìn không được hắn lên tiếng với Đức Tuyền, “Đại ca, trước hết huynh hãy buông Ly nhi ra đi. Huynh đang làm muội ấy sợ đó.”

Đức Tuyền cau có xem xét gương mặt đáng thương của Đông Ly một hồi mới hừ lạnh một tiếng, thả tay nàng ra.

Đông Ly vừa được tự do liền vội chạy đến bên cạnh Đức An, thân thiết dựa vào người hắn, lòng run rẩy thì thầm, “An ca ca, tại sao huynh đến giờ mới quay lại? Ly nhi vừa mới... vừa mới...”

Nàng lén liếc trộm Đức Tuyền một cái, nhưng lại bắt gặp ánh mắt sắc bén trừng trừng kinh sợ của hắn, bỗng dưng nàng xoay tròn thân mình, lẩn nhanh trốn sau lưng Đức An, chỉ rụt rè lấy tay che bớt đi khuôn mặt, lén lén nhìn Đức Tuyền.

“An ca ca, hắn thật sự là... là Đức Tuyền đại ca sao? Hắn thật hung ác a, Ly nhi sợ lắm.” Nàng nho nhỏ ập úng, sợ Đức Tuyền nghe được thì lại dẫn đến làm cho hắn mất hứng, đôi tay nhỏ bé của nàng theo bản năng bám chặt lấy thắt lưng Đức An.

Đức Tuyền là người luyện võ, nhãn lực so với người bình thường tất nhiên hơn hẳn, từng chữ từng lời của nàng lọt vào tai hắn không hề thiếu sót.

Hắn chau mày giận dữ, hắn thật sự dọa người vậy sao? Mà sao nàng dám làm cái trò ôm nam nhân khác trước mặt hắn chứ, tuy rằng Đức An là huynh đệ ruột thịt của hắn, nhưng nàng chính là chỉ thuộc về hắn, không ai có thể với tay chạm đến nàng.

Ý nghĩ thoáng qua này làm hắn giật mình khiếp sợ, Đức Tuyền chán nản âm thầm cắn môi, hắn đã từng nói qua với chính mình cả mấy mươi lần tuyệt đối không cưới nàng làm vợ, nhưng sao hiện nay trong lòng hắn lại nổi lên một cảm giác muốn độc chiếm nàng như vậy.

“Ly nhi không cần sợ, huynh ấy đúng thật là Đức Tuyền đại ca.” Thanh âm ôn nhu của Đức An vang lên, khiến tâm trạng trầm tư mâu thuẫn của Đức Tuyền chợt tỉnh lại.

Đức An nhìn về phía đại ca của mình.

“Đại ca trở về khi nào thế? A mã vừa rồi mới căn dặn đệ phái người quét dọn lại Vũ Uyên Lâu cho huynh về có chỗ nghỉ ngơi, A mã nói huynh sẽ sớm hồi phủ vào một ngày gần đây, không nghĩ tới rằng huynh đã trở về rồi.”

Đức Tuyền liếc nhìn hắn một cái rồi đáp, “Sáng sớm hôm nay ta đã trở lại, nhưng không muốn kinh động đến sự nghỉ ngơi của A mã và ngac nương, nên ta tới hậu hoa viên dạo một chút.”

Dứt lời, đôi con ngươi đen bóng của hắn lại âm u nhìn ngó thân ảnh Đông Ly đang núp phía sau Đức An.

“Nàng chính là Đông Ly sao? Cô dâu xung hỷ năm xưa đã lớn như vậy rồi?” Đức Tuyền nhếch miệng hỏi, giọng điệu cười nhạt.

Sắc mặt Đức An đột nhiên khó coi, trong ngực hắn đau nhói từng cơn, “Phải... đại ca, cô dâu xung hỷ của huynh đã trở thành một tiểu thư khuê các yêu kiều diễm lệ.”

Hắn muốn giả vờ phóng khoáng, bắt đắc dĩ mới mở miệng nói ra những lời đầy chua xót đó với cái giọng khàn khàn nghẹn ngào.

Khương Đông Ly nghe bọn hắn trò chuyện, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, khẽ xoay mình, nàng nín nín ống tay áo Đức An lay lay sợ hãi hỏi, “An ca

ca, hẳn có phải chính là vị hôn phu sẽ kết hôn với Ly nhi như lời ngạc nương đã nói không?”

Đức An trầm mặc một hồi lâu mới khó khăn gật đầu, thờ dài nói, “Đúng vậy, muội và đại ca từ nhỏ đã thành thân, huynh ấy chính là vị hôn phu của muội.”

Khương Đông Ly vừa nghe, cái miệng nhỏ nhắn mếu máo, nước mắt rung rung từ trên khóe mắt trào ra, thì thầm lầm bầm, “Muội không cần! Ly nhi không cần làm tân nương tử của đại ca, cũng không muốn hẳn trở thành vị hôn phu của mình, muội muốn đi tìm A mã và ngạc nương để nói chuyện.”

Nói xong nàng vội bước lùi về phía sau, sau đó nhanh chóng xoay người chạy thật nhanh, nhắm theo hướng phủ chính mà tiến.

“Ly nhi...” Đức An đau khổ gọi với, đang muốn đuổi theo sau thì bị giọng nói lạnh lùng của Đức Tuyên níu giữ lại.

“Để cho nàng ta đi đi. Mặc kệ nàng ta có tranh cãi như thế nào đi nữa, thì sự thật nàng ta vẫn sẽ phải trở thành người của ta mà thôi.” Trên miệng Đức Tuyên hé ra một nụ cười lạnh ngạo nghễ.

Một người luôn tự kiêu tự đắc như hắn tự đáy lòng nổi lên cơn tức giận hung tàn, hẳn còn chưa mở miệng nói không cần nàng, mà nàng ta lại dám mở miệng nói không muốn gả cho hắn.

Đức An xoay người lại, bất an nhìn Đức Tuyên, một lúc thật lâu sau, hắn mới lấy được dũng khí, hít sâu một hơi, hỏi Đức Tuyên, “Đại ca, lần này hồi phủ huynh định ở lại bao lâu? Sau này có cần phải trở về hoàng cung không?”

Đức Tuyên hé mở hàm răng trắng muốt của mình, nhìn Đức An một cách sâu xa khó hiểu, thản nhiên đáp lời, “Lần này trở về ta sẽ không rời đi nữa. Hoàng thượng muốn ta hồi phủ để hoàn tất những việc nên làm, ta sẽ hết sức cố gắng hoàn thành nhiệm vụ đó. Nếu có chuyện gì quan trọng cần thương thảo thì lão nhân gia ấy sẽ phái người tuyên triệu ta nhập cung.”

Đức An nghe thấy vậy sắc mặt trở nên trắng toát. Hẳn không phải là không muốn chào đón đại ca của mình trở về, đối với vị đại ca này hắn luôn kính trọng và sùng bái có thừa, chẳng qua là... đại ca lần này đồng ý trở về, có phải huynh ấy đã suy nghĩ thông suốt, chuẩn bị cùng Đông Ly cử hành hôn lễ chính thức, trở thành cặp vợ chồng chính danh ngôn thuận?

Nếu thật như vậy thì hẳn phải làm sao bây giờ? Tình yêu sâu sắc với Ly nhi làm sao thu hồi được, hẳn còn có thể lấy tư cách gì mà tiếp tục gần gũi bên cạnh nàng?

“Đại ca lần này trở về không biết đã có kế hoạch làm gì chưa?” Hắn nhin không được cất tiếng hỏi, ngữ điệu có chút buồn bực.

Đức Tuyên cười khê vài tiếng, “A mã và ngạc nương ngày ngày mong ta trở về chẳng phải chỉ vì hôn sự giữa ta và nha đầu Đông Ly kia sao, ngay cả Hoàng thượng cũng vừa mới hạ tời hậu thư với ta. Để thử nói xem việc đầu tiên sau khi trở về ta nên làm là cái gì hử?”

Đức An ngẩn người, một hồi sau mới thốt lên, “Ý tứ của đại ca có phải là... huynh nguyện ý cùng Ly nhi nên duyên vợ chồng?”

Đức Tuyên tà quái bĩu môi cười, “Ta chỉ thuận theo tâm nguyện của A mã và ngạc nương, làm cho nha đầu Đông Ly kia trở thành người của ta, nhưng ta chưa hề nói nàng ta sẽ trở thành Đa La Duệ phúc tấn tương lai nha.”

“Đệ không hiểu ý huynh nói.” Đức An cau mày, “Ly nhi là thê tử của huynh, thì tại sao lại không phải là phúc tấn tương lai chứ?”

“Đệ không cần phải hiểu.” Đức Tuyên liếc mắt nhìn hắn, “Đây lại hiệp thương giữa ta và Hoàng thượng đã thỏa thuận, ta chỉ cần chịu trách nhiệm phục mệnh với Hoàng thượng. A mã và ngạc nương cũng không thể ngăn cản được quyết định của ta.”

Nghe những lời tuyệt tình lạnh lùng của hắn, trong lòng Đức An chợt dâng lên một nỗi sợ hãi lo lắng cùng bất an, đến tận cùng đại ca tính sẽ đối xử với Ly nhi thế nào đây, huynh ấy dự tính sắp xếp Ly nhi trong tương lai ra sao?

Hắn nhin không được thốt lên hỏi, “Đại ca, cuối cùng thì huynh đang tính toán chuyện gì với Ly nhi vậy, đệ không hi vọng...”

“Việc này chỉ sợ đệ chưa đủ tư cách để quản.” Đức Tuyên lạnh lùng cắt ngang, “Nếu nàng ta đã là người của ta thì ta có mọi quyền hành để an bài, Hoàng thượng cũng đã đồng ý tùy ta xử trí, tình hình ra sao thì tối nay ta sẽ thừa bẩm lại với A mã cùng ngạc nương, đến lúc đó đệ tự khắc cũng sẽ biết.”

Nói xong, hắn không mở miệng thêm lời nào nữa, cũng không thèm liếc nhìn Đức An một cái. Đức An đối với Đông Ly đã quan tâm quá mức khiến trong lòng hắn dâng lên một cảm giác khó chịu, hẳn không muốn tiếp tục cùng đệ bàn luận vấn đề này, lập tức xoay người bước đi.

Hoa viên giờ đây chỉ còn lại một mình Đức An, hắn ngơ ngẩn nhìn thân ảnh Đức Tuyên dần rời đi, tự đáy lòng xuất hiện một linh cảm bất an. Hẳn cảm thấy chuyện đại ca nguyện ý kết tóc se duyên nên vợ chồng với Ly nhi thật không đơn giản như bề ngoài của nó, dường như huynh ấy đã có một an bài khác cho Ly nhi.

Đại ca luôn bài xích ghét bỏ Ly nhi, nhiều năm qua vẫn như vậy, hẳn trước sau thủy chung không hề thừa nhận sự tồn tại của Ly nhi, hiện tại sao có thể dễ dàng đồng ý như vậy. Bên trong ắt hẳn phải có nội tình.

Nếu thực sự đại ca làm ra chuyện tổn thương đến Ly nhi thì liệu phải làm thế nào đây?

Suy nghĩ đến đây hắn đành thờ dài một hơi, chuyện này hẳn có tư cách xen vào sao? Nhưng rồi hắn lập tức lắc đầu thật mạnh. Không! Hẳn tuyệt đối

không ngồi xem đại ca gây thương tổn đến Ly nhi. Cho dù Ly nhi không phải thuộc về hắn, hắn cũng muốn cả đời lặng lẽ bảo hộ nàng thật tốt, nhất định không để cho nàng bị tổn hại nào, cho dù người đó có là đại ca của hắn, thì hắn cũng không cho phép...

Đến bữa tối hôm đó, Đa La Duệ quận vương, Lan phúc tấn, Đức Tuyền cùng Đức An, bốn người ngồi quây quần bên chiếc bàn tròn dùng bữa, duy nhất chỉ không thấy bóng dáng Khương Đông Ly.

Trong lòng Đức Tuyền hiểu được là do nàng cố tình trốn tránh hắn, nhưng mà những ngày nàng có thể còn trốn tránh được cũng không lâu nữa, do đó hắn cũng bỏ mặc không lo.

“Đức Tuyền, sáng nay A mã có gặp mặt Hoàng thượng, người nói là đã ưng thuận cho phép con trở về vương phủ, chuẩn bị kế nhiệm vương vị Đa La Duệ quận vương, lãnh nhận trách nhiệm sau này.”

Đôi mắt long lanh sáng ngời vui mừng nhìn Đức Tuyền, ông đang trong bộ dáng một người cha kiểu ngạo vẻ vang hãnh diện vì đứa con của mình. Khẽ nhấp một ngụm rượu, Đa La Duệ quận vương nói tiếp, “Về chuyện hôn sự của con và Đông Ly, hắn là Hoàng thượng cũng đã có chỉ thị qua rồi chứ. Con có tính toán khi nào mới tổ chức hôn lễ lại một lần nữa chưa, tuyên cáo rộng rãi khắp nơi chính thức rước Đông Ly vào cửa vương phủ.”

Chín năm trước, vì căn bệnh lạ của Đức Tuyền, bọn họ đã vội vàng cưới Đông Ly vào nhà làm cô dâu xung hỷ, hôn sự vô cùng đơn giản, không hề tuyên bố với người ngoài.

Mấy năm qua, suy nghĩ lại chuyện trước kia, họ cảm thấy đứa nhỏ Đông Ly này đã chịu thiệt thòi rất nhiều, ông cùng phúc tấn thật muốn tổ chức lại một hôn lễ sang trọng linh đình để đền bù cho nàng. Dù sao nàng cũng đã cứu Đức Tuyền một mạng, là ân nhân của Đa La Duệ vương phủ.

Đa La Duệ quận vương vuốt vuốt chòm râu dài, mắt him híp lại đợi câu trả lời của con.

Đức Tuyền nhếch môi cười, lạnh lùng nói, “Không cần phải cử hành hôn lễ lại gì cả, chỉ cần chọn một ngày tốt cử hành nghi thức nạp thiếp là hoàn tất.”

“Con nói cái gì hả?” Đa La Duệ quận vương nghe vậy lớn tiếng hét, “Con... con nói lại một lần nữa cho ta.” Ông quả thật không tin vào tai mình.

Đức Tuyền không hề úy kỵ con giận của phụ thân, sắc mặt vẫn âm trầm thong thả đáp, “Con cần tuân yêu cầu của A mã và ngặc nương nguyện ý để Đông Ly chính thức trở thành người của Đa La Duệ vương phủ, nhưng nàng ta chỉ có thể trở thành thiếp của con, tuyệt đối không thể trở thành thê tử chính thức, chuyện này Hoàng thượng đã đồng ý không can thiệp vào quyết định của con.”

Đa La Duệ quận vương thất vọng phần nộ nói, “Tốt! Người muốn lấy Hoàng thượng ra để áp chế ta, ta chính là A mã của người đó! Người nói cho ta nghe một chút, Đông Ly có chỗ nào không tốt, con bé không xứng với người sao? Vì sao người lại đối xử với con bé như thế, an bài con bé trở thành tiểu thiếp, há chẳng phải quá xỉ nhục con bé sao?”

Đức Tuyền mỉm môi không nói một câu.

Lan phúc tấn thấy thế nhìn không được cũng mở miệng trách cứ con mình, “Đức Tuyền, rốt cuộc con đang suy nghĩ cái gì hả? Ngặc nương cho rằng trải qua nhiều năm như vậy con phải biết nghĩ thông suốt rồi chứ, Đông Ly đối với con, đối với cả gia tộc Đa La Duệ nhà ta đều có ơn, chúng ta làm sao có thể vong ân bội nghĩa, qua câu rút vãn! Con đối xử như thế với con bé thật là không công bằng.”

“Nàng có ân với con, con nạp nàng làm thiếp, thì có gì là không đúng?” Đức Tuyền lạnh lùng phản bác.

“Người...” Đa La Duệ quận vương thờ hỏn hển chăm chăm nhìn hắn, trong khoảng thời gian ngắn tức giận dâng trào không thể nói ra lời, tay run run chỉ vào người hắn.

“A mã và ngặc nương cứ yên tâm, mặc dù con nạp Đông Ly làm thiếp, thì cũng sẽ không bạc đãi nàng ta, cả đời này nàng ta có thể đi theo hầu hạ con, cơm áo vô lo.”

Đức Tuyền thần thái lạnh nhạt như cũ khẳng định thêm.

Đa La Duệ quận vương ngồi phịch xuống ghế, lắc lắc đầu, thờ dài một hơi, “Nếu con đã cứ khẳng khẳng như vậy thì A mã còn có thể nói được gì nữa đây? Ngay cả Hoàng thượng cũng đã ban cho con đặc quyền này, con muốn thế nào thì cứ quyết định như vậy đi. Nhưng con vạn lần ghi nhớ cho kỹ, nếu Đông Ly phải chịu một ít ủy khuất hoặc thương tổn nào thì ta và ngặc nương của con nhất định sẽ không tha thứ cho con.”

Nói xong, ông và Lan phúc tấn chỉ có thể liếc nhìn nhau ra hiệu, chuyện tới nước này họ chỉ đành nghe theo sắp xếp của Đức Tuyền. Ngay cả trong lòng vô cùng áy náy với Đông Ly, nhưng Hoàng thượng cũng đã thỏa hiệp, trừ phi Đức Tuyền thay đổi ý định, còn không thì bọn họ cũng không cách nào giúp được nhà đầu Đông Ly!

“Không, con không đồng ý.” Đức An này giờ im lặng đột nhiên hét lên âm ỉ, làm cho mọi người nhất thời sững sốt.

Đức Tuyền nheo mắt nhìn về phía hắn, “Việc này đệ không có tư cách lên tiếng, đệ dựa vào cái gì mà phản đối chứ?” Đức An bỗng ngẩng đầu lên, ánh mắt cuồng loạn, thống khổ quan sát Đức Tuyền mới trả lời, “Đệ không có quyền lên tiếng, nhưng từ nhỏ đã trông thấy nàng khôn lớn, sớm đã coi nàng là...” Hắn dừng lại một chút, vốn định tuyên bố tình yêu của hắn với Ly nhi trước mặt mọi người, nhưng vừa bắt gặp ánh mắt lo lắng nghi hoặc của A mã và ngặc nương, cùng ánh mắt nghiêm nghị lạnh lùng sắc như dao của Đức Tuyền, rốt cuộc hắn cũng sửa miệng, “Con đã sớm xem nàng là muội muội ruột thịt mà đối đãi, con đặc biệt thương yêu quan tâm đến nàng, nhưng đại ca, huynh lại... huynh lại tuyên bố muốn đem nàng nạp làm thiếp! Ly nhi nếu biết sẽ có bao nhiêu thương tâm? Đệ không thể nhìn thấy nàng đau khổ bị thương như thế.”

Đức Tuyền cười lạnh một tiếng, “Vậy sao? Nàng ta trong lòng đệ thật như lời đệ nói sao? Cho nên mới vì lý do này mà phản đối?” Đồi nhân đồng tình tế dường như đang đọc thấu điều che giấu từ ánh mắt bối rối của Đức An.

“Đúng thật là như vậy.” Đức An hơi đỏ mặt, ngại ngùng cúi đầu. Lý do này còn chưa đủ hay sao?

“Nếu chính là như vậy thì đệ cứ yên tâm đi.” Đức Tuyền lạnh lùng nói, “Ta sẽ nói rõ sự thật cho nàng ta biết, khiến nàng ấy phải chấp nhận thân phận tương lai của mình.”

Nói đến đây thì chuyện Đức Tuyền nhất định nạp Đông Ly làm thiếp đã được quyết định, không còn lay chuyển, không còn thay đổi được nữa.

Đức An chậm rãi nhắm mắt lại, trong lòng bất đắc dĩ thở dài một hơi, thầm tự nhủ: Ly nhi, An ca ca vô năng, đúng là vẫn không thể giúp được muội.

Mà ngay cả Đa La Duệ quận vương và phúc tấn cũng không còn biết nói gì, đành thở dài trong bụng. Chỉ mong nha đầu ngốc Đông Ly, ngốc nhân sẽ gặp được ngốc phúc, có một ngày có thể lay chuyển được tâm tư Đức Tuyền khiến hấn yêu thương nàng, như vậy lúc đó tình huống sẽ khác, còn có thể có chuyển biến, còn có thể mong chờ một kết cục viên mãn...

Bạn đang đọc truyện *Xung Hỷ Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

Bầu trời đêm không sao, ánh trăng mờ mờ, sương mù giăng kín, khắp Đa La Duệ vương phủ bầu không khí thanh tịch yên tĩnh. Bỗng nhiên, có một bóng đen như quỷ ma mau lẹ lướt qua phía Uyển hoa viên, xuyên qua dinh thự lớn, cuối cùng tiến vào trước cửa phòng Khương Đông Ly.

Đứng ngoài một lúc lâu, Đức Tuyền đưa tay nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra, rón rén đi vào khuê phòng của Khương Đông Ly, nhanh chóng đi đến bên giường của nàng.

Hắn trở lại vương phủ đã một ngày qua, nhưng trong suốt một ngày này, hấn cũng rất ít khi thấy nàng. Hấn biết nàng có ý trốn tránh hấn, mỗi lần đến thời điểm dùng bữa là nàng lại lấy cớ thân thể mệt mỏi, bảo Tinh Nhi đưa cơm và đồ ăn đến phòng nàng, chính là muốn tránh mặt hấn.

Ngẫu nhiên có gặp ở hoa viên, bên cạnh nàng lại luôn có Đức An đi theo, vừa thấy hấn như là thấy kẻ xấu cực kỳ hung ác, cả người liền trốn sau lưng Đức An, khiến hấn cực kỳ giận dữ nhưng lại không thể làm được gì!

Cứ như vậy liên tục 2, 3 ngày sau đó, tâm tình hấn trở nên buồn rầu tức giận.

Hắn lại luôn nhớ đến dung nhan mỹ lệ động lòng người của nàng, chuyện này thật sự là mĩa mai nha! Trước đây hấn đối với nàng tràn ngập chán ghét, xa lánh còn không kịp, hiện tại ngược lại là nàng tìm mọi nơi trốn tránh hấn, xa lánh hấn.

Mất thấy Đức An khắc khắc giờ giờ lúc nào cũng bên cạnh nàng, trong lòng không chịu nổi dâng lên một nỗi ghen tị mãnh liệt khó hiểu.

Tình cảm Đức An đối với Đông Ly hiểu nhiên là yêu, người sáng suốt nào cũng đều nhìn ra được, chỉ có nha đầu Đông Ly ngốc nghếch kia bản thân lại không phát hiện ra.

Hắn không thể không thừa nhận chính mình bắt đầu có chút lo lắng, hấn sợ hãi nếu nha đầu Đông Ly kia biết được tình yêu của Đức An đối với mình, bắt chấp mọi việc mà đem lòng yêu thích Đức An, thấy đáng về nàng chỉ cần nhìn thấy hấn là run sợ như sắp chết, hấn đoán chắc rằng, nàng tình nguyện lựa chọn Đức An cũng không nguyện làm tiểu thiếp của hấn!

Hắn đã hạ quyết tâm tận đáy lòng, chuyện hấn nạp nàng làm thiếp phải tiến hành nhanh chóng, phải sớm khiến nàng trở thành người của hấn. Tuy rằng hấn không muốn lấy nàng làm vợ, nhưng hấn muốn nàng, nàng nhất định phải là người của hấn!

Đức Tuyền đứng ở bên giường, từ trên phía cao nhìn chăm chăm xuống gương mặt Khương Đông Ly, kia là dung nhan giống như thanh liên tuyệt mỹ (hoa sen tinh khiết tuyệt mỹ) da thịt mịn màng cùng đôi lông mày uốn cong cong vút lên, còn có cái mũi thẳng thẳng và đôi môi nhỏ nhắn đỏ hồng... Nàng quả thật rất đẹp, đẹp hơn ngoài sự mong chờ của hấn, vượt qua sự hình dung mêu tả của Dận Kỳ hàng ngàn lần.

Bởi vì nàng có ý tránh né hấn, hấn đành phải lén lút ban đêm đi đến khuê phòng của nàng, chỉ có lúc này hấn mới có thể buông thả mọi thứ, thưởng thức dung nhan xinh đẹp. Khuôn mặt diễm lệ kia của nàng thường xuyên hiện lên trong đầu của hấn, hằng ngày hằng đêm quá nhiều dòng suy nghĩ của hấn, làm cho hấn lần nào lần nấy cũng giống mấy tên dâm tặc hái hoa bên đường cứ phải trốn trong khuê phòng lén ngắm nhìn nàng.

Cuối cùng đã xảy ra chuyện gì cơ chứ? Hấn đường đường là Đại bối lạc của Đa La Duệ vương phủ lại làm ra những hành động buồn cười thế này!

Vấn đề này hẳn đã tự hỏi chính mình không dưới mấy trăm lần, mà đáp án tựa hồ cũng đã sớm có trong lòng của hắn rồi. Có lẽ là hắn đã mê muội về đẹp của nàng, cũng như luyện thương cái khí chất ngây thơ quyến rũ trên người nàng, từ lần đầu tiên nhìn thấy nàng, hắn đã liền bị mê hoặc.

Đúng vậy, hẳn quả thật muốn nàng, hơn nữa dục vọng muốn nàng lại nóng bỏng hắn không thể dập tắt được!

Nhận thức được điều đó khiến hắn chột kinh hãi, nhưng chỉ là trong khoảnh khắc liền bị hắn ném qua một bên.

Muốn nàng thì đã sao chứ? Nàng chính là nữ nhân của hắn, nhiều nhất cũng chỉ là tiểu thiếp của hắn! Hắn không thể cưới nàng làm vợ, để rồi cái tên thầy tướng số thông minh (mắt mù) kia tiên đoán đúng!

Nghĩ đến đó, khoé môi đẹp của Đức Tuyền chậm rãi thoáng gọn lên nụ cười tà nịnh.

Nếu Đông Ly chắc chắn phải là nữ nhân của hắn, sao hắn không tận tình hưởng thụ niềm vui với nàng. Chuyện này với những lời ước đoán của tên thầy tướng số cũng không có gì mâu thuẫn, nàng cuối cùng chính là một trong những nữ nhân của hắn, mà không phải là kẻ tử duy nhất!

Hắn chậm rãi vươn tay, đẩy tóc qua hai bên trán nàng, khoé môi tự động gọn lên một nụ cười ôn nhu.

Tay hắn nhẹ nhàng lướt qua hàng lông mày đen sẫm, đôi má đỏ bừng, đi vào đôi môi mọng đỏ, lưu luyến vuốt ve nhẹ nhàng.

Đột nhiên, Đức Tuyền kinh ngạc khi thấy bản thân mình sinh ra phản ứng mãnh liệt, hắn lại vì chính nữ tử mà hắn chán ghét thật sâu sắc này mà phát lửa dục tình bùng bùng.

Dường như càng lúc càng nóng, hắn nhanh chóng rút tay trở về, bình ổn con tim của mình đang đập kịch cuồng.

Đức Tuyền nheo mắt lại, không hài lòng, đôi môi mím chặt lại, trong lòng chán nản không thôi. Hắn giận chính mình, càng giận cái kẻ đang ngủ say kia, cái gì cũng không biết, làm động lòng người ta.

Hắn rốt cuộc đã bị ma quỷ gì ám mà lòng lại vì nàng trở nên xúc động như thế? Xem ra, hắn nhất định mau chóng khiến nàng trở thành của hắn, có lẽ sau khi hắn có được nàng, những luồng sóng ái tình cứ như cơn thủy triều dồn dập, đánh vùi trái tim hắn sẽ mau chóng biến mất.

Đang lúc trầm tư thì Khương Đông Ly trở mình khẽ động dậy xoay lưng về phía hắn, còn phát ra âm thanh lẩm bẩm như trẻ em, nhất thời kéo lại sự chú ý của Đức Tuyền, hắn khó có thể kiềm chế nhìn về phía nàng.

Chỉ thấy Khương Đông Ly nghiêng người ngủ, mái tóc dài giống như một dải lụa màu đen xỏ tung ra trên đệm giường màu trắng, phát ra một nét quyến rũ phong tình.

Tầm mắt hắn nóng rực chậm chạp chuyển xuống dưới, này cái cổ trắng ngần như tuyết hiện ra trước mắt vì cái mền trên người nàng đã bị tuột xuống dưới tận thắt lưng, phong phanh một vạt áo mỏng manh mờ quá nửa, làm lộ ra cái yếm nhỏ vàng nhạt, thân thể uyển chuyển như ẩn như hiện, rõ ràng là như khiêu khích sự tự chủ của Đức Tuyền.

Đáng giận! Tiểu yêu nữ này thật rất đáng giận mà!

Đức Tuyền nhin không được thắm mắng trong lòng, rồi lại đến ngồi bên mép giường, lại một lần nữa vươn tay đụng chạm Khương Đông Ly, khi tay hắn vừa sờ tới làn da mỏng manh mượt mà như tơ của nàng thì trong lòng dâng mạnh lên một sự khoái cảm làm hắn chấn động, ngón tay cũng kim lòng không đành mà hơi hơi phát run.

Đột nhiên, trên giường có tiếng rên rỉ phát ra lần nữa, tiếp theo là hơi thở nặng nề từ miệng, thì thảo nói “An ca ca, Ly nhi không muốn gả cho Đại ca ca đâu... An ca ca, huynh giúp giúp Ly nhi được không...”

Đôi con ngươi đen bóng của Đức Tuyền lúc này đang ẩn chứa đầy dục tình bỗng phút chốc trở nên lạnh giá, đôi môi cánh hoa cương nghị mím lại thành đường thẳng.

Khá lắm Khương Đông Ly! Chẳng biết tốt xấu là gì, hắn đã chịu nhường bước, nấp nàng làm thiếp, nàng lại luôn miệng nói không cần, ngay cả trong mộng cũng muốn kháng cự hắn, miệng còn hô tên của nam nhân khác!

Hắn rất giận, hận không thể hung hăng lay tỉnh nàng dậy, dạy bảo cho nàng sự thật hiển nhiên, nàng chung quy nhất định trở thành người của hắn, muốn trốn không thoát mà tránh cũng không khỏi!

Giờ phút này trong lòng Đức Tuyền dâng lên một cảm giác điên loạn mãnh liệt như sóng triều, suy nghĩ của hắn trở nên rối loạn, giống như có một ngọn lửa từ bên trong hùng hực đốt cháy tâm can tình cảm của hắn, đe dọa thiêu huỷ cả lý trí của hắn, thiêu rụi tất cả mọi thứ... Kim nén không được, hắn đã quên chính mình quyết tâm, đã quên luôn lời tiên đoán của lão thầy tướng, hắn cúi đầu xuống, ngang ngược phóng túng, cướp lấy đôi môi mềm mại ngọt ngào của nàng.

Người trên giường rõ ràng không tự chủ được, đôi mày thanh tú khẽ nhíu lên, theo bản năng “ưm” một tiếng, nhưng vẫn không tự thức tỉnh trong giấc ngủ mơ.

Đức Tuyền thừa cơ hội đem lưỡi thăm dò hơi thở ngọt ngào mang mùi đàn hương từ miệng nàng, một nụ hôn đầy đam mê, mới nếm thử mà hương vị đã ngọt ngào, thực sự khiến hắn không thể rút ra, thậm chí vĩnh viễn không muốn dừng lại.

Lưỡi hần như vào chỗ không người, sục sạo toàn khuôn miệng nàng, hưởng thụ hơi thở mùi đàn hương thơm ngát, hần phóng túng khiêu khích dây đưa cái lưỡi đình hương của nàng, lần nữa nhắm nháp hơi thở ngọt thơm của nàng

Chỉ như vậy thì rốt cuộc cũng không thể thoả mãn, tay Đức Tuyền vội vàng vén chiếc áo mỏng bên ngoài của nàng qua 2 bên, kéo tuột cái yếm vàng nhạt của nàng xuống.

Thoáng chốc một thân thể trắng mịn như tuyết không chút tí vết, diễm lệ xinh đẹp hiện ra trước mắt hần.

Hơi thở Đức Tuyền nhất thời trở nên khó nhọc, hai mắt như phát ra tia lửa nóng bỏng.

Trong lúc ngủ mơ, Khương Đông Ly loáng thoáng cảm giác được cả người bị luồng hơi nóng xa lạ đè lên, nhịp thở trở nên khó khăn gấp gáp, miệng của nàng hình như bị cái gì đó chặn lại, càng lúc càng cảm nhận được nàng thật sự hết hơi, ra sức hít thở dồn dập, mà thân thể nàng cũng trở nên nặng nề, có một vật gì đó ấm áp đè chặt lên, khiến tim nàng đập không ngừng.

“Ah...” nàng khó chịu rên rỉ, theo bản năng lúc lắc đầu để tỉnh táo lại

Mắt nàng chớp liên mấy cái, rồi mở to mắt ra, đối diện là một đôi mắt cực kỳ quen thuộc, cũng là đôi mắt khiến nàng cực kỳ sợ hãi rung động

“A!” nàng kinh hô một tiếng, giật mình kinh ngạc khi nhìn thấy tên nam tử hung hãn hằng đêm xuất hiện trong mộng đang ở trước mắt.

Hần tại sao lại ở trong phòng nàng, hơn nữa... còn ở trên người nàng?

Không phải, đây nhất định lại là mộng! Từ lúc hần hồi phủ tới giờ, nàng cơ hồ mỗi ngày đều nằm mộng, hơn nữa lại luôn mơ thấy hần.

Nàng nhanh chóng nhắm mắt lại, tự nhủ chính mình là vẫn còn trong mộng, tựa như lúc trước mỗi lần như vậy, đợi một lát nữa mở mắt ra, hết thảy sẽ khôi phục lại bình thường. Vì thế, nàng chậm rãi mở mắt ra. Há? Hần vẫn còn kia... Chuyện này thật không phải là mộng à~.

Đức Tuyền biết nàng đã tỉnh, nhưng vẫn không muốn rời môi nàng, hần mới bắt đầu nhắm nháp vị ngọt mê luyến kia, còn chưa đủ thoả mãn, giờ phút này muốn hần dừng lại trăm triệu lần cũng không khả năng đó!

Đôi mắt trong suốt của Khương Đông Ly nhìn chằm chằm đối diện hần, trong lòng tràn ngập nghi hoặc cùng kinh ngạc, tiếp theo nàng kinh hãi thấy một áp lực lớn dồn trên môi mình khiến bản thân càng thở gấp, bỗng nhiên nàng trừng mắt ngó hần, dùng sức đẩy hần ra.

“Người...” nàng mới phát ra âm thanh thì liền bị đôi môi cường bạo của hần ngăn chặn, nàng kinh hoảng đẩy nắm tay, đập mạnh vào trong ngực Đức Tuyền.

Đức Tuyền không vì vậy mà buông tha nàng, ngược lại càng khiến nụ hôn của hần càng ngấu nghiến sâu hơn. Nàng tỉnh cũng tốt, hần muốn nàng biết nàng là thuộc về hần, đừng vọng tưởng tránh né hần mà chạy tới nam nhân khác, cho dù là nam nhân kia là huynh đệ của hần cũng không được!

Hần mạnh mẽ chụp lấy hai tay đang phản kháng của nàng giữ chặt lại, sau đó tận tình hút lấy đôi môi đỏ mọng kia, đến khi cả hai người đều không thể thở nhanh thì hần mới nuôi tiếc rời ra, rồi lập tức lại chịu không nổi sự hấp dẫn dường như là công kích của cái cổ tuyết trắng ngần... Khương Đông Ly nhũ mảy, khó chịu rên rỉ, trong lòng nàng hoảng sợ không hiểu vì cái gì mà hần muốn ăn miếng nàng, lại cắn cổ nàng, mút ngực nàng khiến nàng vừa nhột vừa căng tức, nàng hơi cúi đầu, lúc này mới phát hiện nửa trên người nàng giờ lại hoàn toàn trần trụi, mà bàn tay to của hần lại ở ngay giữa bụng nàng... của nàng nơi đó... cho dù nàng có khờ dại tới mức nào cũng biết một nữ tử nhi gia không thể tùy tiện cùng người khác phải trần trụi ôm lấy nhau, huống chi còn để cho người ta vuốt ve sờ soạng nhằm mút thân thể của mình!

“Người... Người buông được không?” Nàng đáng thương khẩn cầu, nàng sốt ruột hoảng hốt đến độ nước mắt sắp trào ra, thanh âm cũng hơi chút nghẹn ngào.

Đức Tuyền cắn bản mắt điếc tai ngơ, hần hoàn toàn chìm vào da thịt mềm mại mê ly của nàng, lưỡi hần di chuyển xuống bộ ngực sữa mềm mại, đôi khát liếm láp.

Khương Đông Ly vừa vội lại sợ, rốt cuộc nhìn không được nước mắt bắt đầu rơi xuống nhẹ giọng khóc nức nở lên.

Giọng nàng nức nở rầm rứt khiến Đức Tuyền chú ý, hần chậm rãi ngẩng đầu lên, cau mày nhìn về phía nàng, lại thấy nước mắt đang chảy xuống 2 gò má thì hần có chút luống cuống.

“Đừng khóc!” Hần cau mày nói, lấy thái độ thô lỗ che dấu sự hoảng hốt trong lòng

Khương Đông Ly nhanh chóng cắn chặt môi, không cho chính mình khóc thành tiếng. Nàng sợ hần, hơn nữa sợ bộ dáng tức giận của hần, vì hần còn ở trên người, ép nàng tới khó thở, nàng muốn mở miệng nói cho hần biết, lại chỉ có thể không ngừng thở gấp, miệng hết đóng lại mở mắt một lúc lâu vẫn không phát ra được âm nào

Đức Tuyền nhũ mảy nhìn nàng không tiếng động mà lệ lại cứ chảy xuống, diễm đam đáng yêu vẻ mặt uỷ khuất, trong lòng hần lại dâng lên một thứ tình cảm thương tiếc xen lẫn một chút không nỡ. Không nỡ? Thương tiếc?

Hần đối với nàng vì sao lại có loại cảm xúc này? Khẳng định là nghĩ sai rồi, không riêng nàng, hần đối với tất cả nữ nhân đều giống nhau, chưa từng

thương tiếc bất kì ai.

“Ngươi muốn nói cái gì? “ Hần tức giận nói, vẫn không tự chủ được vươn tay vì nàng lau đi nước mắt

Khương Đông Ly thở hắt ra một hơi, đáng thương nói: "Ngươi... Ngươi ép tới ta hết hơi!"

Đức Tuyền nhếch miệng cười tà khí, chậm rãi nâng thân thể lên, thuận tiện một phen ôm lấy nàng, khiến nàng tựa hẳn vào lòng hắn.

"A!" Khương Đông Ly kinh hô một tiếng, lập tức kéo lại phần y phục ngổn ngang trên giường che lại bộ ngực lồ lộ của mình.

"Ngươi... Ngươi tại sao có thể lén lút chạy vào phòng của ta?" Nàng trộm liếc hắn một cái, sợ hãi nói: "Ngạc nương nói... Nam nữ thụ thụ bất thân, ngươi không thể... Không thể làm chuyện này đối với ta!"

Đức Tuyền nhếch môi cười giễu cợt, đưa tay nâng người nàng lên, khiến nàng nhìn thẳng hắn.

"Nam nữ thụ thụ bất thân? Hừ! Vậy ngươi cùng Đức An cả ngày thân mật cùng một chỗ, nào là nắm tay, nào là nựng mặt nhau, thì phải nói là thế nào đây?" Hắn bình tĩnh mặt có chút tức giận hỏi.

Khương Đông Ly nhún đôi mày thanh tú còn thành thật trả lời: "Chuyện này... Chuyện này không giống như vậy, An ca ca là ca ca của Ly nhi, huynh ấy và ta giống như huynh muội nha! Hoàn toàn khác với ngươi... Ngươi..." Nói đến đây, nàng ấp úng, mí mắt khẽ sụp xuống, không dám liếc mắt nhìn hắn một cái.

"Nói tiếp đi chứ!" Đức Tuyền lạnh lùng, ra lệnh. "Ta có chỗ nào không giống? Vì cái gì Đức An đừng chạm được ngươi, ta lại không thể được?"

Hừ! Hắn chính là vị hôn phu tương lai của nàng, nàng sắp là người của hắn, từ hắn ra, so với hắn còn có ai đủ tư cách để gần gũi với nàng chứ? Vậy mà chỉ có mỗi điểm này thôi nàng ta còn chưa hiểu rõ.

"Ta..." Khương Đông Ly sợ hãi cắn cắn đôi môi cánh hoa hồng hồng, yếu ớt sợ hãi trả lời: "Ta và ngươi không quen, đối Ly nhi mà nói ngươi... chỉ là người lạ!"

"Người lạ?" Đức Tuyền cau mày, khóe miệng gợi lên một nụ cười tà quái, "Hình như ngươi đã phạm sai lầm to rồi, ta nhớ vừa mới này, ta và ngươi lúc đó thân mật vô cùng, ngươi là của ta, thân thể của ngươi cũng chỉ có mình ta được quyền gần gũi, chúng ta lúc này tuyệt đối không phải là mối quan hệ giữa hai người xa lạ nha!"

Lời nói của hắn mơ hồ mang theo một luồng tà khí mạnh mẽ, ánh mắt đen tối quỷ dị thẳng không dời khỏi người nàng, cả người tản ra mùi vị của sự bá đạo hung hãn, Khương Đông Ly ngơ ngẩn ngẩn ngẩn nhìn hắn, trong lòng chợt như có cơn gió lạnh thổi qua khiến nàng run mình, bộ dạng hắn lúc này quả là rất dọa người nha!

"Ta... Ta không gả cho ngươi được không?" Nàng cau mày về mặt đau khổ, lí nhí hỏi.

Nàng biết trước đây mình và hắn đã có hôn ước, sau khi lớn lên sẽ chính thức được gả cho hắn, trở thành thê tử của hắn, ngày đó ngạc nương từng có nhắc qua với nàng, nhưng mà... nàng thật rất sợ hắn!

Từ trước đến bây giờ, thái độ hắn đối với nàng mang lại cho nàng một cảm giác sợ hãi sâu sắc, nhiều năm như vậy không gặp lại hắn, nàng từng cho là có lẽ mình không cần gả cho hắn nữa. Ai ngờ...haiz~

"Không thể!" Đức Tuyền rống lên một tiếng. "Ngươi không có quyền lựa chọn! Sớm biết như thế, ngươi lúc trước không nên tiếp tục ở lại trong vương phủ, hiện tại muốn chạy trốn, đã không còn kịp rồi!" Hắn ghé sát mặt vào nàng, tà ác nói nhỏ.

Khương Đông Ly nhìn hắn, khuôn mặt tuấn mỹ tràn đầy tà khí, cả người nàng lại run lên, trong lòng lại hoảng lại sợ, nước nở nhỏ nhỏ: "Không muốn... Ta không muốn làm thê tử của ngươi đâu!"

Đức Tuyền tức giận, nhào đến hôn ngẫu nghiêng đôi môi của nàng, chặn lời cự tuyệt nàng nói ra, sau một lúc lâu, hắn mới buông ra, "Ngươi nhất định trở thành người của ta, cả đời đều phải ở bên cạnh ta..." Hắn đột nhiên lộ ra một nụ cười lạnh gian trá quỷ quái: "Nhưng mà sẽ như mong muốn của ngươi, ngươi không thể trở thành thê tử của ta, ngươi chỉ là tiểu thiếp của ta!"

Tiểu thiếp? Khương Đông Ly bắt đầu cảm thấy choáng váng. Từ nhỏ, ngạc nương không hề nói qua cho nàng biết tiểu thiếp là cái gì.

"Tiểu thiếp là làm cái gì?" Nàng khó hiểu hỏi. Nàng mặc dù không phải là nữ nhi được Đa La Duệ quận vương cùng phúc tấn sinh ra, nhưng từ năm đó đến giờ được nuôi dưỡng, che chở, yêu thương hết mực, cũng bởi vì được bảo bọc quá tốt thế nên tâm tính đơn thuần lại khờ dại, đối với chuyện nam nữ vẫn có nhiều điều mơ hồ không hiểu.

Đức Tuyền tự dung ngẩn ra, khóe môi hơi nhếch lên, xem ra tâm tư của nàng vẫn thuần khiết như giấy trắng, ngay cả tiểu thiếp là cái gì cũng không biết!

“Tiểu thiếp và thê tử giống nhau ở một điểm là đều phải hầu hạ nam nhân duy nhất của các nàng, nhưng thê tử là người có quyền hành, có địa vị chính thức, tiểu thiếp cũng tương tự như thế nhưng có cũng được không cũng chẳng sao, địa vị hoàn toàn thấp kém” Hắn nhún mày, từng câu từng lời đều thâm sâu khó hiểu.

Khương Đông Ly giật mình lặng đi trong chốc lát, cố gắng tiêu hoá ý tứ của hắn, sau một lúc lâu, nàng khỏ sở nghiêm mặt nói: “Chẳng phải hai thứ đó cũng giống nhau sao! Ta không muốn đầu! Ta không muốn làm vợ của người, cũng không muốn làm thiếp của người!”

"Như vậy người nên chuẩn bị sẵn tâm lý, không làm thiếp của ta, người tất yếu phải rời khỏi Đa La Duệ vương phủ, trở lại cuộc đời của một đứa trẻ mồ côi, không bao giờ gặp lại những người người yêu thương nhất nữa – chẳng hạn như A mã cùng ngục nương của ta, còn có cả An ca ca yêu quý của người!" Hắn cố ý dọa nạt, uy hiếp nàng.

"Ta..." Gương mặt xinh đẹp của Đông Ly lộ ra vẻ nghi ngờ băn khoăn. Nàng lớn lên ở Đa La Duệ vương phủ, sớm xem Đa La Duệ quận vương và Lan phúc tần như cha mẹ sinh ra mình mà đối đãi, cũng như đối xử với Đức An như ca ca ruột thịt, cảm tình đó vô cùng sâu sắc, hiện giờ ép nàng rời khỏi bọn họ, nàng làm sao bỏ được?

Hơn nữa rời Đa La Duệ vương phủ, nàng có thể đi nơi nào đây? Cậu ruột Cung hoàng thân vốn dĩ không thân thiết, qua nhiều năm như vậy, nàng cũng hiếm khi thấy ông ta, đối với nàng mà nói, Đa La Duệ quận vương, Lan phúc tần cùng Đức An, còn có Tĩnh nhi cùng Tần mã mã, thậm chí là toàn bộ gia nhân trong vương phủ, bọn họ mới là người thân của nàng, nàng không nghĩ cũng không nguyện ý cách biệt với bọn họ.

"Người... Ta làm của người tiểu thiếp là được, người đừng ép ta rời đi được không?" Đôi mắt Đông Ly đã ngân ngấn nước, rưng rưng ngẩng đầu khẩn cầu Đức Tuyền, cái mũi thon thon xinh xắn cũng ửng hồng sục sục.

Nhìn thấy đôi mắt sưng nước kia, trong lòng Đức Tuyền chợt thoáng lên một nỗi đau xót thương tiếc.

Nàng điềm đạm đáng yêu, mỹ lệ, khoan dung là thế, đã vậy còn khờ dại ngốc nghếch đến nỗi khiến hắn phải động tâm, trước giờ, hắn chưa từng đối với bất kì ai dịu dàng thương tiếc, tìm hắn cũng chưa từng nhói từng hồi đau đớn thế này. Hắn dường như không thể kiếm ra được bất kì từ ngữ nào để an ủi nàng, chỉ đành đưa tay kéo nàng đang nghẹn ngào nước nờ dựa vào bờ vai mình.

"Ta sẽ không đuổi người khỏi Đa La Duệ vương phủ, miễn là người ngoan ngoãn làm tiểu thiếp của ta, suốt đời phải ở bên cạnh ta!" Đức Tuyền hít sâu một hơi, nhẹ giọng nói. Ý thức không chế ngự được thứ tình cảm mà trái tim đang lên tiếng, hắn cảm thấy thật chán nản và bất mãn với chính bản thân mình.

Đáng chết! Hắn tư mắng thầm. Tuy rằng nàng thật sự rất hấp dẫn, nhưng hắn không thích cảm giác mất đi khả năng kiểm soát cơ thể chính mình, trong lòng hắn có thể bị rung động bởi nàng nhưng tuyệt đối không thể nàng nắm được yếu điểm đó, để nàng thấu hiểu hết mọi tâm tình hi vọng ái ó của hắn!

Thấy Khương Đông Ly ôn hoà, thuận hậu gật đầu, sau đó im lặng dựa vào trong lòng hắn, hắn không kiềm lòng được, đành ôm chặt lấy nàng.

"Nhớ kỹ người đã đáp ứng ta, đừng để cho ta lại nghe thấy chuyện người không muốn làm thiếp nữa, biết không?" Hắn bắt buộc bản thân phải cứng rắn, lên tiếng nhắc nhở nàng lần nữa.

Nhìn thấy nàng cúi đầu ủ rũ, miệng méo xệch nhăn nhó như một tiểu tức phụ chịu ủy khuất, miệng hắn thoáng hiện một nụ cười tà quái, hắn thăm thì bên tai nàng hỏi, "Người có phải thật sự rất sợ ta không?" (*tiểu tức phụ: con dâu nhỏ)

Khương Đông Ly cũng không ngẩng đầu lên nhưng gật đầu liên tục, rầm rức hỏi: "Bây giờ... Ta có thể ngủ không?"

Nàng thẳng thắn hỏi làm cho Đức Tuyền bật ra một tràng cười thoải mái, nàng thật sự là đơn thuần đáng yêu, nhưng cũng cực kỳ thú vị.

"Để cho người quen dần với sự tồn tại của ta, cho đến khi ta chính thức nạp người làm thiếp thì trong mấy ngày sắp tới, mỗi đêm ta đều sẽ đến phòng người, cùng người “chung sống” một lát” Hắn nhếch môi cười gian trá, từng câu từng chữ khê thì thảo lắm bám rót vào tai nàng.

Khương Đông Ly ngây ngốc, đôi mắt trong suốt mở to chăm chú nhìn hắn dò xét, sau một lúc lâu, mới miễn cưỡng mở miệng phản đối: "Chuyện này không tốt lắm đâu, nếu lỡ để người khác biết..."

"Không ai biết được đâu!" Đức Tuyền ngang ngược cắt đứt lời của nàng. "Chuyện này trừ người cùng ta, không thể cho những người khác biết, đây là chuyện giữa ta và người, còn người khác không quan hệ, người hiểu chưa?"

Khương Đông Ly khê co rút bờ vai mảnh khảnh, lại một lần nữa chỉ đành cam chịu gật đầu.

Nhận được câu trả lời, hắn vừa lòng cười khê hài lòng, sau đó hắn nói lỏng vòng tay, kéo chiếc áo ngoài của nàng lên, một lần nữa giúp nàng thắt nút buộc lại cái yếm.

Khương Đông Ly nhất thời giật mình ngạc nhiên không thốt lên được lời nào, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lựng lên, giống như một vầng hào quang khi mặt trời lặn, cả đầu đều cúi xuống cực thấp, cảm đã muốn đụng xuống tới ngực.

Nàng rất muốn đoạt lấy của nàng cái yếm để chính mình mặc vào, nhưng nàng sợ hắn, đành phải ngoan ngoãn để cho hắn thay nàng mặc vào cái yếm, khoắc lại áo ngoài.

Đức Tuyền nhìn gương mặt nàng hồng cả lên thì bật cười, không dám động mạnh vào thân hình tuyệt mỹ kia, trong lòng dấy lên một cảm giác thỏa mãn.

Nàng thật sự rất sợ hắn, việc này trước đây khiến hắn có chút hờn giận, chỉ hiện tại hắn không hề chú ý nữa. Đối với việc nàng sợ hắn mà nói chính là ưu điểm, ít nhất nàng sẽ không làm trái mệnh lệnh của hắn, chỉ biết ngoan ngoãn thuận theo hắn, hắn có thể cư xử theo kiểu ta cần thì ta cứ lấy.

Hắn đem nạng tới đầu giường, sau đó lấy mền phủ lên cho, đặc biệt thì thảo nhỏ nhẹ: "Ngoan ngoan ngủ đi, đêm mai ta sẽ trở lại thăm ngươi."

Dứt lời, hắn triển miên lần nữa hôn lên môi nàng, sau đó mới xoay người rời khỏi phòng.

Hắn đi rồi, Khương Đông Ly ngồi bật dậy hoảng hốt, nhịp đập của tim lúc này mới dần dần ổn định lại.

Nàng không hiểu vì cái gì mà mỗi lần vừa thấy Đức Tuyền, tim nàng đập loạn xạ, giống như cảm giác sắp hết hơi? Nàng và An ca ca ở cùng một chỗ thì cũng không có loại phản ứng dị thường này nha!

Nghĩ đi nghĩ lại, mí mắt của nàng càng càng ngày càng sụp xuống, trải qua một phen bị Đức Tuyền gây sức ép vừa rồi, nàng rất nhanh rơi vào mộng đẹp, nhắm mắt lại, trong đầu hiện lên dĩ nhiên là khuôn mặt tà mị cùng cuồng ngạo tuấn dật của Đức Tuyền. . .

Bóng nước long lanh, hàng liễu xanh yếu điệu rũ xuống hồ sen thơm ngát, từng làn sóng nhỏ gợn nhấp nhô lẫn lộn.

Bên trong ngôi đình nhỏ ở hoa viên, Khương Đông Ly hai tay chống đầu, ngơ ngẩn nhìn chăm chăm vào hư vô, trong chốc lát nhũn mảy, trong chốc lát mếu máo, tiếp theo lại thờ dài ngao ngán.

Tinh nhi ở một bên nhìn cả buổi, nhìn không được hỏi: "Cách cách, người có tâm sự sao? Chuyện gì khiến người phải phiền lòng như vậy? Nếu người không ngại thì nói ra nghe một chút."

Khương Đông Ly liếc mắt nhìn Tinh nhi một cái, không nói cái gì hết, sau đó lại thờ dài một hơi, nàng thật là khó nói nên lời! Đã liên tiếp vài ngày, Đức Tuyền đại ca quả nhiên hàng đêm đến thăm khuê phòng của nàng. Mỗi khi nàng đang ở giữa mộng đẹp, hắn liền giống quỷ ma dường như đột nhiên xuất hiện, ngoan cố quấy nhiễu lay tỉnh nàng cho bằng được, sau đó tiến hành "đạy dỗ" nàng liên tiếp bằng những hành vi khiến nàng vừa sợ lại vừa thẹn.

Nàng không hiểu hắn vì cái gì luôn thích ăn miếng nàng, liếm cổ nàng, ôm nàng lại cắn lại cắn, hắn đói lắm sao? Nhưng mà nàng lại không phải đồ ăn nha, nếu cần thì hắn phải nên nói với Tần mã mã làm thêm cho hắn mấy món ăn khuya chứ, không cần phải tìm đến gây phiền toái cho nàng a, hại nàng cơ hồ mỗi đêm đều ngủ không an ổn, quãng thâm dưới mắt có lẽ đã bắt đầu xuất hiện mờ nhạt rồi.

Nàng đối với chuyện tình nam nữ, sở dĩ đơn thuần không hiểu biết là do Lan Phúc tấn đối với nàng quá là bảo vệ, có lẽ phải nói là cả Đa La Duệ vương phủ trên dưới mọi người đối với nàng quá mức sùng ái, quả thực coi như nàng chỉ là đứa trẻ nít không hiểu chuyện đời!

"Cách cách, người có chuyện gì cần nói thì nói đi! Người cứ luôn thờ dài não nề như vậy, nếu để cho phúc tấn cùng nhị bối lạc thấy được, Tinh nhi chắc chắn sẽ bị la mắng một phen!"

Tinh nhi thấy Khương Đông Ly vẫn còn ngầy ngớ không nói, nóng vội định mở miệng lần nữa.

"Ta không sao!" Khương Đông Ly cuối cùng cũng đáp lại một tiếng, miễn cưỡng hướng về Tinh nhi khoát tay tỏ ý không sao, sau đó liền trở về lại bộ dáng ngầy ngốc ban đầu.

Tinh nhi thấy thế, không thể không buồn cho Đông Ly. Nếu nàng đoán đúng, cách cách có thể là vì chuyện Đức Tuyền đại bối lạc ép buộc nạp nàng làm thiếp mà sinh ra rầu rĩ không vui, buồn bực đau lòng.

Chuyện này trong phủ từ trên xuống dưới mọi người đã biết, mọi người đều vì Đông Ly cách cách tiếc hận. Tiểu mỹ nhân như vậy mà chỉ có thể làm thị thiếp! Huống chi là năm đó nàng lại là cô dâu xung hỷ cứu mạng Đức Tuyền bối lạc gia! Tuy rằng nàng đã phải thay thế người khác, nhưng cũng đã được chính thức rước vào cửa nhà.

Ai! Người ta nói "thiên ghét hồng nhan", một chút cũng không sai! Trong lòng Tinh nhi không ngừng thương tiếc. Đông Ly cách cách ngoài diện mạo tuyệt mỹ, tính khí cũng thiện lương hồn nhiên, trong phủ từ trên xuống dưới không có một người nào, không có một vật nào không yêu thích nàng. Chỉ có mỗi Đức Tuyền bối lạc gia có lẽ bị mù mắt rồi nên mới không động lòng, vô cùng thờ ơ, còn tuyên bố ép buộc cách cách làm thiếp của hắn, thật là làm tổn thương tình cảm của cách cách mà!

"Cách cách, người không phải bối vì sắp trở thành tiểu thiếp của Đức Tuyền bối lạc gia mà buồn phiền chứ?" Tinh nhi hỏi với giọng đầy thông cảm.

Khương Đông Ly cau mày gật gật đầu.

"Thật không biết Đức Tuyền bối lạc gia suy nghĩ cái gì, lấy dung nhan tuyệt mỹ cùng với địa vị của người hiện nay trong phủ, thì làm chánh thất thê tử của Đức Tuyền bối lạc gia cũng không phải là tèo cao nha!" Tinh nhi nhìn không được bênh vực kẻ yếu.

Ai ngờ Khương Đông Ly lại miễn cưỡng liếc nàng một cái, không hứng thú nói: "Ta không hề nghĩ sẽ phải làm thê tử của hắn, cũng không muốn làm thiếp của hắn! Ta chỉ nghĩ vĩnh viễn sẽ ở lại trong vương phủ, sống cùng a mã và ngặc nương."

Tinh nhi vừa nghe, che miệng khẽ cười nói: "Cách cách người thật khờ, là con gái thì chung quy ai cũng đều phải lập gia đình, huống chi Đức Tuyền bối lạc gia tuấn tú lịch sự, có bao nhiêu nữ nhân tranh nhau muốn gả cho hắn, người hiện tại có cơ hội, nhưng lại muốn từ chối!"

Khương Đông Ly không nghĩ như vậy, liền phản đối, "Nếu hắn giống An ca ca, tao nhã hiền lành, như vậy ta sẽ thích hắn, nhưng mà hắn... Hắn thoát nhìn rất hung ác, ta sợ hắn, trốn hắn còn không kịp, sao lại muốn làm thê tử của hắn hoặc thiếp hắn chứ!"

"Nói cũng đúng." Tinh nhi thấu hiểu gật đầu. "Đức Tuyền đại bối lạc tuy rằng anh tuấn, nhưng vẻ mặt luôn lạnh như băng, lại nghiêm túc như vậy, không

giống nhĩ bối lạc bình dị gần gũi..."

"Các người đang nói xấu gì ta đấy?" Một âm thanh trong trẻo bỗng vang lên từ phía sau các nàng, cắt đứt lời nói của Tinh nhi.

Khương Đông Ly xoay người lại nhìn, vừa thấy là Đức An, nàng lập tức nở nụ cười, lộ ra hai lúm đồng tiền xinh xắn trên đôi má hồng hồng mà mấy ngày gần đây không thấy được, nàng làm nũng chạy tới bên cạnh hắn, hai tay nhanh nắm lấy tay áo hắn.

"An ca ca, tại sao mấy ngày nay không thấy huynh hả?" Nàng bĩu môi hỏi.

Đức An vươn tay,捏 cái mũi nhỏ nhắn của Đông Ly, "Mấy ngày nay ta bận bận giúp A mã xử lý một số chuyện, cho nên không rảnh cùng chơi với muội. Muội có chuyện gì gấp cần tìm ta sao?"

"Muội có chuyện muốn tâm sự với huynh!" Khương Đông Ly lời kéo hắn ngồi xuống nơi ghế đá, về mặt râu rĩ không vui nói.

Đức An thấy thế, nhất thời tái mặt lo lắng không biết nàng vì chuyện gì phiền lòng, khuôn mặt tuấn tú không khỏi buồn bã, mấy ngày nay hắn cũng vì một việc mà tâm trạng luôn buồn bực không vui.

Mất thấy ngày đại ca chính thức nạp Đông Ly làm thiếp càng tới gần, tim của hắn cũng đau nhói từng cơn như bị giày xéo, hắn chỉ có thể nhờ mấy chuyện bận rộn làm mình kiệt sức, quên mất đau đớn.

Nhưng rốt cuộc hắn vẫn là nhện không được, hắn không thể không gặp Đông Ly.

Hắn nghĩ thừa dịp còn vài ngày cuối cùng, muốn gặp gỡ Đông Ly nhiều thêm một chút, cùng nàng dạo chơi hoa viên, ngắm hoa, tâm sự, dù sao qua vài ngày nữa, khi nàng thành tiểu thiếp của đại ca, hắn sẽ không còn cơ hội nào để nhìn nàng, cùng nàng dạo chơi nữa.

"Tinh nhi, người lui xuống trước đi! Cách cách ở đây đã có ta rồi." Hắn phất tay bảo Tinh nhi lui, giờ phút này hắn thầm mong chỉ muốn cùng người mình yêu mến đơn độc ở chung một chỗ.

Tinh nhi đi rồi, Khương Đông Ly trợn to mắt, khẩn trương nhìn đông nhìn tây, thấy bốn bề vắng lặng, nàng lúc này mới bình thản mà hướng mắt nàng về An ca ca chuẩn bị trút bầu tâm sự.

"An ca ca, muội có thể không làm tiểu thiếp của đại ca hay không?" Nàng đáng thương dò hỏi Đức An, giọng nói nhỏ nhẹ, dường như sợ bị người khác nghe thấy.

Trên mặt Đức An thoáng xuất hiện một nụ cười khổ, chẳng phải hắn cũng hy vọng được như thế sao? Đại ca mặc dù không muốn lấy Đông Ly làm vợ, nhưng cũng khẳng định nạp nàng làm thiếp, nguyện vọng của hắn cùng chung sống với Đông Ly chỉ sợ là không thể đạt tới.

"Ly nhi, vì tốt cho muội nên tốt hơn muội vẫn là đi theo đại ca, tuy rằng muội chỉ là một tiểu thiếp nhỏ nhỏ, nhưng chỉ cần muội chăm chỉ nấu nướng nhiều món ngon lạ, khiến đại ca vui lòng, có lẽ đại ca sẽ thay đổi chủ ý, lập muội trở thành thiếu phúc tấn của hắn." Đức An đau lòng, miễn cưỡng mỉm cười an ủi nàng.

Khương Đông Ly nghe thấy vậy, đôi mày thanh tú khẽ chau lại, hờn giận nói, "Muội không thèm làm thê tử của hắn. Bộ dáng của hắn lúc nào cũng hung hăng, lúc nào cũng khi dễ muội."

Lòng Đức An đau buốt, đành vỗ vỗ của bàn tay nhỏ bé của nàng, "Sẽ không đâu, đại ca chỉ là khá nghiêm túc mà thôi, huynh ấy sẽ không ức hiếp muội đâu!"

"An ca ca, nữ hài tử sau khi lớn lên, là phải nhất định lập gia đình hay không? Không thể không như vậy được sao?" Khương Đông Ly đột nhiên hỏi không đầu không đuôi.

Đức An bật cười lớn tiếng, trêu chọc nói: "Tất nhiên là phải như vậy rồi! Nữ hài tử sau khi lớn lên chung quy phải lập gia đình, nếu không lập gia đình sẽ bị người khác cười chê giễu cợt."

Khương Đông Ly chợt co rút hai bả vai, đầu hơi cúi xuống, nặng nề thở dài một hơi, sau đó chậm rãi quay đầu về phía Đức An, ngơ ngác nhìn hắn một lúc lâu.

"Làm sao vậy? Sao lại nhìn huynh đắm chiêu thế?" Đức An cười hỏi.

"Ài!" Khương Đông Ly lại thở dài một hơi. "Không có gì, muội chỉ nghĩ... tại sao người muội phải lấy không phải là huynh mà là Đức Tuyên đại ca? Muội tình nguyện gả cho An ca ca, cũng không muốn gả cho hắn!"

Đức An nghe vậy trong lòng vui sướng phát điên.

Nhưng mà, ở phía sau đình, dưới tàng cây liễu có một thân ảnh to khỏe cao ngất đang rung mình, phụt ra một tiếng gầm lạnh lùng cùng ánh mắt nghiêm nghị, cả người mơ hồ tỏa ra một luồng khí nóng bừng tức giận.

"Muội sao lại nghĩ như vậy chứ?" Thanh âm của Đức An có phần hơi run run. Chỉ cần nàng trong lòng nghĩ đến hắn như hắn nghĩ đến nàng, như vậy hắn sẽ cố lấy dũng khí, liều lĩnh đoạt lại nàng.

"Bởi vì An ca ca luôn tốt nhất với muội, hiểu rõ muội nhất, giống như ca ca ruột thịt của muội vậy!" Khương Đông Ly khờ dại trả lời.

Ở trong lòng của nàng, nàng đối Đức An như là huynh muội thân tình, không có đến nửa điểm giống tình yêu nam nữ, chẳng qua là nàng không phân biệt được hai dạng tình cảm này rất khác nhau.

"Thật chỉ là như vậy thôi sao?" Đức An hỏi lại, trong lòng cười khỏ, có phần hơi thất vọng.

"Dạ!" Khương Đông Ly ngọt ngào cười, nghiêng người qua, dùng một đôi tay nhỏ bé ôm chầm lấy vai Đức An, đem cái trán để trên cánh tay hắn, nũng nịu nói: "Đương nhiên là như thế này rồi! Ngoại trừ A mã và ngục nương ra, người làm Ly nhi vui nhất chính là An ca ca!"

Đức An nở nụ cười vừa vui mừng vừa cay đắng, đưa tay khẽ vuốt mái tóc mềm đen bóng của nàng. Thì thôi vậy! Nếu không thể nào làm nam nhân của nàng, có thể làm ca ca của nàng cũng tốt, ít nhất có thể mỗi ngày vẫn được gặp nàng. Biết được bản thân mình ở trong tim nàng cũng có vị trí dù nhỏ nhoi, hắn cũng đủ thỏa mãn rồi, nhưng... Vì sao trong lòng vẫn như rất đau vẫn rất chua xót?

Không muốn nghĩ nhiều, hắn vươn tay ra, ôm chặt Đông Ly, những ngày mà còn có thể ôm lấy nàng như thế này thì đã không còn nhiều nữa, hắn chỉ có thể nắm chắc thời khắc này, cho đến khi hắn nhất định phải buông tay!

Thấy màn tình cảm này, ở bên ngoài đình, dưới tàng cây liễu thoáng hiện thân ảnh cao lớn, hai tay nắm chặt thành quyền, chứa đầy tức giận mắt đen hơi hơi nheo lại, lạnh lùng nhìn ngắm hai con người đang ôm nhau bên trong ngôi đình, khóe môi hắn gọi lên một nụ cười lãnh khốc mà quái... .

Bạn đang đọc truyện *Xung Hỷ Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

Đêm đến, trăng ẩn sao thưa, dưới mái hiên vắng vẻ yên tĩnh, thân ảnh cao lớn, ngạo mạn của Đức Tuyền vẫn cứ như mọi ngày, nhanh chóng chạy tới cửa phòng của Khương Đông Ly.

Khuôn mặt tuấn mỹ ẩn chứa những trận cuồng phong sắp nổi, khóe miệng khẽ nhếch lên, đôi mắt nheo nheo lại, hắn im lặng mở cửa phòng, lướt qua hoa sảnh nhỏ (*), bước vào phòng trong, đi tới tận bên giường. (*phòng khách)

Nhấc tấm màn lên, gương mặt mềm mại trong sáng đang ngủ say của nàng lập tức đập vào mắt hắn.

Hắn ngồi xuống mép giường, nhìn lên đôi gò má trắng mịn của nàng, đôi lông mày thật dài nằm trên gương mặt, hợp thành hai vòng cung nhỏ nhỏ đầy duyên dáng, khiến cho lúc nàng đang mơ ngủ càng nhìn càng thanh khiết ngây thơ đến mê người.

Đức Tuyền cảm thấy đáy lòng mình có một cảm giác nhu tình và thương tiếc đang xông tới, nhưng vừa nghĩ tới lúc ban ngày nàng cùng với Đức An có vẻ vô cùng nồng nàn thân thiết, khiến cho cơn thịnh nộ của hắn nhanh chóng nổi lên, thay thế cho vẻ dịu dàng và thương tiếc ban nãy.

Không chút nghĩ ngợi, hắn thô lỗ kéo lấy chân bông nàng đang ôm trong ngực.

Người đang nằm trên giường đang mê muội say giấc theo bản năng có chút kháng cự, rồi lại nghiêng mình kéo lấy tấm đệm giường dưới thân mà tiếp tục ngủ.

Lửa giận của Đức Tuyền càng tăng, liền cho là do ban ngày nàng cùng Đức An, hai người giãi bày tâm sự, ngã vào lòng nhau đầy thân thiết hạnh phúc cho nên mới khiến nàng có thể ngủ ngon một cách bình thản đến thế.

Đáng ghét, hắn cảm tức la mắng, sau đó dùng lực nắm lấy cổ tay nàng -- "Người tỉnh lại cho ta!"

Cổ tay đau nhức lại bị lôi kéo, khiến Khương Đông Ly thiếu chút nữa ngã xuống giường, khoảnh khắc vừa mở mắt ra đã thấy trước mắt là đôi mắt đang giận dữ lạnh lùng của hắn. Mặc dù hắn xuất hiện nàng không hề ngạc nhiên, nhưng lại vẫn luôn ngập tràn sợ hãi hoảng hốt, nhất là bây giờ, đôi mắt đang trừng trừng dựng ngược kia, thoát nhìn cứ như một sứ giả địa ngục, cả người hắn đang bốc cháy hỏa diễm.

Khương Đông Ly tỉnh hết cả người, cơn buồn ngủ đã rời sớm đã bị dọa cho sợ tới mức chẳng còn sót lại đến một điểm. Nàng toàn thân run rẩy ngồi lên giường, đôi lông mi rậm khẽ hạ xuống trộm nhìn Đức Tuyền một cách dò xét, sợ hãi nói thầm: "Người... Người đã đến rồi!"

Đức Tuyền nheo hai mắt lại, hừ lạnh một tiếng, "Đêm nay xem ra người ngủ rất ngon nha. Có phải là đang có mộng đẹp gì không?" Trong giọng nói nhu mềm trầm thấp thoáng mơ hồ mang theo một mối nguy hiểm.

Mí mắt Đông Ly khẽ cụp xuống, mím miệng cắn mạnh môi dưới mà lắc đầu, "Không... Không có, ta làm gì có mộng đẹp gì!" Chỉ có đêm nay dường

như có kỷ tích nên trong mơ mới không nhìn thấy hắn, mới khiến nàng có thể say giấc yên bình đến như thế.

Đối với nàng, một giấc mộng không có Đức Tuyền tồn tại mới đích thực là mộng đẹp! Hắn không chỉ quấy rối nàng yên giấc buổi đêm, mà hàng đêm còn chiếm cứ trong mộng, khiến nàng không có cách nào mà ngủ yên.

Thật vất vả lắm giấc mộng đêm nay mới không có hắn, nhưng lại vẫn phải đối mặt khi hắn viếng thăm.

Đức Tuyền lại hừ lạnh một tiếng, bỗng chốc vươn tay kéo nàng lại phía hắn, một tay kéo lấy chiếc eo nhỏ nhắn của nàng, một tay giữ chặt lấy cằm của nàng "Nói! Cả ngày hôm nay, ngươi ở cùng một chỗ với ai?" Lòng ghen tị bị đè nén cả ngày nơi đáy lòng rốt cục cũng không thể kiềm chế mà bộc phát ra.

Khương Đông Ly kinh hoàng tròn tròn đôi mắt hồng thủy nhìn hắn, vẻ mặt ủy khuất, "Ta... Ta hôm nay đều ở cùng một chỗ với An ca ca!"

Nàng thân nhiên trả lời. Trong nhận thức đơn giản của nàng, An ca ca giống như là một ca ca thân thiết, ở cùng một chỗ với hắn, nàng cảm thấy thực an tâm, thật thoải mái, căn bản không hề xét kỹ xem có chỗ nào không ổn.

Đức Tuyền sắc mặt càng khó coi. "Ai cho phép ngươi có thể cùng một chỗ với hắn?" Thanh âm lạnh lẽo của hắn tra hỏi, ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị của hắn vững chắc phong kín trên gương mặt nhỏ nhắn của nàng.

Khương Đông Ly căn bản không hiểu hắn đang tức khí chuyện gì, nàng và An ca ca luôn luôn cùng nhau nói chuyện phiếm, cùng nhau đi dạo vườn, cùng ngắm hoa hoặc chơi cờ, có gì không đúng?

"Ta cùng An ca ca từ nhỏ đến lớn đều chơi đùa cùng một chỗ với nhau, A mã và Ngạc nương chưa từng nói không thể!" Nàng ngây thơ hỏi.

Lời này này làm cho lửa giận trong lòng Đức Tuyền càng cháy rực, hắn ghen tị những năm tháng Đức An cùng nàng chung sống, cảm giác buồn bực khi bị gạt bỏ sang một bên bỗng nhiên nổi dậy, khiến hắn không thể khống chế mà gầm nhẹ với nàng: "Không cho phép ngươi và Đức An cùng nhau ở một chỗ, càng không cho phép hắn ôm ngươi, chạm vào ngươi, có nghe hay không?" Trong lời nói vừa có hàm ý chiếm hữu lại vừa nặng nề, ngay cả chính hắn cũng cảm thấy kinh ngạc, nhưng lúc này hắn cũng chẳng rảnh mà xét rõ nguyên nhân.

"Vì sao lại không thể? Chúng ta trước kia cũng thường làm vậy mà!" Khương Đông Ly nghi hoặc hỏi. "An ca ca thương ta, yêu ta, cho nên mới ôm ta, vỗ về ta!"

"Trước kia là trước kia, hiện tại không được như thế!" Đức Tuyền tức giận gầm nhẹ. "Ngươi sẽ trở thành tiểu thiếp của ta, trừ ta ra, ai cũng không thể chạm vào ngươi, cho dù là Đức An cũng không được!"

"Ta không hiểu..." Khuôn mặt nhỏ nhắn của Khương Đông Ly nhả lên một đường dài.

"Ngươi không cần phải hiểu chỉ cần làm theo lời ta!" Đức Tuyền lạnh lùng quát. "Đừng có để cho ta thấy ngươi khiến nam nhân khác chạm vào ngươi, nếu không, ta sẽ nghiêm khắc trừng trị ngươi!"

Khương Đông Ly mặt chau mày nhú, miệng không ngừng thờ hồn hển, không hiểu hắn vì sao mà cứ hơi một tí lại muốn uy hiếp nàng, hắn ức hiếp nàng vậy còn chưa đủ hay sao?

"Ngươi định xử phạt ta thế nào? Đánh ta sao?" Nàng hỏi một cách tội nghiệp.

Khuôn mặt vốn đang thịnh nộ của Đức Tuyền nhất thời lại nổi lên một nụ cười tà khí "Không, ta làm sao có thể cam lòng đánh ngươi, ta có cách xử phạt rất tốt..." Nói tới đây, hắn đột nhiên ngừng lại, đem mặt hắn áp sát vào nàng.

"Nói đến xử phạt, ta tự nhiên nhớ tới một việc." Thanh âm của hắn nhu mềm trầm thấp gần như nguy hiểm. "Ngươi còn nhớ ta đã từng nói gì? Ta đã từng cảnh cáo ngươi, ngươi không được phép nói những lời ngu ngốc như không muốn làm tiểu thiếp của ta, vậy mà ngươi chẳng những đã nói, lại còn dám tuyên bố ngươi tha nguyện được gả cho Đức An chứ không muốn làm tiểu thiếp của ta, ngươi đúng thật to gan!"

Khương Đông Ly vừa nghe xong, cả người nhất thời kinh ngạc sửng sò. Sao hắn biết được nàng từng nói những lời này, chẳng lẽ hắn... "Ngươi... Ngươi nghe lén ta và An ca ca nói chuyện sao?" Nàng sợ hãi hỏi, thoáng nhìn lên sắc mặt còn đang đờ đờ nộ khí của hắn, không khỏi sợ run cả người, căng thẳng mà nuốt xuống nước bọt.

Đức Tuyền khẽ môi cười nhạt, "Hừ! Ta không chỉ nghe thấy hai người các ngươi nói chuyện, mà còn thấy ngươi và hắn ôm nhau vô cùng thân thiết ở cùng chỗ đó, hình như ngươi đã quên mất rằng ngươi là nữ nhân của ta, nam nhân khác không được phép chạm vào!"

"Nhưng mà An ca ca không phải nam nhân khác, huynh ấy là ca ca tốt của ta!" Khương Đông Ly rụt rè nói nhỏ giọng nhưng lại có vẻ kiên quyết.

"Hắn không phải là đại ca ruột của ngươi, hắn căn bản cũng không muốn làm đại ca ca của ngươi!" Đức Tuyền phát cáu quát lên. Mỗi khi nàng nhắc tới Đức An, dáng vẻ như toàn tâm tin cậy và ngữ khí ẩn chứa đầy thân thiết kia khiến hắn vừa đỏ mặt vừa buồn bực.

"Ngươi nói vậy!" Khương Đông Ly hiếm khi tức giận như vậy, An ca ca đối với nàng tốt nhất, sao lại có thể không muốn làm Đại ca ca của nàng! "An ca ca thích Ly nhi nhất, Ly nhi cũng thích nhất An ca ca, ta thật muốn được ở cùng một chỗ với huynh ấy!" Tính khí bướng bỉnh ẩn giấu trong nàng liền bị kích thích.

Đức Tuyền nghe vậy hơi bức bối, trong lòng tràn ngập toàn ghen tỵ tựa sóng triều đang kéo tới, hần bỗng nhiên cúi xuống cắn lên môi của nàng... "Đau quá a!" Khương Đông Ly lập tức nước mắt lưng tròng, đưa tay lên che miệng, vẻ mặt ủy khuất nói. "Ngươi sao lại cắn ta? Đau quá, nhất định là chảy máu rồi."

Đức Tuyền hừ một tiếng giễu cợt, "Đây là ngươi gây tội thì phải chịu tội!"

Lời tuy nói như vậy, hần vẫn giật tay nàng ra, nhìn kĩ phần môi của nàng, quả nhiên ở đầu môi thấy rõ một giọt huyết châu*. (* một giọt máu đỏ)

Hần đưa ngón tay khẽ vuốt lên cánh môi của nàng, tiếp đó lại cúi đầu lấy môi mình để thay thế. Cho dù đôi mắt của nàng vẫn còn đắm lệ, hần vẫn không chút lưu tình hôn nàng vô cùng cuồng bạo.

"Đau quá..." Khương Đông Ly khóc nức nở đứt quãng. "Vì sao ngươi cứ luôn ức hiếp ta như thế này?"

Khi dễ? Hần đối với nàng còn chưa đủ khoan dung sao, hần không đánh vào mông nàng đã là tốt lắm, vậy mà nàng còn dám phản nản!

"Ta đã từng nói không cho phép ngươi nói những lời ngớ ngẩn kia, cũng không cho phép ngươi cho phép Đức An chạm vào ngươi, ôm ngươi, là do ngươi không nghe lời, còn dám tranh cãi với ta." Đức Tuyền lạnh lùng nói, nhưng giọng điệu của hần không thể tự chủ trước nước mắt của nàng mà trở nên mềm mại hơn rất nhiều.

Khương Đông Ly ủy khuất lắc đầu, "Ta không hiểu! Ngươi không phải rất chán ghét ta sao, không muốn lấy ta sao? Vì sao còn muốn ta làm thiếp của ngươi, làm nữ nhân của ngươi?" Nàng không phải là không hiểu chuyện, nàng từng nghe được bọn hạ nhân trong phủ bàn tán về hôn sự của nàng cùng Đức Tuyền đại ca, ít nhiều gì cũng hiểu biết được chút ít.

"Ngươi không cần phải hiểu!" Hần tức giận gầm nhẹ. Ngay cả chính hần còn không hiểu, phản ứng của hần đối với nàng đã vượt quá giới hạn hần có khả năng lý giải, hần căn bản không thể hiểu rõ, mà cũng không muốn hiểu hần đối với nàng rốt cuộc có tình cảm thế nào, khiến cho hần chỉ muốn độc chiếm nàng, có được nàng!

"Nhưng mà An ca ca huynh ấy..."

"Ngươi không được phép nhắc đến hần!" Đức Tuyền nghiêng răng, lập tức lại thêm lần nữa ngăn chặn cái miệng nhỏ nhắn của nàng, hung hăng hôn nàng, hần không muốn lại phải nghe từ miệng nàng thốt ra tên của một nam nhân khác, cho dù là huynh đệ của hần cũng không được!

Nụ hôn của hần càng lúc càng kịch liệt, đầu lưỡi nóng bỏng trong miệng nàng mà tùy tiện chong ghẹo dây dưa, triệt để nếm khắp mùi đàn hương từ từng góc ngách ngọt mà bên trong miệng nàng... Khương Đông Ly cảm thấy hô hấp của mình đang trở nên dồn dập, nàng cảm thấy vô cùng ngạt thở.

Nàng gắng gượng há miệng qua khe hở, mập mờ nói: "Ngươi sao lại cứ muốn cắn miệng của ta, An ca ca huynh ấy..."

"Cái gì?" Đức Tuyền bỗng chốc ngừng đầu lên, gào lên giận dữ cắt ngang lời nói của nàng. "Đức An cũng từng đối với ngươi như vậy?"

"Không có." Khương Đông Ly lắc đầu. "Ta nói là An ca ca chưa từng đối xử với ta như vậy, hần nhiều lắm chỉ có ôm ta một cái, vỗ vỗ lên đầu của ta, không giống với ngươi vừa cắn lại vừa liếm."

Sau khi nghe xong, con thịnh nộ của Đức Tuyền mới sực giảm được ít nhiều, nhưng lại thấy bất mãn với chính mình, chán nản đứng lên, nàng lại một lần nữa làm cho hần có cái cảm giác mất không chế đến thế này.

"Ngươi... Ngươi còn chưa cho ta biết, vì sao muốn cắn miệng của ta?" Khương Đông Ly không bỏ qua mà mở miệng, đương nhiên phải nghe được câu trả lời của hần.

"Xem ra ngọc nường không dạy ngươi chút hiểu biết về phương diện này." Sắc mặt của Đức Tuyền cười tà. "Chờ đến ngày ngươi trở thành tiểu thiếp của ta, ngươi sẽ hiểu, tóm lại, chỉ có ta mới có thể đối với ngươi như vậy, thân thể của ngươi cũng chỉ có ta có thể chạm vào, ngươi chỉ cần nhớ rõ điểm này là được."

Nói xong, tay hần lại không chút khách khí đưa lên trượt vào ngực nàng, chạm rãi vuốt nhẹ.

Gương mặt của Khương Đông Ly thoáng chốc đỏ ửng, hần... Hần lại muốn khi dễ nàng. Nàng bắt đầu đẩy Đức Tuyền ra, muốn cho hần biết nàng không phải có thể tùy tiện bị khi dễ.

Nhưng mà thân hình to lớn của Đức Tuyền vẫn bất động như núi, hần không chỉ vừa hút vừa mút trên đôi môi nàng, mà bàn tay hần cũng không chút kiêng nê trên eo nàng, chạy dọc quanh lưng, cuối cùng cư nhiên còn muốn luồn vào tận trong y phục của nàng – A? Kỳ quái, nàng hôm nay sao lại mặc nhiều lớp quần áo như vậy?

Đức Tuyền chợt dừng động tác, đưa mắt nhìn xuống, lúc này mới phát hiện nàng mặc cả áo khoác ngắn và ngoại y mà đi ngủ, bao bọc dày kín chính mình, không hề để lộ một chút da thịt nào.

"Ai cho ngươi mặc ngoại y đi ngủ?" Hần nheo mắt hỏi không chút vui vẻ, nếu hần đoán không sai, nàng làm như vậy là muốn đề phòng hần.

"Ta... Ta..." Khương Đông Ly ấp a ấp úng hồi lâu vẫn nói không nên lời. Nàng sao dám nói cho hần, nàng cố ý ăn mặc như vậy, ai bảo hần mỗi đêm đều mò đến phòng của nàng, chỉ thích lột sạch nàng, trên thân thể nàng vừa dày vò lại vừa thiếu kém, hại nàng thân nhiệt lúc nào cũng thật là khó chịu.

Nàng cứ tưởng mình mặc nhiều lớp quần áo, hẳn sẽ không thể làm như vậy được nữa. Nhưng Đức Tuyền giằng cợt hừ một tiếng, bàn tay to lớn nắm chặt lấy y phục của nàng, dùng sức xé một cái, ngoại y và cả lý y (*) của nàng đồng loạt bị xé đến tận bên hông, lộ ra một tấm vải lụa trơn màu hồng nhạt che trước ngực. (* Áo trong)

"A!" Khương Đông Ly kinh hô, không dám tin, mà trừng to mắt nhìn hắn. "Ngươi... Ngươi phá mất bộ y phục ta thích nhất rồi!" Nàng dè miệng lên án.

Đức Tuyền khoe môi nhếch lên, nhướn mày cười tà nói: "Ngươi cho là như vậy có thể đề phòng được ta, ngăn cản ta sao? Ngươi thật sự quá ngây thơ, làm như vậy chỉ thêm lãng phí quần áo yêu thích của ngươi."

Dứt lời, hắn lại vươn tay đến chiếc yếm mỏng đang ngăn cách trước ngực nàng mà nhẹ nhàng chậm rãi vuốt nhẹ nhẹ, xoa nắn, cuối cùng lại lần tay vào tận bên trong.

Khương Đông Ly cơ hồ đã không thở nổi, toàn thân vừa nóng nực lại vừa khó chịu, rồi lại có cả cảm giác tê dại không quen. Nàng không hiểu cơ thể mình rốt cuộc là đang bị cái gì, bằng không sao lại sinh ra cái cảm nhận kỳ quái khó có thể hình dung đến thế này?

Nàng bị bệnh phải không? Trong ý thức phập phồng mơ mơ màng màng của Khương Đông Ly hiện lên ý nghĩ này.

Nàng không biết Đức Tuyền cũng đang khó chịu như nàng, hẳn quả thực chờ không nổi tới ngày được nạp nàng làm thiếp, nóng lòng muốn có nàng ngay lập tức!

Hắn không ngờ mình lại say mê nàng đến thế, một tiểu nữ nhân nguyên bản hắn không hề mong muốn lại có thể hấp dẫn hắn một cách mãnh liệt như vậy, khiến hắn mất sạch lý trí mà một bước tiến vào vòng xoáy tình dục quay cuồng.

Hắn đối với nàng tự nhiên nảy sinh ra một dục vọng cuồng say vượt xa những gì hắn có thể tưởng tượng, thế giới của hắn mơ hồ bị thay đổi tất cả, khiến hắn hầu như quên hết cái lời nói kia của ông thầy tướng mù, cam đoan gì mà mười năm quy ước, cho dù ông ta có nói đúng thật thì đã sao?

"Đức Tuyền..."

Thanh âm tội nghiệp của Khương Đông Ly khiến Đức Tuyền chú ý trở lại, cũng thức tỉnh lại lý trí của hắn vốn đang bay xa.

"Có chuyện gì sao?" Hắn lạnh lùng hỏi, vì phần thân dưới của hắn đã bắt đầu rục rịch khiến hắn cảm thấy vô cùng buồn bực, hơn nữa trong đầu hắn cứ lặp đi lặp lại ý niệm đầu hàng với dục vọng làm cho hắn thêm phần nóng nảy.

"Tay ngươi có thể dùng nắm của ta... của ta... nữa hay không?" Hai gò má Khương Đông Ly đỏ hồng như lửa, không ngừng thở gấp, thì thầm lắp bắp trong miệng, muốn nói cho hết câu, nhưng sao mà lại không nói nên lời, bởi vì cái đó thật sự xấu hổ muốn chết!

Đức Tuyền chỉ nhếch môi cười nhẹ mấy tiếng khàn khàn một cách đầy thô lỗ, tay hắn vẫn còn ở bên trong cái yếm của nàng, hơn nữa ý chí của hắn dường như lại càng mạnh mẽ nổi lên. Trời ạ! Hắn giống như là một tiểu tử lần đầu biết yêu, hẳn hẳn không thể vứt bỏ tất cả những lo lắng băn khoăn, ngay lập tức chiếm giữ lấy nàng!

Rốt cuộc nơi nào trong đầu hắn lại trở nên kì lạ như thế, vì sao mà tất cả mọi chuyện đều phát triển càng lúc càng lệch hướng khỏi những kế hoạch ban đầu? Trong lòng hắn đột nhiên dâng lên một cảm giác bất lực, sợ hãi, không thể khống chế nổi bản thân.

Không! Hắn không thể để cho mình lại thêm một lần mất khống chế! Nàng đối hắn mà nói, chỉ là một tiểu thiếp có cũng được mà không có cũng được, muốn có nàng, đều chỉ là vì muốn chứng minh lời tiên đoán của lão thầy tướng già kia là sai lầm, cho dù nàng có trở thành người của hắn, nàng vĩnh viễn cũng không thể là thê tử của hắn, không thể là thiếu phúc tấn của Đa La Duệ vương phủ!

Tuy nhắc nhở bản thân như vậy, nhưng bàn tay của Đức Tuyền cứ ở trên bộ ngực tròn trĩnh của nàng lưu luyến không rời, hơn nữa thấy nàng đối với mấy chuyện sắc dục xa lạ bất ngờ đều không biết phải làm sao, lộ ra gương mặt kiêu diễm yếu đuối kia càng làm cho huyết mạch của hắn như vỡ tung, chút tự chủ cơ hồ cũng chẳng sót lại tí gì.

"Ngươi lại dùng cái ánh mắt này nhìn ta, ta không chắc là ta có thể đảm bảo được bản thân nhẫn nhịn cho đến ngày nạp ngươi làm thiếp đâu!" Hắn cảnh cáo nàng, giọng của hắn đã khàn đi trong lửa mê tình.

"Ta... Ta rất khó chịu, Đức Tuyền đại ca..." Khương Đông Ly nhẹ thở gấp, còn kêu lên một tiếng ừm khiến khiến kẻ khác khó dần lòng được, nàng căn bản không nghe thấy hắn nói gì.

Thanh âm lâm lâm mềm mại đó đã hoàn toàn đánh đổ chút tự chủ cuối cùng còn sót lại của Đức Tuyền, vòng xoáy dục vọng cuối cùng đã trật ra khỏi đường ray của nó, hò hét mong muốn được giải thoát.

Đáng chết! Hắn rửa sạch bản thân, rốt cuộc hắn không còn tiếp tục nhẫn nhịn được nữa. Hai tay dùng sức xé một cái, đem những quần áo cuối cùng trên thân thể nàng lột xuống sạch trơn, sau đó nhanh chóng đem nàng đẩy ngã xuống giường, lập tức lấy thân thể to lớn của mình bao phủ lấy nàng... Nàng nếu đã nhất định sẽ là của hắn, có được nàng cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn, hắn không cần nhẫn nại nữa, không cần miễn cưỡng áp lực bản thân?

Suy nghĩ kia vừa lóe lên trong đầu, đôi môi của hắn đã nhanh chóng dán chặt di chuyển trên cơ thể của nàng... Khương Đông Ly hoảng sợ khi thấy mình bị áp đảo trên giường, còn chưa kịp kêu lên, đôi môi đỏ thắm đã bị Đức Tuyền dùng miệng phủ kín.

Cho dù nàng có gãy dựa thế nào thì vẫn cứ như bị đóng đinh chặt chẽ trên giường, cho đến tận khi thân thể hoàn toàn chẳng còn chút sức lực, đành phải tùy ý để mỗi hán bá đạo áp chế.

Đức Tuyền thô bạo mà cuồng liệt hôn lên đôi môi như cánh hoa của nàng, len lỏi vào từng góc miệng thơm ngát mùi hoa lan mà không ngừng quấy nhiễu, hán vô cùng thỏa mãn như đang được liếm láp nhấm mút thứ mật ong ngọt lịm, tinh khiết, mềm mại.

Vì sao hán lại thích đối xử với nàng như vậy? Khương Đông Ly âm thầm suy nghĩ.

Nhưng động tác của Đức Tuyền càng lúc càng kịch liệt, ý thức của nàng cũng càng lúc càng không rõ ràng, cả người cứ choáng váng không thôi, đừng nói đến suy nghĩ, ngay đến cả bản thân đang ở chỗ nào cũng quên sạch, chỉ có thể đắm chìm trong một nỗi hoảng hốt mù mịt mênh mông.

Vất vả lắm đôi môi của nàng mới được tự do, nhưng chiếc cổ thơm tho, trắng ngần như tuyết của nàng ngay lập tức thất thủ.

Đức Tuyền liên tục hôn cắn lên từng chỗ nhỏ trên da thịt nàng, đầu lưỡi ướt át khiến nàng thở gấp không ngừng, rên rỉ liên tục.

"Đừng như vậy... Van cầu người, Đức Tuyền ca ca... Không được!" Khương Đông Ly run rẩy nói thầm, cảm giác xa lạ này khiến nàng sợ hãi, không khỏi nắm lấy y phục của hán mà khấn cầu.

"Đã không còn kịp rồi, ta không thể dừng lại được nữa!" Đức Tuyền thờ phỉ phò trả lời. Hô hấp hán trở nên dồn dập, tim đập rối tung, sắc dục trong cơ thể như nhảy vọt lên hết, báo trước một đợt phong ba sóng lớn sắp sửa dấy lên.

"Vì cái gì... Vì cái gì phải đối xử với ta như vậy? Ta làm sai cái gì sao?" Khương Đông Ly lắc đầu, bất lực hỏi.

Nàng hỏi khiến hán tâm phiền ý loạn, hán không kiên nhẫn gầm nhẹ lên: "Người đã sai lầm từ mười năm trước, người đáng lẽ nên sớm rời khỏi Đa La Duệ vương phủ, đi thật xa!" Vừa nói bàn tay to lớn của hán lần nữa đã leo lên trên bộ ngực sửa đầy đặn ngọt ngào, vân vẽ vuốt ve nơi chóp đỉnh cao ngất mềm mại kia.

Nàng kinh hãi kêu lên một tiếng, lúc này mới ý thức được mình đang lơ đãng, nàng xấu hổ đưa tay che đậy, Đức Tuyền cũng không cho phép, giật lấy bàn tay nhỏ bé của nàng.

"Không được che, ta muốn nhìn!" Hán bá đạo ra lệnh.

Hán tiếp xúc vuốt ve khiến nụ hoa hồng nhạt trước ngực nàng cứng lại, nhô cao, nhìn thấy như vậy, Đức Tuyền căn bản không cách nào thỏa mãn, đôi đồng tử đen tràn đầy dục vọng càng dấy lên ngọn lửa mãnh liệt.

"Người thật đẹp..." Hán thì thầm nói, nhin không được đưa đầu lưỡi trêu nghịch lên đỉnh núi mỹ lệ kia.

"A--" Khương Đông Ly như bị điện giật, định đứng dậy kêu lên, lập tức bị đôi môi của hán ngăn chặn lại.

Chuyện gì xảy ra? Loại cảm giác vừa thống khổ lại vừa dễ chịu này là cái gì?

"Không thoải mái sao?" Thanh âm của Đức Tuyền khàn khàn ồ ồ, đầu lưỡi và bàn tay hán vẫn tiếp tục ở trên thân thể non nớt chưa rõ sự đòi nhưng lại đang dấy lên ngọn lửa nóng rực của nàng.

Khương Đông Ly hoảng hốt lắc đầu, nước mắt không ngừng tuôn chảy. Nàng cảm thấy bản thân mình đang trở nên hiếu kỳ một cách kỳ lạ, nếu như là một người con gái đường hoàng không được phép để thân thể lộ ra, khiến người khác khi dễ như vậy, nàng lại vẫn chưa gả cho hán, đáng lẽ nàng phải cảm thấy nhục nhã mới đúng!

Đức Tuyền đột nhiên dừng lại những hành động gầy vò khiêu khích kia, nhẹ nhàng hôn lên từng giọt lệ trên khuôn mặt nàng. Không biết tại sao, chỉ cần thấy nàng khóc, hán mềm lòng rồi, một nỗi thương tiếc ưu tư bỗng tự nhiên nảy sinh.

"Ta... Ta cảm thấy bản thân mình trở nên thật kỳ quái." Nàng nghẹn ngào thút thít mà nói.

"Chỗ nào kỳ quái?"

"Ta..." Nàng ngước mắt lên nhìn trộm hán một chút. "Cả người nóng lên, giống như thân thể đang bị hỏa thiêu."

Đức Tuyền nhếch miệng cười, "Đó là bởi vì người muốn ta."

"Ta muốn người?" Nàng tuyệt nhiên không hiểu gì hết.

"Phản ứng của người là bình thường, chuyện đó chẳng có gì phải xấu hổ." Đức Tuyền nói xong lại đóng ấn thêm một dấu hôn chiếm hữu trên ngực nàng. "Ta muốn người trở thành của ta, ta muốn người hoàn toàn thuộc về ta..." Hán khàn giọng thì thầm.

"Ta không hiểu." Đôi lông mi của nàng nhú lại. "Ta chính là ta, sao có thể trở thành của người? Ta cũng đã đồng ý trở thành tiểu thiếp của người, chừng đó còn chưa đủ sao?"

"Không đủ! Không đủ!" Đức Tuyền dồn dập găm nhẹ.

"Vậy người còn muốn ta làm sao nữa?" Khương Đông Ly cắn môi, thâm thương hỏi. Nàng hy vọng hắn mau nói nhanh cho nàng biết hắn muốn nàng làm cái gì, để nàng có thể làm sớm cho xong, để còn an ổn mà ngủ một giấc.

"Người muốn ta sao? Ly nhi." Đây là lần đầu tiên hắn thân mật gọi nàng như vậy.

Khương Đông Ly nghi hoặc trừng mắt nhìn hắn, "Ta không rõ ý người. Muốn người? Ta làm sao có khả năng mà muốn người?" Nàng cau mày hỏi.

Bờ môi Đức Tuyền chợt thoáng lên một nụ cười tà, "Xem ra chuyện người còn phải học còn quá nhiều, tốt nhất ta nên bắt đầu dạy người từ bây giờ."

"Người muốn dạy ta cái gì?" Nàng hỏi.

Đức Tuyền cúi xuống nở nụ cười bí ẩn, "Người không cần hỏi nhiều như vậy, chỉ cần thả lỏng thân người, ngoan ngoãn nằm xuống."

Nàng gật gật đầu, "Ta cũng không thể mặc quần áo vào sao?" Nàng đột nhiên hỏi.

"Không được!" Đức Tuyền lắc đầu. "Chuyện ta muốn dạy người thì phải lột bỏ quần áo mới được!"

Nói xong, hắn bắt đầu cởi bỏ y phục bản thân, quần áo trên người nhanh chóng biến mất, lộ ra một thân hình trắng kiêu cường tráng.

Thấy thân người trần trụi, Đông Ly xinh đẹp không khỏi đỏ hết cả mặt, nhưng nàng vẫn không hiểu, rốt cuộc làm chuyện gì mà cần lột bỏ quần áo chứ?

"Vì sao thân thể người cũng phải lột bỏ vậy?" Nàng nhìn không được lại hỏi. "Người là nam, ta là nữ, chúng ta lột bỏ quần áo như vậy nằm cùng nhau hình như là không bình thường." Sắc mặt nàng nghiêm túc nhìn hắn mà nói.

Đức Tuyền mỉm cười, cảm thấy nàng đúng thực là ngây thơ đến dễ thương! Câu hỏi của nàng rất thú vị, nhưng hắn đã sắp không nhịn được nữa rồi. Lúc này hắn nóng nảy giống như một tiểu tử ném trái cấm lần đầu, có trời chứng giám sự nhẫn nại của hắn với nàng đã vượt xa mức độ mà thông thường hắn có thể chịu đựng, đối với nữ nhân khác, hắn không thể kiên trì đến như vậy.

"Chúng ta như vậy không có gì là không đúng, ta muốn người là chuyện chính đáng, dù sao người cuối cùng cũng trở thành tiểu thiếp của ta." Hắn dồn dập khàn giọng trả lời.

"Nhưng mà..."

"Câm miệng!" Hắn tức giận cắt ngang lời nàng, hắn đã không còn kiên nhẫn trả lời nàng thêm nữa cho dù là về bất cứ vấn đề gì.

Hắn đột nhiên cúi xuống người nàng, vùi đầu lên trước ngực, khiến nàng thờ đốc một tiếng.

Đôi môi hắn nhắm nháp đôi gò bồng của nàng lưu luyến mãi không rời, rồi lần nữa khiêu khích, liên tục liếm láp cắn mút rồi lại nhẹ nhàng hôn lên đôi núm hoa đang căng cứng, Khương Đông Ly không tự chủ mà thở hổn hển, trong đầu trống rỗng, không thể nghĩ được bất cứ gì, chỉ có thể cong người theo bản năng, tùy ý hắn làm mưa làm gió trên cơ thể nàng.

Từng nụ hôn của Đức Tuyền đam mê nồng nhiệt từ từ dịch chuyển đến tận dưới bụng nàng, hai chân rời mất cá chân, hắn đắm chìm mê muội giống như muốn in từng dấu hôn lên trên thân thể mềm mại của nàng, hắn đưa ngón tay thon dài, đùa nghịch một vòng lên thân thể mềm mại nõn nà, ngay sau đó lại dò xét giữa hai chân nàng.

"Không... Không được..." Khương Đông Ly kêu lên, nàng đã sắp không thể chịu nổi cảm giác như bị bóng và tê dại không quen liên tiếp diễn ra này.

"Hừ! Thả lỏng đi!" Hắn thì thầm vỗ về bên tai nàng, hai tay vẫn không ngừng cướp đoạt, khiến thân thể của nàng lại càng thêm run rẩy kịch liệt.

"Chúng ta... Có thể... Không làm không?" Thanh âm của nàng khàn đi, nghẹn ngào cầu khẩn, đôi mắt đẹp mơ màng không từ bỏ mà nhìn hắn.

Đức Tuyền căn bản đã không thể dừng được nữa, hắn cắn răng trả lời: "Không được, đêm nay ta nhất định muốn người!"

Dứt lời, hắn càng thêm kích tình mà khiêu khích nàng, tiếp tục đẩy hai chân của nàng sang hai bên, khiến hai người càng thêm liên kết thân mật, sau đó chậm rãi vuốt ve.

Vì không muốn nàng còn đường mà lui về phía sau, hắn chợt khẽ nâng người lên, nhanh chóng gọn gàng tấn công chớp nhoáng vào trong cơ thể nàng...

"A--" cảm giác như bị xé rách đau đớn tột cùng, không hề được báo trước khiến một tiếng thét chói tai bật ra, nước mắt nàng chảy ướt đôi gò má, nàng không ngừng đánh đập lên ngực hắn.

Đức Tuyền sớm đã đánh mất lý trí, hoàn toàn không thể khống chế được ham muốn mãnh liệt của cơ thể, hắn liều lĩnh tiến lên, chưa cho nàng thời gian kịp thích ứng, đã vội vã phóng túng chính mình để giữ lấy thân thể mỹ lệ của nàng.

Ngược lại Khương Đông Ly chỉ cảm thụ được từng trận đau đớn dồn dập, nàng tuyệt vọng giãy dụa, khóc lóc thảm thiết nghẹn ngào.

Đức Tuyền dĩ nhiên mê muội thân thể ám áp dị thường của nàng, càng kịch liệt di chuyển, dục vọng mạnh mẽ đã chiếm cứ toàn bộ giác quan, làm sao chú ý tới nữ nhân trong lòng đang yếu ớt gầy gù. Sau khi liên tục xâm nhập người nàng hết lần này đến lần khác, tiếng nam giới rên rỉ thỏa mãn tràn ngập trong chốn khuê phòng...

Bạn đang đọc truyện *Xung Hỷ Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Đau quá! Thật đau quá đi a! Giống như vừa trải qua một chuyến dạo thăm nơi địa ngục, Khương Đông Ly cuộn tròn nơi góc giường bật khóc nức nở, thân mình không ngừng run rẩy, hai con ngươi nhìn chằm chằm về phía Đức Tuyền, tự hỏi không hiểu tại sao hắn lại làm những chuyện đau đến chết người này với nàng.

Nàng biết hắn chán ghét mình, nhưng không nghĩ tới hắn chán ghét nàng tới nhiều như vậy. Nàng rốt cuộc đã làm sai cái gì? Chỉ vì trước đây nàng là tân nương xung hỷ của hắn?

Đó không phải lỗi của nàng! Khi đó tuổi của nàng còn rất nhỏ, căn bản không hiểu chuyện, điều đó có đáng để hắn ôm mối hận cho tới bây giờ không?

Nàng đã nhượng bộ rất nhiều, hắn muốn nàng làm thiếp của hắn, nàng cũng đáp ứng, mỗi đêm hắn đều đến phòng nàng quấy rối, ức hiếp nàng, nàng đều cố nín nhịn, không nói cho ai biết chuyện này. Nhưng vì sao mà hắn đối xử với nàng như vậy?

Nàng càng nghĩ càng cảm thấy tủi thân, nước mắt không nén được mà chảy dài, tuôn như suối trên gương mặt nhỏ nhắn.

Cảm xúc ham muốn mãnh liệt kia trong người Đức Tuyền dần qua đi, hắn vươn tay tìm kiếm khắp nơi, chợt phát hiện ra nàng đã không còn bên cạnh. Hắn lập tức bật dậy, những ngọn nến cuối cùng trong phòng cũng đã tàn, đôi mắt hắn cố gắng thích ứng lung lục bóng dáng quen thuộc trong căn phòng tối đen. Cho đến khi, hắn lơ mơ nghe được tiếng khóc yếu ớt, nức nở, lúc này hắn mới nhận thấy nàng đang ngồi co rúm nơi phía chân giường.

Nàng đang khóc sao?

Đức Tuyền hơi cau mày, nhưng lập tức hiểu được là do hắn làm đau nàng.

“Lại đây!” Hắn đưa tay về phía nàng, ngược lại nàng càng cố co rúm người lui sâu hơn vào trong.

Đức Tuyền thấy thế, đôi lông mày rậm nhí lại, “Lại đây, ta có điều muốn nói với ngươi.” Hắn bắt mắt ra lệnh.

Khương Đông Ly liếc mắt nhìn hắn một lượt thoáng dò xét, hắn đang tức giận sao?

“Ta rất đau!”

Ý chí của Đức Tuyền có sắt đá như thế nào thì cũng không thể thờ ơ được nữa, tìm hắn nhói lên từng hồi đau đớn, “Ta biết.” Hắn khẽ thở dài, nhòai người lên phía trước, kéo nàng lại gần bên cạnh mình, đắp lên người nàng một tấm chăn mỏng, sau đó cúi đầu hôn nàng thật sâu.

Nàng lại bắt đầu sợ hãi, thân thể nhỏ nhắn xinh đẹp run rẩy.

“Đừng làm nữa, cầu xin ngươi.”

“Ngoan... Đừng sợ.” Đức Tuyền nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của nàng, “Tối nay ta sẽ không chạm vào ngươi nữa, có thể có một việc nhất định ngươi phải biết.”

Nàng vội vàng gạt đầu, chỉ cần hắn không làm chuyện này nữa, cái gì nàng cũng nghe hắn!

“Lần đầu tiên của bất kì nữ nhân nào cảm thấy một chút đau đớn là điều không thể tránh khỏi, về sau nhất định sẽ không đau nữa.” Hắn nói xong có chút xấu hổ.

Không biết tự khi nào bản thân hắn lại cứ như một phụ nữ đã có chồng, từng trải qua mọi thứ, nghiêm túc dạy dỗ, giải thích cho nàng như thế? Với lại hắn đối xử với nàng vô cùng ôn nhu dịu dàng, chuyện này trước đây chưa từng có, nếu tên Dận Kỳ biết được, hẳn nhất định kinh ngạc đến há hốc miệng, nói không nên lời.

“Về sau?” Khuôn mặt trắng bệch khẽ lên tiếng thì thầm. “Ý của ngươi nói còn có thể có lần thứ hai?”

Đức Tuyền thấy nàng trừng mắt sừng sốt, không thể nhìn cười. “Không chỉ có lần thứ hai, còn có thể có lần thứ ba, lần thứ tư, thậm chí là vô số lần.”

Vô số lần?

Khương Đông Ly cảm thấy mình sắp ngất đi, những giọt nước mắt long lanh như những hòn bi ve lăn lăn trên gương mặt non nớt. “Không cần! Không cần! Ta không muốn người lại làm như vậy với ta!” Nàng khóc rầm rức.

“Hãy nghe ta nói này.” Đức Tuyền kiên nhẫn, “Người sắp trở thành tiểu thiếp của ta, việc này không thể tránh khỏi, và phận làm thiếp phải biết thỏa mãn được nhu cầu cho nam nhân của mình.”

Khương Đông Ly ban đầu giật mình hoảng hốt, sau đó nghiêm túc trả lời: “Ta không muốn làm tiểu thiếp của người, những chuyện trước đây ta đã đồng ý với người coi như chưa hề xảy ra.”

Đức Tuyền nghe vậy, khuôn mặt tuấn tú trầm xuống, ánh mắt cũng trở nên u ám hung tợn, cả người hắt toát ra một con thịnh nộ dữ dội.

“Việc này người không thể tự quyết định được!” Hắn lạnh lùng nói. “Vừa rồi ta đã đoạt đi trinh tiết của người, người đã là người của ta, ngoại trừ ta sau này sẽ không ai muốn cưới người nữa, tốt nhất người cứ ngoan ngoãn chờ đến khi trở thành tiểu thiếp của ta!”

Khương Đông Ly cho dù khờ dại như thế nào cũng nghe ra sự uy hiếp trong lời nói của hắn, mặc dù trong lòng không muốn, cũng chỉ có thể ngoan ngoãn gật đầu, nàng thật sự rất sợ hắn! Đôi lông mi dài khê chớp chớp, hai mắt sụp xuống, nàng không dám tiếp tục nhìn về phía đôi mắt tràn ngập tức giận của hắn.

Nhìn bộ dáng ủy khuất đáng thương ủy khuất của nàng, Đức Tuyền tự dưng có chút mềm lòng. Dù sao nàng cũng là một tiểu nữ nhân, vừa trải qua lần đầu hoan ái* đây kinh hãi, có lẽ hắn không nên đối với nàng quá hà khắc. (* hoan ái là xx đây ạ =”=)

Hắn xoay người bước xuống giường, mặc quần áo của mình, chỉnh trang gọn gàng, sau đó hắn bước tới ngồi bên mép giường, đưa tay kéo lại tấm chăn cho nàng.

“Ta phải về phòng, những việc xảy ra tối nay không được nói cho ai biết!” Hắn thấp giọng ra lệnh. Hắn không muốn A mã và ngạ nương cho rằng hắn có tình cảm với nàng. Cho nên mới sớm cảnh cáo nàng.

Đối với hắn mà nói, thích nàng cũng không có nghĩa là yêu nàng, còn nữa kế hoạch chu toàn của hắn nhất định sẽ không mâu thuẫn với lời hẹn ước 10 năm kia.

Hai tay Đông Ly túm chặt lấy chăn kéo sát vào người, lặng lẽ gật đầu.

“Hãy nhớ kỹ, đừng để cho ta nhìn thấy người và Đức An thân mật cùng một chỗ.” Đức Tuyền cúi người xuống, thì thầm vào tai nàng nhắc nhở, “Cũng không được phép cho hắn chạm vào người, biết chưa?”

Nàng vẫn như trước, ngoan ngoãn gật đầu.

“Tốt lắm, hi vọng lúc nào người cũng biết nghe lời như vậy.” Đức Tuyền mỉm cười hài lòng, cúi đầu hôn nhẹ lên trán nàng, rồi mới quay người rời đi.

Hắn đi rồi, Khương Đông Ly mở to mắt ngơ ngẩn nhìn về phía đầu giường. Làm sao bây giờ? Nàng thật sự rất sợ nha! Nàng không muốn làm tiểu thiếp của Đức Tuyền đại ca, vừa rồi hắn mới làm chuyện rất khủng khiếp đối với nàng, nhưng nàng cũng không muốn rời khỏi nơi này, bởi vì như vậy nàng sẽ không được gặp A mã và ngạ nương yêu thương, còn có Đức An ca ca, Tinh Nhi, Tần mã mã và rất nhiều người khác nữa!

Lần đầu tiên, nàng cảm nhận được mùi vị của ưu sầu và phiền não, nghĩ tới nghĩ lui, không biết trải qua bao lâu, cuối cùng nàng mệt mỏi ngủ thiếp đi.

Qua hôm sau, Đông Ly tỉnh giấc thật sớm.

Một phần vì thân thể đau nhức, giấc ngủ không được thoải mái, một phần vì nàng phải phi tang vết máu dính ở trên giường trước khi Tinh Nhi vào.

Nàng không hiểu tại sao mình lại chảy máu, chỉ biết là ngàn vạn lần không thể để Tinh Nhi nhìn thấy vết máu này.

Sau khi thu thập xử lý gọn gàng, thì vừa đúng lúc Tinh Nhi mang nước rửa mặt vào phòng, thấy nàng đã rời khỏi giường, Tinh Nhi mỉm cười nói: “Cách cách, người dậy thật sớm a!”

Khương Đông Ly khẽ cười gượng, chờ Tinh Nhi hầu hạ nàng rửa mặt và chải tóc.

Nàng mặc vào người chiếc áo trong màu hồng phấn, bên ngoài khoác thêm một chiếc áo tím than, Tinh Nhi ở bên giúp nàng sửa sang lại xiêm y thì bên ngoài phòng đã vang lên thanh âm của Tần mã mã.

Bà bước vào, vừa liếc mắt thấy Khương Đông Ly đã ăn mặc chỉnh tề, một nụ cười tươi tắn hiện lên trên gương mặt béo tròn trắng trẻo của bà, “Cách cách, người thật là đẹp a! Chúng ta mau đi thôi, phúc tấn đang đợi người cùng ăn sáng, thuận tiện cho người mặc thử giá y*. Từ sáng sớm hôm nay, Thiên Tú phường đã sai người mang đến một bộ hi phục cùng mũ phượng, khăn đội đầu tuyệt đẹp!” (* giá y: đồ cưới)

Thiên Tú phường là cửa hiệu vật liệu kiêm may mặc lớn nhất nhì thành Bắc Kinh này, vải vóc của họ tinh xảo tuyệt mỹ, tay nghề khéo léo, chuyên phụ trách các mối làm ăn với quan lại và phú hộ quý tộc.

Tuy nói đại bồi lặc chỉ nạp cách cách làm tiểu thiếp, nhưng phúc tấn và Vương gia làm sao có thể đồng ý tổ chức hôn lễ cho cách cách sơ sai được, hai người khẳng khái xuôi theo những nghi thức hôn lễ cưới xin chính thất bình thường để tiến hành, tận sức biến nàng trở thành một tân nương tử xinh đẹp nhất, việc này coi như một chút tâm ý của họ muốn bồi thường cho nàng!

Nghĩ đến đây, Tần mã mã khẽ thờ dài trong bụng. Không hiểu tại sao mà đại bồi lặc lại để một nữ nhân xinh đẹp, khờ dại lại hiền lương như vậy làm tiểu thiếp, uổng phí cách cách năm xưa đã cứu hãn một mạng, còn chờ đợi hãn nhiều năm như vậy!

Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, chuyện của chủ tử, phận làm hạ nhân không được phép can thiệp! Chuyện này tới tận bây giờ, chỉ có thể cầu nguyện ông trời phù hộ, để cho cách cách có thai, sớm sinh quý tử với đại bồi lặc, có lẽ là còn cơ hội để xoay chuyển.

“Tần mã mã, không phải là đi ngay sao?” Khương Đông Ly nhẹ giọng gọi.

Tần mã mã lúc này mới định thần lại, đi trước dẫn đường cho cách cách và Tinh Nhi đi đến Tương Uyển nơi Lan phúc tấn đang đợi.

Từ trong Tương Uyển thấy Khương Đông Ly đi vào, Lan phúc tấn ngay lập tức nở nụ cười ôn nhu, mừng rỡ gọi to: “Ly nhi, mau lại ăn sáng đi, đến đây ăn cùng ngạ nương, sáng nay ngạ nương đặc biệt sai người nấu cháo hạt sen mà con thích ăn nhất.

Khương Đông Ly vừa nghe, trên mặt xuất hiện một nụ cười ngọt ngào, hạnh phúc, nàng vui vẻ đi đến ngồi xuống bên cạnh Lan phúc tấn, nũng nịu nói: “Cảm ơn ngạ nương.”

Lập tức, một nha hoàn bên cạnh dâng lên một bát cháo hạt sen nóng hổi.

Khương Đông Ly cầm thìa, lấy một ít cháo đưa vào miệng. “Cẩn thận nóng nha! Ăn từ từ thôi!” Lan phúc tấn ở một bên yêu thương lo lắng, đau lòng nhìn Khương Đông Ly ăn với vẻ mặt thỏa mãn hài lòng.

Mặc dù Đông Ly không phải là nữ nhi do chính bà sinh ra, nhưng nhiều năm qua, nàng đã mang lại cho bà nhiều sự ấm áp bất ngờ và thú vị. Bà chỉ có hai đứa con trai, mà không có con gái nào, đây vẫn là điều hối tiếc suốt bao năm trong lòng bà. Cũng không phải là Đức Tuyền và Đức An không tốt, chẳng qua là con trai khi trưởng thành rồi luôn phải chăm chú lo cho sự nghiệp của bản thân, không thể lúc nào cũng ở bên cạnh hầu hạ bà.

Nhưng con gái thì không giống như vậy! Từ xưa tới nay, mẹ và con gái lúc nào cũng thân thiết như tri kỷ, bà rất cảm tạ ông trời đã mang Đông Ly đến ban cho Đa La Duệ vương phủ. Mặc dù lúc trước là do muốn xung hỷ chữa căn bệnh quái ác kia cho Đức Tuyền mới phải cưới Đông Ly vào cửa, nhưng trải qua nhiều năm nay, bà đã thật tâm yêu thương Đông Ly nhưng đứa con gái cho chính mình sinh ra.

Cũng bởi vậy, bà không đành lòng thấy Đông Ly chịu đựng thương tổn và ủy khuất, chuyện Đức Tuyền cứ một mực khẳng khái đòi nạp Đông Ly làm thiếp khiến cho bà làm phận ngạ nương cảm thấy vô cùng hổ thẹn. Tuy bà không thể thay đổi quyết định của đứa con trai ngang tàng bá đạo, nhưng bà có thể giúp cuộc sống sau này của Đông Ly có nhiều hạnh phúc!

Cho dù là làm tiểu thiếp của Đức Tuyền, vị trí của nàng ở Đa La Duệ vương phủ tuyệt đối không thay đổi! Lan phúc tấn tự thề nguyện với lòng mình. Bà đã quyết tâm, chỉ cần bà còn sống một ngày, thì Đông Ly vĩnh viễn là đứa con gái bà yêu thương nhất, trong tương lai cho dù Đức Tuyền cưới một nữ nhân khác làm phúc tấn thì địa vị của Đông Ly trong vương phủ mãi mãi không bị ảnh hưởng!

Lòng Lan phúc tấn cứ tràn ngập tâm sự như vậy, bà dịu dàng nhìn Đông Ly ăn sáng xong.

Sau khi mấy nha hoàn thu dọn xong, Lan phúc tấn truyền cho tất cả lui xuống, chỉ để lại Tần mã mã.

“Tần mã mã, giúp ta đem bộ mũ áo phượng lại đây, cho Đông Ly thay thử ta xem.” Lan phúc tấn phân phó Tần mã mã.

“Phải nhìn thử coi còn chỗ nào chưa phù hợp để còn sai người sửa lại cho sớm.”

“Dạ, phúc tấn!” Tần mã mã trả lời, đi vào nội đường lấy ra một bộ hỉ phục, mũ phượng cùng khăn trùm đầu đỏ thắm.

“Ly nhi, con lại đây mặc thử cho ngạ nương ngắm nào!” Lan phúc tấn ôn nhu gọi nhẹ.

Khương Đông Ly nhìn bộ hỉ phục lộng lẫy sang trọng tuyệt đẹp, cũng không có chút cảm giác vui sướng, trái lại trong lòng nàng đang sợ đến chết. Mặc vào bộ quần áo kia, có nghĩa là nàng đã trở thành tiểu thiếp của đại ca. Nhưng mà... nhưng mà hãn toàn làm ra những chuyện khiến nàng đau đớn đến tột cùng!

Nhưng ngạ nương đang cao hứng như vậy, nhưng lại nghe Tần mã mã nói đây là do ngạ nương cố tình đặc biệt chuẩn bị cho nàng, bà tổn không ít tâm tư vào đó.

Nghĩ đến điều này, nàng đành ngoan ngoãn nghe lời để cho Tần mã mã giúp mình mặc lên bộ hỉ phục đỏ thắm, nàng không đành lòng nhìn ngạ nương thất vọng, chỉ cần ngạ nương vui vẻ thì có bất nàng làm điều gì nàng cũng sẵn sàng cam nguyện.

Thay ra bộ giá y, đội lên đầu chiếc mũ phượng, Khương Đông Ly đứng trước mặt Lan phúc tấn, nhẹ nhàng nở một nụ cười ngọt ngào, đôi má hồng trắng trắng hiện lên hai lúm đồng tiền xinh xắn.

“Thật sự là rất đẹp, đặc biệt vô cùng vừa người!” Lan phúc tấn gật đầu hài lòng.

Sau một lúc lâu, bà mới ra hiệu cho Tần má má cời bộ hi phục kia ra đùm Khương Đông Ly.

Giúp Khương Đông Ly thay quần áo xong, Lan phúc tấn vẫy tay cho Tần má má lui, “Người lui xuống trước đi!”

Tần má má lui về phía sau, Lan phúc tấn nắm bàn tay nhỏ bé của Khương Đông Ly dắt đi vào trong phòng, tiến đến gần giường, nhẹ nhàng ngồi một bên giường, trên mặt bà tràn đầy yêu thương nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp yêu kiều của Khương Đông Ly một lúc lâu, rồi chậm rãi nói: “Ly nhi, vài ngày nữa, con sẽ là tiểu thiếp của Đức Tuyền, có một số việc ngạc nương phải nói cho con biết, con phải lắng nghe cẩn thận, việc này rất quan trọng, liên quan đến tương lai của con có thể trở thành thê tử chính thất của Đức Tuyền hay không.”

Nhìn vẻ mặt trang nghiêm của Lan phúc tấn, Khương Đông Ly gật đầu đáp ứng nói: “Ngạc nương, người nói đi! Ly nhi sẽ lắng nghe cẩn thận.”

Lan phúc tấn mỉm cười và vỗ về bàn tay nhỏ bé của nàng, dịu dàng nói: “Về những chuyện nam nữ, ngạc nương chưa bao giờ nói cho con, nhưng bây giờ con sắp trở thành tiểu thiếp của Đức Tuyền, là thời điểm nên cho con biết!”

Khương Đông Ly nửa hiểu nửa không gật gật đầu.

“Tuy con chỉ là tiểu thiếp của Đức Tuyền, nhưng cũng xem như là phu thê, viên phòng là điều không thể tránh khỏi. Đêm đầu tiên sẽ đau đớn, mà còn chảy máu, nhưng điều này là bình thường, nhẫn nại chịu đựng một chút, lập tức sẽ qua!”

Khương Đông Ly nghe được mơ mơ màng màng, “viên phòng” là cái gì a, đêm đầu tiên, nàng vẫn không rõ ràng.

“Ngạc nương cái gì là ‘viên phòng’ a?” Nàng không nhịn được mở miệng hỏi.

Lan phúc tấn tạm dừng một chút, trong lòng thờ dài, những năm gần đây bà đem Đông Ly bảo vệ rất tốt, nên mới có thể khiến cho nàng không biết gì về chuyện nam nữ.

Lúc sau chậm rãi hít vào một hơi, Lan phúc tấn đem chuyện viên phòng giải thích rõ ràng hơn, sau khi bà nói xong, Khương Đông Ly mặt đã sớm trắng tái như một mảnh giấy rồi.

Thì ra... Viên phòng chính là việc như vậy. Đêm hôm qua, chuyện Đức Tuyền đại ca với nàng làm chính là viên phòng!

Nàng quả thực là đau muốn chết, cũng chảy máu nữa... “Làm sao vậy? Sắc mặt của con sao lại trở nên tái nhợt như vậy?” Lan phúc tấn phát hiện nàng có điểm khác thường, quan tâm hỏi.

Khương Đông Ly mở to đôi mắt trong veo, thuần khiết như một chú nai con nhìn chăm chăm bà, lo lắng sợ hãi nhìn vào khuôn mặt đầy lo lắng của Lan phúc tấn, nàng làm sao có thể nói cho ngạc nương, nàng và đại ca đã viên phòng, hơn nữa từ đầu đến cuối nàng đều rất đau!

“Ngạc nương, con sợ đau, có thể không cần viên phòng được không?” Khương Đông Ly chất miệng, vẻ mặt bất lực. Nàng không hiểu vì sao làm tiểu thiếp của đại ca thì phải cùng hắn viên phòng, hơn nữa lại không chỉ một lần! Nhớ tới lời nói của đại ca đêm hôm qua, cả người nàng lập tức run rẩy.

Lan phúc tấn vừa nghe, không khỏi lộ ra một nụ cười dịu dàng ấm áp, an ủi nói: “Đừng sợ, chuyện này sẽ đau một chút ở lần đầu tiên, sau đó sẽ không như vậy nữa; và lại trượng phu và thê tử cùng nhau phát sinh quan hệ kia là chuyện thiên kinh địa nghĩa, không có gì phải sợ hãi!”

“Vì sao nhất định phải làm điều đó?” Khương Đông Ly vẫn còn lúng túng.

Lan phúc tấn hé miệng cười, “Đứa ngọc, không làm như vậy, làm sao có tiểu hài tử, chẳng lẽ con không muốn có bảo bảo* của mình sao?” (* con cái)

“Bảo bảo? Không phải Tống Tử nương nương đem đến tặng sao?” Khương Đông Ly kinh ngạc nói.

“Đương nhiên là không phải!” Lan phúc tấn thân nhiên nói.

“Nhưng ngạc nương, khi con còn nhỏ, chính người đã nói với con như vậy nha!”

“Đó là bởi vì con còn nhỏ, ngạc nương mới có thể nói như vậy!” Lan phúc tấn mỉm cười trả lời. “Hiện tại con đã lớn, ngạc nương cho rằng nên nói cho con biết những việc này.”

Khương Đông Ly nghe vậy sùng sốt, một lúc lâu sau mới hồi phục lại tinh thần. “Nói như vậy trong bụng ta cũng đang có tiểu bảo bảo sao?”

“Ly nhi, con đang nói cái gì?” Lan phúc tấn nhíu mày hỏi.

Khương Đông Ly vừa bị bà hỏi vậy, nhất thời cả người bưng tỉnh lại, “Không có gì... Con cảm thấy có chút lạ lùng, khó tưởng!” Nàng cúi đầu nói, sợ bị ngạc nương thấy nàng khác thường, đây là lần đầu tiên nàng nói dối ngạc nương.

Lan phúc tấn hiểu ra gật đầu, vỗ về bàn tay nhỏ bé của nàng, sau đó thờ dài, “Ngạc nương hy vọng con có thể sớm sinh hạ quý tử cho Đức Tuyền, theo cách này, ngạc nương có thể giúp con, làm cho Đức Tuyền thay đổi ý định, lập con làm tiểu phúc tấn, trở thành thê tử chính thất của nó.”

“Chính thất và tiểu thiếp có gì khác biệt sao?” Khương Đông Ly ngây thơ hỏi. Ở trong lòng nàng, chỉ cần có thể cùng a mã và ngạc nương ở cùng với

nhau, những việc khác nàng không quan tâm.

Vì câu hỏi này của nàng mà trong lòng Lan phúc tấn càng thêm buồn bã và đau khổ, nàng làm sao có thể nói cho Ly nhi, tiểu thiếp căn bản không hề có địa vị, trừ phi có thể được đưa lên làm chính, lập nàng thành trắc phúc tấn, nếu không tiểu thiếp vẫn mãi là tiểu thiếp, địa vị vĩnh viễn ở dưới thê tử! (ở đây có chú thích nhỏ tại sao đưa làm chính mà ko phải là phúc tấn, bởi vì anh Đức Tuyền quyết ko để cho nàng làm thê tử chính, tức là phúc tấn, nên Lan phúc tấn mới hi vọng đưa nàng lên làm vợ hai, tức là trắc phúc tấn, dù sao cũng hơn tiểu thiếp)

“Việc này con không cần biết, cũng đừng suy nghĩ nhiều. Tóm lại, con chỉ cần nghe theo ngạc nương, sớm sinh quý tử cho Đức Tuyền, ngạc nương sẽ thay con làm chủ!” Lan phúc tấn vẻ mặt nghiêm túc nói, chỉ hy vọng bà có thể thật thay đổi tình hình, làm tiểu thiếp thật sự là rất ủy khuất nàng!

Khương Đông Ly gật đầu vâng lời, tuy nhiên nàng không hiểu tại sao ngạc nương lại thay nàng làm chủ, nhưng nàng tin rằng ngạc nương nói luôn đúng, ngạc nương tuyệt đối sẽ không lừa nàng!

Việc Đức Tuyền chưa cưới thê, đã nạp thiếp trước, nhanh chóng lan truyền khắp cả thành Bắc Kinh.

Những người hiểu rõ nội tình bên trong nói, Đức Tuyền làm thế là vì không biết rõ lai lịch xuất thân của Khương Đông Ly, hơn nữa hẳn đối với Uyển Thanh cách cách của Cung Thân vương phủ có tình ý, mới đồng ý nạp Khương Đông Ly làm thiếp, sau này nhất định sẽ lấy Uyển Thanh cách cách làm tiểu phúc tấn của Đa La Duệ vương phủ.

Đương nhiên, việc này cũng lan truyền vào hoàng cung, đến tai hoàng thượng. Hoàng thượng cũng không có phản ứng gì, dù sao hẳn cũng đã ngầm ưng thuận việc này. Ngược lại Ngũ a ca Dận Kỳ luôn phản đối, vì Khương Đông Ly mà rất bất bình.

Hôm nay, Dận Kỳ quyết chí đi đến Đa La Duệ vương phủ tìm Đức Tuyền, để chất vấn hẳn một phen.

Tổng quản Lí Lộc của Đa La Duệ vương phủ dẫn hẳn đi vào thư phòng riêng của Đức Tuyền, thấy Đức Tuyền đang ngồi ở thư án xem công văn.

Đợi cho Lí Lộc cáo lui, Dận Kỳ rốt cuộc không nhịn được, bước đến trước mặt Đức Tuyền, liền trực tiếp hỏi: “Ta nghe nói ngươi có ý định nạp Đông Ly làm thiếp, việc này có thật hay không?”

Đức Tuyền không cần nhìn lên trả lời: “Không sai, hơn nữa ngày mai sẽ tiến hành.”

Ngữ điệu thờ ơ và không quan tâm của hẳn làm Dận Kỳ càng thêm tức giận. “Ngươi... Ngươi sao có thể làm như vậy?” Hẳn giận dữ hỏi.

“Tại sao ta không thể làm như vậy?” Đức Tuyền lạnh lùng trả lời. “Nàng là người của ta, ta thích làm thế nào thì làm, ai cũng không có quyền can thiệp!”

“Tại sao ngươi phải ngoan cố vậy chứ?” Dận Kỳ khó hiểu nhìn hẳn. “Ngươi không thích Ly nhi mà, có đúng không?”

Đức Tuyền ngẩng đầu lên, lộ ra nụ cười quý dī, lười biếng nói: “Điều này ta không đồng ý, hiện tại ta là rất thích nàng nha!”

“Ngươi thích Ly nhi?” đôi mắt Dận Kỳ tròn to, rõ ràng là rất ngạc nhiên. “Ngươi nói... Ngươi yêu nàng, ngươi đồng ý nhận thua?”

“Yêu nàng? Nhận thua?” Đức Tuyền chớp mi nghi hoặc. “Ngươi đang nói cái gì vậy?”

“Ngươi thích nàng, không phải chứng tỏ ngươi đồng ý vì nàng mà từ bỏ không nghĩ đến cái ước định mười năm trước giữa ngươi cùng lão thầy tướng số nhằm chán ước đó?” Dận Kỳ lộ ra tươi cười, vui sướng nói.

Đức Tuyền chỉ hừ cười một tiếng. “Ta thích nàng, nhưng chưa nói là yêu nàng, lại càng không hề có ý định cúi đầu nhận thua với lão già mù bói toán!”

Dận Kỳ chớp mắt kinh ngạc, không dám tin nhìn chằm chằm hẳn, “Ý của ngươi là vẫn tiếp tục đấu với lão già tướng số kia? Ngươi không có ý định cưới Ly nhi?”

“Thích nàng, nạp nàng làm thiếp cũng là đủ rồi.” Sắc mặt Đức Tuyền không chút thay đổi nói. “Ta cũng đã nói sẽ không cưới nàng làm thê tử!”

Dận Kỳ nghe vậy bùng lên giận dữ. Hẳn biết Đức Tuyền đã nhiều năm, có thể nói là chơi với nhau từ nhỏ đến lớn, hẳn luôn kiêu ngạo ngang bướng có thể bỏ qua, nhưng hôm nay hẳn lãnh đạm hờ hững đề nói về việc an bài cho Khương Đông Ly, hẳn xem sẽ đối với Đức Tuyền một mặt vô tình.

“Một khi đã như vậy, sao ngươi lại nạp nàng làm thiếp, không bằng ngươi hãy buông tha cho nàng đi!” Dận Kỳ cố nén giận dữ, nhẹ nhàng khuyên nhủ. “Ly nhi là một cô gái tốt đáng được xem như là trân bảo quý giá mà trân trọng, chứ không phải là một tiểu thiếp địa vị thấp kém!”

“Ngươi làm sao biết ta không trân trọng nàng?” Đức Tuyền không hài lòng nheo mắt lại.

“Ngươi...Ngươi không phải trước sau mâu thuẫn hay sao?” Dận Kỳ không khỏi tức giận. “Nếu ngươi thật sự thích Ly nhi, thì hãy chính thức thú nàng làm chính thê chứ không phải nạp nàng làm thiếp!”

“Không có khả năng!” Đức Tuyền quả quyết. “Quyết định của ta sẽ không thay đổi, ta có lý do của ta.” Hẳn gần như đã mất hết kiên nhẫn.

Sắc mặt Dận Kỳ cũng không tốt, hẳn tức tối hừ một tiếng, giận dữ nói: “Lý do của ngươi là những lời nói của thầy tướng số kia mười năm trước, đúng không? Vì một lời tiên tri vô vớ vẩn mà hy sinh một nữ tử xinh đẹp thuần khiết, ngươi nhẫn tâm vậy sao? Nói thẳng ra ngươi chính là vì lời nói trước kia, nghĩ

tới nghĩ lui chỉ muốn thắng cuộc tên thầy tướng số kia!”

“Việc của nàng không cần ngại phải lo lắng!” Đức Tuyền tức giận, một Đức An đã làm hấn chịu đủ, giờ lại thêm một Dận Kỳ. Vì cái gì mà tất cả bọn họ đều như trúng phải cổ độc tên là Đông Ly? Tại sao lúc nào cũng vì nàng mà chống lại hấn?

“Ngươi lại sai rồi!” Dận Kỳ không sợ trừng mắt nhìn người bạn tốt. “Ta luôn xem Ly nhi là muội muội của mình mà đối đãi. Mấy năm qua, ngươi không muốn nhìn thấy nàng, không quan tâm hỏi han nàng! Lần đầu tiên nhìn thấy nàng, ta biết nàng là một cô gái tốt lương thiện và thuần khiết, ở gần nàng liền phát hiện nàng ngày càng xinh đẹp, ta không thể đứng đây xem ngươi đối xử với nàng như thế!”

Hấn càng nói càng làm cho sắc mặt của Đức Tuyền thêm khó coi, một Khương Đông Ly có thể khiến cho những nam tử bên cạnh nàng vì nàng mà khuyh đảo, mỗi người đều tranh nhau bảo vệ nàng, mà hấn dường như là một người vô cùng xấu xa, thật sự là khó chịu.

“Ngươi đối với Đông Ly thật quan tâm khiến cho kẻ khác cảm động a!” Hấn lạnh lùng châm biếm, ngữ điệu đầy chua xót.

“Này! Ngươi đừng hiểu lầm!” Dận Kỳ vội vàng giải thích. “Ta yêu thương nàng như muội muội, nhưng với Đức An, hấn thật sự yêu thích Đông Ly, so với ngươi còn tốt hơn nhiều lắm!” Một câu cuối cùng tràn ngập sự trách móc mỉa mai.

Đức Tuyền khép hờ hai mắt, bắn ra ánh nhìn lạnh lẽo, âm trầm nói: “Nàng đã là người của ta, ai cũng đừng mong có ý tranh giành!”

Dận Kỳ nghe vậy sùng sốt, sau một lúc lâu, hấn thờ dài, lắc lắc đầu, “Ta không hiểu trong đầu ngươi nghĩ cái gì, nếu để ý nàng như vậy, lại vì cái gì mà đối xử với nàng như thế? Ta chỉ muốn hỏi ngươi một câu, hy vọng ngươi thành thật trả lời ta.”

“Ngươi hỏi đi!”

“Ngươi làm thế nào để đối phó với thầy tướng số kia? Hiện tại, tuy ngươi chỉ nạp Đông Ly làm tiểu thiếp, nhưng ngươi cũng không có chính thê, ba tháng sau là mười năm chi ước ngươi lấy cái gì để chứng minh là ngươi đúng?” Dận Kỳ về mặt quan tâm hỏi.

Đức Tuyền im lặng một lúc lâu, cuối cùng về mặt không chút thay đổi, lạnh lùng đáp: “Trong vòng ba tháng, ta sẽ cưới Uyển Thanh cách cách làm chính thê.”

“Ngươi điên rồi!” Dận Kỳ không dám tin nhìn chằm chằm vào hấn. “Ngươi làm cho ta quá thất vọng! Chỉ vì một lời tiên đoán của thầy tướng số, lại làm cho ngươi trở nên mù quáng! Mười giao tình mười năm của chúng ta xem như không có gì!”

Cầm giận nói xong, Dận Kỳ lập tức xoay người rời đi, để lại về mặt băng giá của Đức Tuyền. Hấn siết chặt hai tay mình, suy nghĩ lung tung, hấn làm sao có thể ở trên đường phổ nhiều người qua lại thừa nhận thất bại trước lão già mù, không bao giờ?

Không! Hấn đứng vậy! Hấn không tin thực sự có người khác có thể dự liệu được họa phúc cùng nhân duyên! Hấn sẽ chứng minh là mình đúng!

Ngày hôm sau, Đức Tuyền nạp Khương Đông Ly làm thiếp.

Tuy chỉ là nạp thiếp, nhưng đại sảnh của Đa La Duệ vương phủ vẫn bố trí đa dạng đường hoàng, trang trí khắp mọi nơi, không khí rực rỡ.

Làm như vậy không phải vì hấn, tất cả đều là quận vương Đa La Duệ vương phủ và Lan phúc tấn vì đau lòng Khương Đông Ly, muốn bù đắp cho nàng đối hai người già bọn họ mà nói, hôm nay cũng có thể nói là ngày thành thân của nữ nhi, thân là cha mẹ làm thế nào mà nhẫn tâm để cho nữ nhi yêu quý chịu khổ được!

Đức Tuyền không phản đối cũng không đồng ý, hấn đã xác định Khương Đông Ly chỉ có thể là thiếp, cho dù mọi người làm cái gì, cũng không thể thay đổi chuyện này.

Về phần Khương Đông Ly, hôm nay đối với nàng mà nói là một ngày đặc biệt, nhưng nàng không có một chút tình cảm vui sướng. Nàng sợ Đức Tuyền, càng sợ Đức Tuyền làm chuyện kia với nàng, ngạc nhiên nói sẽ có tiểu bảo bảo, làm cho nàng cảm thấy tốt hơn, nghĩ đến buổi tối hôm nay, nàng muốn tìm một nơi để trốn.

Đang lúc nàng ngồi một mình rầu rĩ ở trong phòng đến gần người, thở dài, cánh cửa đột nhiên mở ra và thấy một khuôn mặt hé nụ cười của Tinh Nhi, vui vẻ nhìn nàng nói: “Cách cách, ngũ a ca Dận Kỳ mang theo lễ vật đến chúc mừng người! Bây giờ, đang ở ngoài đại sảnh.”

Khương Đông Ly nghe vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn rớt cuộc lộ ra tươi cười, đôi mắt đen cũng nổi lên hào quang, “Dận Kỳ ca ca đến sao! Ta muốn đi gặp ca ca!” Nói xong, nàng đã đứng lên, chạy ra ngoài cửa phòng. “Cách cách, người không thể rời khỏi phòng!” Tinh Nhi vội đuổi theo ngăn nàng lại. “Phúc tấn ra lệnh, hôm nay là ngày người kết hôn, người phải ở trong phòng a!”

Khương Đông Ly mắt hứng mở miệng, “Còn chưa tới giờ, ta đã đang buồn muốn chết đây!” Nàng lấy ta đẩy Tinh Nhi, khó khăn lắm mới gặp được ca ca!

Tinh Nhi đang không biết làm thế nào cho phải thì một thanh âm êm dịu vang lên “Ta không phải đến gặp muội rồi đây sao!”

Dận kỳ cầm chiết phiến* trong tay, bộ dáng tiêu sái tuấn lãng, đứng ở trước cửa phòng Khương Đông Ly, trên mặt là nụ cười đầy sùng nịnh. (*quạt xếp)

“Dận Kỳ ca ca!” Khương Đông Ly vui mừng gọi to, vui vẻ chạy đến trước mặt hấn.

“Làm sao vậy? Hôm nay là ngày tốt của muội, sao lại không vui?” Dận Kỳ ôn nhu hỏi.

Khương Đông Ly lại đỏ miệng nói, “Cả buổi sáng hôm nay bị nhốt ở trong phòng, ta rất buồn chán! Đức An ca ca cũng không biết đi đâu, cũng không thấy lại chơi với ta!”

Dận Kỳ hiểu biết gật đầu, nói vậy là Đức An ở lại trong phủ không chịu được, trơ mắt nhìn Ly nhi trở thành tiểu thiếp của đại ca mình, bây giờ có lẽ đang ở Gia Tửu Lâu uống rượu!

“Như vậy đi! Dận Kỳ ca ca sẽ cùng muội đến hoa viên đi dạo được không?”

“Được a, được a! Chúng ta đi thôi!” Khương Đông Ly hạnh phúc đi cùng, ngay lập tức nắm lấy bàn tay của Dận Kỳ đi ra ngoài.

“Tĩnh Nhi, ngươi hãy lo công việc của ngươi đi, cách cách đã có ta đi cùng.” Vừa bước ra khỏi cửa, Dận Kỳ phân phó cho Tĩnh Nhi.

Hai người tản bộ xuống hoa viên, đi tới hồ bạch liên mà Khương Đông Ly thích nhất, nàng kéo Dận Kỳ ngồi xuống đình bên cạnh hồ.

Đã là mùa hè tháng sáu, đây là thời gian mà bạch liên nở rộ, trong hồ mấy đóa bạch liên chen chúc nhau, cánh hoa sen như tuyết, nhụy sen như kim tiền*, tuyệt đẹp khiến mọi người không rời mắt. (*vàng)

Khương Đông Ly đưa mắt ngắm nhìn, lại bắt đầu choáng váng. Trong đầu đột nhiên xuất hiện gương mặt Đức Tuyên mạnh mẽ trương cương nghị, bỗng dưng tìm đập dữ dội, ngày hôm đó ở trong này nàng lần đầu nhìn thấy Đức Tuyên, nàng không biết hắn là ai, nàng cũng không sợ hãi, thậm chí còn có một chút thích thú, vì sao hắn lại chính là Đức Tuyên đại ca chứ?

Nàng thờ dãi một cái, nhưng đã làm kinh động Dận Kỳ. Ở trong mắt hắn, Đông Ly luôn luôn là một tiểu cô nương vô ưu vô lo, thuần khiết và ngây thơ, hắn chưa bao giờ nghe nàng thờ dãi, làm thế nào mà hôm nay... “Tại sao thờ dãi?” Dận Kỳ quan tâm hỏi.

“Không có gì, muội cũng không biết tại sao.” Nàng thành thật trả lời, nàng quả thật không vui, trong ngực luôn cảm thấy đau buồn và ngột ngạt, có chút chua chát, nhưng không thể diễn tả như thế nào.

“Chúng ta trở về đi!” Nàng đột nhiên cảm thấy không hề ham muốn, ngay cả những đóa hoa sen mà nàng luôn yêu cũng mất đi hấp dẫn.

Dận Kỳ thấy thế, cũng không hỏi nhiều. Hai người vừa bước ra gian đình, liền nghe thấy giọng nói của một cuộc trò chuyện, chỉ thấy hai ma ma đang ở trong hoa viên hái hoa, chắc là dùng để trang trí thính đường.

Hai người trò chuyện trong khi đang làm việc, không phát hiện ở phía sau các bà, cách đó không xa là Dận Kỳ và Khương Đông Ly, những lời các bà nói chuyện với nhau bọn họ đều nghe thấy.

“Ai nha, Đông Ly cách cách bộ dạng xinh đẹp, tính tình lại tốt, vì sao lại chỉ là một tiểu thiếp? Là tiểu thiếp thì làm sao có kết cục tốt, không danh phận, tương lai còn có thể trông cậy vào cái gì?” ma ma mặc đồ xanh nói.

“Đúng nha! Hiện tại, còn có Vương gia cùng phúc tấn che chở nàng, làm chỗ dựa cho nàng, những ngày đó sẽ không quá khó khăn, nhưng trong tương lai, nếu Đức Tuyên bỗng dưng cưới chính thất thì sao, hơn nữa Vương gia cùng phúc tấn không biết ngày nào sẽ rời đi, còn ai có thể che chở nàng, giúp đỡ nàng?” Một ma ma khác thờ dãi, đồng ý.

“Ai! Đứa nhỏ không cha không mẹ thật đáng thương, đầu tiên là bị đưa vào phủ làm tân nương xung hỷ; lớn lên, người ta không thừa nhận là thê tử của hắn, còn nhất định nạp nàng làm thiếp! Ta thật lo lắng cho Đông Ly cách cách, nửa cuộc đời sau còn rất dài, không biết có phát sinh sự tình gì làm cho nàng đau khổ không!”

Nói tới đây, hai ma ma không khỏi cùng thờ dãi.

Bạn đang đọc truyện *Xung Hỷ Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

Dận Kỳ thực hận vừa rồi không thể bịt miệng hai ma ma lại! Đông Ly nghe xong cuộc đối thoại kia, từ nãy đến bây giờ, vẫn không nói một câu, cả người rầu rĩ không vui, gọi nàng cũng không trả lời, thật sự khiến Dận Kỳ rất lo lắng.

“Ly nhi, muội... Muội đừng nghe các bà ấy nói hươu nói vượn, đừng đem những lời này để ở trong lòng!” Ai! Sau đó thì cái tài ăn nói giỏi giang cũng hẳn hoàn toàn không dùng được, hắn thật sự không biết làm như thế nào an ủi nàng mới tốt!

Khương Đông Ly vẫn im lặng không nói như cũ. Phải mất một lúc lâu sau, nàng mới yếu ớt quay đầu lại nhìn Dận Kỳ, nhũn mày hỏi: "Dận Kỳ ca ca, làm tiểu thiếp người ta có phải là không có chút tiền đồ nào không? Lời các bà ấy nói có thật không?"

"A, um... Việc này..." Đôi mắt với cặp mắt đen tuyền trong suốt đầy tin tưởng của Khương Đông Ly, Dận Kỳ thật sự nói không đành lừa gạt nàng bằng những lời an ủi êm tai, cho dù đó là thiện ý thì cũng là nói dối!

Khương Đông Ly nhìn một bộ dạng lúng túng, khó xử của hắn, trong lòng đã minh bạch được bảy tám phần. Thì ra làm một tiểu thiếp cũng không phải chuyện tốt gì, Đức Tuyên đại ca vẫn là chán ghét nàng giống như trước, cho nên mới không muốn nàng làm thê tử, chỉ muốn nàng làm tiểu thiếp!

"Dận Kỳ ca ca, có phải là muội quá ngây thơ không? Chuyện gì cũng không biết, khó trách người trong phủ này đều cứ nhìn muội với ánh mắt kì quái, thì ra bọn họ đều là thương cảm cho muội phải không?" Khương Đông Ly nhẹ cúi đầu, thì thầm buồn bã.

Dận Kỳ nghe vậy, đau lòng không thôi, lại nói không ra, không thể cất nổi một lời an ủi.

"Có thể muội chính là một cách cách ngu ngốc nhất từ trước tới giờ!" Nàng nhếch môi cười chế giễu bản thân. "Ngay cả đến thê với thiếp cũng không biết phân biệt!"

"Không, muội không hề ngu ngốc! Muội chỉ là một cô nương thuần khiết ngây thơ, nhưng điều này cũng không có nghĩa là muội ngu ngốc nha!" Nói xong lời cuối cùng, thanh âm của hắn lại có chút khàn khàn.

Tên Đức Tuyên đáng chết, xem hắn biến một tiểu nữ nhân hồn nhiên ngây ngô thành bộ dạng đau khổ như hôm nay! Tự đáy lòng Dận Kỳ nổi lên một con giận dữ, không ngừng rửa xả Đức Tuyên.

Khương Đông Ly ngẩn ngơ suy nghĩ sau một lúc lâu, bỗng dưng quay lại nhìn Dận Kỳ nở một nụ cười rục rờ ngọt ngào như hoa: "Ly nhi tin tưởng lời nói của Dận Kỳ ca ca."

"Kỳ thật mặc kệ là thê là thiếp, muội cũng không cần biết! Nhưng nếu không làm như vậy, muội sẽ không được thấy A mã cùng ngài nương yêu thương nữa! Chỉ cần có thể cùng A mã, ngài nương vĩnh viễn ở cùng một chỗ, dù là cái gì thê hay thiếp của hắn, muội hoàn toàn không quan tâm!" Như đã hạ quyết tâm thật cao, nàng chống hai tay vào thắt lưng, trong lòng vô cùng hăng hái, xoay qua Dận Kỳ lớn tiếng tuyên bố.

Dận Kỳ cười cười nhưng không khỏi đau lòng, một cô nương hồn nhiên thiện lương như vậy đáng ra phải được chiều chuộng thương yêu hết mực! Cho dù trong lòng vạn phần luyến tiếc, nhưng hắn quả thật một chút cũng không thể chiều cổ cho Ly nhi, ngay cả Hoàng a mã cũng cho phép Đức Tuyên làm như vậy, hắn còn có cái gì xen vào chuyện người ta!

Hắn bắt đầu đi thờ dài một hồi trong lòng... Không có nghi thức bái đường, Khương Đông Ly thân mặc áo cưới mũ phượng liền bị đưa ngay vào căn phòng của Đức Tuyên trong Vũ Uyên lâu.

Đi vào ngồi trong phòng, đợi khi Tần mã mã cùng Tinh nhi hầu hạ xong và lui ra được một lúc rồi, Khương Đông Ly mới đưa tay vén chiếc khăn hi đỏ, gỡ bỏ chiếc mũ phượng nặng nề, nhẹ nhàng cởi ra bộ hỷ phục đỏ thắm, thay vào một bộ quần áo bình thường.

Nàng xếp gọn gàng hỷ phục lại, đặt cùng với mũ phượng. Không biết tại sao, nàng chính là cảm thấy mình không nên mặc bộ hỷ phục và mũ miện này, nàng không phải chỉ là một tiểu thiếp sao? Vậy thì cứ giống như bình thường, thoải mái tự tại!

Khương Đông Ly ngồi trên giường hi, ngơ ngẩn nhìn chăm chăm lên cặp nến đỏ lung linh trên bệ cao, bỗng nhiên hình ảnh và mọi lời nói của hai lão ma ma nơi hoa viên lần nữa tái hiện lại trong đầu nàng, khiến đôi mày thanh tú của nàng giật giật chau lại, tự dưng trĩu nặng những suy tư đầy đau khổ.

Tiếp theo, nàng lại nghĩ tới lời nói của Tần mã mã. Bà nói đêm nay là đêm động phòng hoa chúc của nàng cùng Đức Tuyên đại ca, nàng phải ngoan ngoãn ngồi ở trong phòng chờ hắn trở về, sau khi viên phòng, nàng lúc đó mới thực sự trở thành người của đại ca.

Nghĩ đến đây, Khương Đông Ly trong phút chốc tự dưng đang ngồi trên giường lại đứng bật lên, trong lòng khủng hoảng sợ hãi đến cực độ, nàng rõ ràng không thể quên được kinh nghiệm lần đầu tiên đau đớn, có lẽ đêm nay lại phải trải qua một lần nữa!

Không! Khương Đông Ly nuốt nước miếng sợ hãi, khuôn mặt nhỏ nhắn như được phủ một lớp hóa trang mà trắng bệch ra. Cái loại đau này cơ hồ muốn giết chết nàng, hy vọng Đức Tuyên ca ca đừng chạm vào nàng nữa, cũng đừng làm việc kia một lần nữa.

Có lẽ hắn tuyệt đối sẽ không nghe lời của nàng! Hắn luôn bá đạo như vậy, đối với nàng lại chán ghét hung tợn, làm sao có thể chiều theo ý của nàng? Khương Đông Ly chán nản suy nghĩ, trong lòng càng thêm hoảng loạn.

Nghĩ đi nghĩ lại, nàng cảm thấy được chính mình rốt cuộc không thể tiếp tục ngồi trong phòng này, trong lòng sinh ra một ý niệm bỏ trốn, chỉ cần có thể tránh thoát đêm nay cũng đã khá lắm rồi, nhưng liệu nàng có thể trốn được thì biết chạy đi đâu?

Bỗng nhiên, một ý nghĩ chợt lóe sáng trong đầu nàng - Đức An ca ca! Trước tiên nàng có thể đến phòng Đức An ca ca trốn một đêm, chỉ cần một buổi tối là tốt rồi, nàng tự nhủ như vậy với bản thân, ngày mai... Ngày mai nàng sẽ có dũng khí đối mặt Đức Tuyên đại ca!

Nói là làm liền, thừa dịp Đức Tuyên chưa trở về phòng, Khương Đông Ly lén lút mở cửa phòng ra, cẩn thận hết nhìn đồng sang tới tây trong chốc lát, thấy bốn bề vắng lặng, nàng nhanh chóng bước ra khỏi phòng, nhẹ nhàng đóng lại cửa phòng, liền nhanh như chớp hướng tới phòng của Đức An mà chạy tới, không biết chính mình sắp dấy lên một cơn gió lốc bão táp hải hùng... Đi đến trước cửa phòng Đức An, nàng đưa tay gõ mấy cái, trong phòng

đột nhiên truyền đến tiếng Đức An gần nhẹ - "Mặc kệ là ai, tối hôm nay đừng có đến phiền ta!"

Khương Đông Ly nhú mày, hạ giọng kêu lên: "An ca ca, là muội nha!"

Trong phòng yên lặng trong chốc lát, bỗng nhiên, cửa phòng bị đánh bang 1 cái mở ra, gương mặt u sầu của Đức An lộ ra ngoài dò xét, không thể tin được trước mắt thật lại là Khương Đông Ly.

"Thật là muội sao... Ly nhi!" Hắn thật chấn kinh a! Hôm nay là đêm động phòng hoa chúc của nàng cùng đại ca, tại sao nàng lại chạy đến tìm hắn, không phải hắn đang hoa mắt chứ?

Khương Đông Ly chạy lại bên cạnh hắn tiến vào trong phòng, sau đó khẩn trương nói: "An ca ca, trước hết huynh đóng cửa phòng trước lại đã!"

Đức An bỗng giật mình trong chốc lát, mới theo lời nàng đóng cửa phòng lại.

Hắn không nhìn lầm, người ở trong phòng hắn thật là Đông Ly, hắn tuy rằng cũng đã uống rất nhiều rượu, cũng có chút say say, nhưng cũng không say đến nổi rồi tỉnh rồi mù lên.

"Ly nhi, tại sao muội lại chạy đến chỗ của ta? Tối nay là đêm động phòng hoa chúc của muội và đại ca đó!" Đức An đã tỉnh rượu hơn phân nửa, cố nén lại hưng phấn trong lòng, hắn mang theo một đường hy vọng hỏi.

Khương Đông Ly nhìn hắn một cái, chột cùi đầu, chậm rãi nói: "Muội... Muội biết, chỉ là muội muốn... Muội muốn trốn một đêm ở đây."

"Trốn?" Đức An khó hiểu. "Vì cái gì lại trốn? Muội muốn tránh ai?"

Khương Đông Ly cắn cắn môi dưới, hai gò má bỗng dựng ửng hồng, "Muội sợ Đức Tuyên đại ca, cũng sợ những hành động hắn gây ra với muội..." Nàng nói không được nữa, cho dù nàng có là rất khờ dại, nhưng cũng biết được không nên bàn bạc việc khuê phòng trước mặt một nam nhân.

"Sợ huynh ấy đối với muội như thế nào?" Đức An gấp gáp hỏi.

"Muội... Muội..." Khương Đông Ly ấp úng cả buổi, khuôn mặt sớm đã đỏ hồng lên rồi. "Ai nha! Cái loại này thật muội không biết nên nói như thế nào nữa!"

Đức An đột nhiên nhận ra ý tứ câu nói của nàng, thân mình cao ngất đột nhiên chấn động một chút, hắn buồn bực đưa bầu rượu lên miệng định hớp lấy 1 chút.

Khương Đông Ly ngẩng đầu lên, chứng kiến hắn liên tục nốc rượu như đang uống nước lã, nhìn không được đi đến bên cạnh hắn, đoạt lấy bầu rượu trong tay Đức An, cau mày hỏi: "An ca ca, tại sao huynh lại uống nhiều rượu như vậy? Huynh muốn gây tổn hại đến sức khỏe bản thân sao!"

Đức An nao nao lòng, đôi mắt bao hàm nỗi đau đớn dừng ở khuôn mặt nhỏ nhắn thân thiết đã lâu đã lâu... "Ly nhi, muội thích đại ca sao?" Hắn đột nhiên hỏi.

Khương Đông Ly cúi đầu, trầm mặc một lát, mới mở miệng nói: "Muội... Muội cũng không biết! Muội chỉ biết muội rất sợ hắn, mỗi lần muội nhìn thấy hắn sẽ không tự chủ được nên tim đập nhanh hơn, sau đó mặt đỏ lên, khiến cho muội cảm giác hết hơi, muội không biết tại sao chính mình lại có loại phản ứng này!"

Đức An vừa nghe, sắc mặt đột nhiên buồn bã hẳn, nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định truy vấn: "Còn ta thì sao? Muội đối với ta lại có cảm giác như thế nào hả?"

Khương Đông Ly nở ra một nụ cười ngọt, "An ca ca là vị huynh trưởng hiểu rõ Ly nhi nhất nha! Cũng giống như Dạ Kỳ ca ca vậy, khiến cho muội cảm thấy rất ấm áp lại an tâm"

"Cũng chỉ là như vậy thôi sao?" Đức An thần sắc càng âm trầm

"Àn!" Khương Đông Ly khẽ nhún vai, khuôn mặt tuần mỹ kia cố gắng che kín sự chua xót trong lòng, mãi thật lâu mà vẫn không nói nên nổi 1 câu...

Đức Tuyên trở lại trong phòng, không nghĩ tới việc nghênh đón hắn lại chính là một căn phòng vắng vẻ.

Thật vất vả mới đuổi đi được vài vị đại ca cùng hắn giao hảo thâm tình trong cung, hắn liền khẩn cấp trở về phòng, từ ngày hắn có được nàng, dự vọng hắn đối với nàng chẳng những không vì vậy mà giảm bớt, ngược lại càng thêm thiếu đốt mãnh liệt.

Nhưng hắn vẫn đang không chế được chính mình, cố đè nén xuống, chỉ vì chờ đợi đến ngày hôm nay.

Mà nàng tại sao lại không biết an phận trong phòng chờ hắn!

Đức Tuyên nheo nheo mắt tức giận, đôi mắt lạnh lùng kia nhìn đến bộ quần áo được xếp ngay ngắn trên bàn, từ mũ phượng cho đến hỷ phục, nàng thay xong quần áo đã chạy đi đâu?

Xem ra, nàng là cố ý trốn tránh hắn! Nàng nghĩ là nàng thực tránh được hắn sao? Khuôn mặt tuần mỹ của Đức Tuyên trầm xuống, cả người tỏa ra một

luồng khí lạnh của tức giận, đôi con ngươi đen quắt thước cau có âm u.

Thân hình to lớn của hắc ngang tàng cất bước đi đến giữa phòng, hướng gia phó gác đêm ra lệnh nói: "Truyền Tinh nhi và Tần má má cho ta!" (*gia phó: nô tài)

"Rồ!" Gia phó nhận mệnh đi ngay lập tức.

Một lát sau, Tần má má cùng Tinh nhi sốt ruột nhanh chóng đi vào Vũ Uyên lâu.

"Không biết bối lạc gia gọi đến lão nô có gì phân phó?" Tần má má cong người xuống kính cẩn hỏi.

Đôi mắt Đức Tuyền lãnh đạm nhìn chằm chằm Tần má má cùng Tinh nhi, trầm giọng nói: "Cách cách đâu? Tại sao nàng lại không ở trong phòng chờ ta?"

"A?" Nét mặt già nua của Tần má má phút chốc hóa trắng xanh, vô cùng kích động.

"Kì lạ a! Tinh nhi tận mắt thấy cách cách ngồi ở trong phòng!" Tinh nhi vội vàng gật đầu phụ họa.

Đức Tuyền hừ lạnh một tiếng, giọng lạnh băng nói: "Mới vừa rồi là mới vừa rồi, hiện nay nàng quả thật không có trong phòng, các ngươi còn không mau đi tìm người đi!"

"Nô tỳ đi ngay!" Hai người nom nớp lo sợ đồng thanh nói run run, ngay lập tức xoay người đi tìm - "Chậm đã!" Đức Tuyền đột nhiên lại hét lên. "Chuyện này không được kinh động đến Vương gia cùng phúc tấn, biết không?"

Tần má má cùng Tinh nhi nhanh chóng gật đầu, liền phân công nhau tìm người.

Ước chừng qua thời gian cỡ một chén trà nhỏ, Tần má má cùng Tinh nhi thờ hồng học trở lại Vũ Uyên lâu.

"Hồi bối lạc gia, cách cách không có ở trong phòng của mình, ở hoa viên cũng không thấy người." Tinh nhi cúi đầu báo cáo.

Tần má má nói tiếp: "Lão nô đến lần lượt những nơi mà cách cách thường đến để tìm, nhưng vẫn không tìm được cách cách!"

Đức Tuyền nheo mắt lại, trầm ngâm một lát, đột nhiên hỏi: "Chỗ của Nhị bối lạc đã đến tìm chưa?"

Tần má má cùng Tinh nhi đồng thời trừng mắt lớn, hai người đưa mắt nhìn nhau trong chốc lát, sau đó run rẩy trả lời: "Dạ, không... Không có!"

Ánh mắt âm u của Đức Tuyền phút chốc xẹt qua một tia lạnh lẽo, "Các ngươi lui xuống đi! Nhớ kỹ, chuyện đêm nay không được nhắc đến với bất kì một ai!"

Tần má má cùng Tinh nhi kính sợ đồng thanh vâng dạ, lập tức nhún mình cúi chào rồi rời khỏi Vũ Uyên lâu.

Đội các nàng đi khuất, con giận của Đức Tuyền lúc này mới hoàn toàn bùng nổ, hai tay nắm chặt thành quyền.

Nếu điều hắc suy đoán là đúng, thì xác định nàng chắc chắn là đang trốn ở chỗ Đức An. Chết tiệt, nàng dám coi thường hắc, dám không nghe lời cảnh cáo của hắc, ngay ngày đầu tiên hắc nạp nàng làm thiếp, ban đêm lại liên cạy nhờ tới nam nhân khác che chở, đối hắc mà nói thì chuyện này là một loại sỉ nhục, cũng là phản bội, hắc tuyệt đối không tha cho nàng!

Cả người sôi trào tức giận, khuôn mặt tuấn tú lạnh băng của hắc hướng tới Tây uyển nơi Đức An cư trú mà bước.

"An ca ca, huynh làm sao vậy? Sao bỗng nhiên lại không nói lời nào?" Khương Đông Ly nhìn gương mặt hậm hực của Đức An hỏi.

Từ nãy tới bây giờ, hắc vẫn trầm mặc, một câu cũng không nói, hắc nhìn có vẻ là lạ, không giống như lúc bình thường.

Đức An miễn cưỡng mỉm cười, cuối cùng mới mở miệng nói: "Ly nhi, muội trốn ở chỗ này cũng không phải là biện pháp, vẫn là nên trở về chỗ của đại ca đi!"

Khương Đông Ly nghe vậy, khuôn mặt nhất thời sụp xuống, mắt đáng thương ngược nhìn Đức An, "An ca ca, huynh muốn đuổi muội đi sao?"

Nhìn thấy dung nhan đậm đậm đáng yêu của nàng, lòng Đức An lại một lần nữa đau như dao cắt, thật sự hắc rất muốn lưu nàng lại, nhưng hắc không thể!

Theo những điều nghe được trong lúc trò chuyện này giờ, trong lòng hắc đã rất rõ ràng rằng Đông Ly đã sớm thích đại ca, cái cảm giác thích này đều không phải là tình huynh muội, chính là do nỗi sợ hãi của nàng đối với Đức Tuyền quá lớn khiến nó bị che đậy nên chưa phát hiện.

Căn cứ vào đó, hắc không có lý do gì mà cũng không nên mời nàng lưu lại chỗ này, làm như vậy không những không giúp nàng mà còn có thể hại nàng!

"Hãy nghe ta nói, Ly nhi, đại ca không đáng sợ lắm đâu, huynh kỳ thật thực rất ôn nhu, chỉ là giữa 2 người còn chưa biết rõ lẫn nhau, cho nên muội mới cảm thấy sợ hãi như vậy." Đức An nắm bàn tay nhỏ bé của nàng nhẹ nhàng mà vỗ về.

"Thật sao?" Trên mặt Khương Đông Ly tràn ngập hoài nghi cùng lo lắng.

"Đương nhiên! An ca ca đã bao giờ lừa gạt muội? Ta có thể cam đoan đại ca tuyệt đối sẽ không thương tổn muội, muội căn bản không cần phải sợ huynh ấy!"

Khương Đông Ly nhìn hẩn một hồi lâu, cuối cùng rốt cục cũng gật gật đầu.

"Tốt lắm, ta đưa muội trở về phòng, đi thôi!" Đức An mỉm cười nói, lời kéo nàng đứng lên, đưa tay nắm lấy bả vai nàng nhỏ bé và yếu ớt, chuẩn bị rời khỏi phòng.

Thình lình, cửa phòng đột nhiên bị ai đó dùng sức đá mạnh ra, về mặt Đức Tuyền đầy hung tợn bước vào trong phòng, con ngươi đen thâm thúy u ám tức giận cứ như là hai đốm đám bập bùng cháy mãnh liệt, hẩn chăm chăm nhìn thẳng vào Đức An và Khương Đông Ly.

Khương Đông Ly theo bản năng lại trốn sau lưng Đức An, chỉ lộ ra một đôi mắt đen hoảng hốt bất an.

Hành động của nàng càng thêm chọc giận sự nóng nảy, cấu gât đã gần kề đạt đến bùng nổ của Đức Tuyền.

"Các ngươi đang làm cái gì ở đây?" Đôi mắt bức tức điên tiết của hẩn nhanh lướt qua Đức An, sau đó trở lại hướng nhìn thẳng vào Đông Ly. "Ngươi đã là tiểu thiếp của ta, thế nhưng còn chạy đến trong phòng của nam nhân khác, ngươi định khiến cho ta mất mặt phải không?"

Khương Đông Ly sợ hãi rụt rè cúi mặt xuống, trực giác mách bảo nàng phải tránh cái nhìn của hẩn.

Đức An thấy thế, vội vàng lên tiếng nói: "Đại ca huynh hiểu lầm rồi, trong lòng Ly nhi chính có chút sợ hãi, chỉ muốn đệ an ủi khuyên nhủ một chút, chứ nàng không hề có ý định đó!"

Đức Tuyền nheo mắt lại, lạnh lùng liếc xéo đánh giá bọn họ một lúc lâu, gương mặt băng giá thoáng lộ ra một vẻ ganh tị.

Bởi vì nàng lại một lần nữa vẫn chỉ tín nhiệm, nương tựa vào Đức An khiến hẩn càng thêm phần ganh ghét, khó chịu!

Hẩn chỉ lạnh lùng, cười khế, "Ta liền tạm thời tin tưởng các ngươi một lần!" Đôi con ngươi u ám lãnh huyết của hẩn hướng nhìn Khương Đông Ly, giọng bình tĩnh ra lệnh nói: "Ngươi lại đây!"

Khương Đông Ly sợ hãi liếc mắt nhìn hẩn một cái, lập tức lại nhìn về phía Đức An, nhìn thấy ánh mắt cổ vũ ôn nhu của Đức An, nàng mới chậm rãi bước từng bước, đi về phía Đức Tuyền.

Chỉ còn cách Đức Tuyền 1 khoảng vài bước thì nàng liền ngừng lại, đột ngột nói: "Ngươi... Ngươi phải đồng ý với ta, không được nổi giận phát cáu, ta... Ta mới cùng ngươi trở về!"

Sắc mặt Đức Tuyền đột ngột trầm xuống, đôi môi nhếch thành một đường, chết tiệt, nàng đã gây ra chuyện thế này rồi mà còn dám to gan mặc cả với hẩn, nhưng hẩn sẽ không tiếp tục dung túng cho nàng gây chuyện sai trái một lần nữa.

Không cần nghĩ ngợi gì, hẩn nhanh chóng vươn tay, kéo mạnh lấy tay nàng, túm nàng bước ra khỏi phòng Đức An.

"Buông tay, ngươi làm đau ta!" Khương Đông Ly cau mày kinh hô, ngược lại Đức Tuyền quay đầu nhìn nàng bằng một ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị càng khiến nàng run sợ sau đó thì nàng chỉ cắn môi mà không dám cất lời.

"Đại ca, Đông Ly chỉ là quá sợ hãi, huynh đừng làm khó nàng!" Đức An lo lắng đuổi theo gọi với.

Đức Tuyền nheo lại mắt lạnh lùng liếc nhìn hẩn một cái.

"Đệ quan tâm tới nàng như vậy thật sự làm kẻ khác cảm động a! Xem ra ta phải nhắc lại cho đệ tỉnh táo, nàng là người của ta, chuyện của ta với nàng, người ngoài không được phép xen vào, kể cả người đó có là đệ đi chăng nữa!" Tạm dừng trong chốc lát, sắc mặt của hẩn thoáng có chút dịu lại, bình tĩnh nói: "Ta không hy vọng bởi vậy mà phá hủy tình cảm huynh đệ chúng ta!"

Nói xong, hẩn cũng không quay đầu lại lời Khương Đông Ly đi về hướng Vũ Uyên lâu, lưu lại chỉ là hình ảnh một Đức An buồn khổ đứng lặng giữa bầu trời đầy sao đêm mùa hạ...

Đức Tuyền nhanh chóng cầm lấy tay Khương Đông Ly, đẩy cửa phòng ra, trực tiếp đi vào bên trong, sau đó vút mạnh nàng ngã ra giường.

"Ngươi... Ngươi đừng giận dữ như vậy được không? Bởi vì ta sợ hãi... cho nên mới chạy đến chỗ An ca ca trốn." Nàng nuốt nước miếng, khiếp vía thốt lên.

"Vậy sao? Thật là như vậy sao?" Đức Tuyền khẽ nhướn mày, môi nhếch lên cười khẩy, nhưng tận sâu trong đôi mắt lãnh khốc kia hoàn toàn không có chút ý cười.

Hẩn từng bước một đi tới gần nàng, phút chốc bỗng nhiên vươn tay ôm lấy bả vai của nàng, giọng lạnh băng gần từng tiếng nói: "Ngươi sợ ta? Cũng chỉ vì nguyên nhân này? Hay nguyên nhân chính là muốn nhảy vào lòng Đức An, để hẩn ôm ấp, an ủi, yêu chiều ngươi?"

"Ta không hiểu người đang nói cái gì." Hấn đối với nàng rất hung tợn, Khương Đông Ly cong miệng quay đầu đi, không muốn tiếp tục chứng kiến trận lôi đình của hấn.

"Người không hiểu? Xem ra người chưa từng đem lời ta nói đặt ở trong lòng!" Đức Tuyền chụp lấy bả vai của nàng, xoay người nàng lại đối mặt về phía mình.

"Người nắm ta đau quá a!" Về mặt đau khổ Khương Đông Ly kêu nhỏ. "Tại sao người luôn hung tợn với ta như vậy, khó trách bất kì người nào cũng sợ người, ta... Ta không muốn ở lại trong này nữa." Nàng vừa nói xong, liền dùng sức đẩy hấn ra, xoay người chạy hướng tới cửa phòng.

"Không cho người đi!" Đức Tuyền dễ dàng tóm lấy giữ chặt nàng lại. "Người có nghe lời của ta không hả?"

"Vì sao ta nhất định phải nghe lời người nói? Trong khi tại sao người chưa bao giờ nghe lời của ta?" Khương Đông Ly đau khổ thốt lên.

Đức Tuyền nghe vậy phút chốc trừng lớn mắt. Nàng dám cãi lại! Hấn đối với nàng đã nhún nhường mọi cách, khoan dung, thế nhưng nàng lại còn tiến thêm vài thước, càng ngày càng không xem hấn ra cái gì!

"Người...!" Hấn nổi cơn thịnh nộ, hai hàm răng rít chặt lại. "Người đúng là không biết điều, ta còn chưa tính sổ chuyện đêm nay với người!"

"Ta... Ta mà là người không biết điều sao!" Hai gò má vốn bằng phẳng mịn màng của Đông Ly phồng lên hết sức giận dữ. "A mã và ngách nương thương yêu ta, Đức An ca ca đối với ta thật là tốt, tất cả ta đều cảm nhận được! Chỉ có người, luôn thích ức hiếp ta, khi dễ ta, còn muốn ta làm tiểu thiếp của người!"

"Có thể làm tiểu thiếp của ta chính là phúc khí của người, người có cái gì bất mãn sao?" Đức Tuyền hí hóp mắt hỏi, thanh âm lạnh đến độ làm cho người ta phải run lên.

Nhìn thấy khuôn mặt lạnh lẽo của hấn, Khương Đông Ly hơi hơi co rúm lại, đầu cúi cúi xuống, sợ hãi trong lòng lại đột nhiên dâng lên, nàng đột nhiên nhảy dựng lên, rồi nói: "Ta... Ta muốn trở về phòng của mình." Thân hình nhỏ bé lần thứ hai nhắm phía cửa phòng mà bước -- "Dù thế nào người cũng không được phép rời đi!" Bàn tay to của Đức Tuyền chụp tới, ôm chặt lấy eo của nàng, đem nàng mang về trên giường.

"Người chỉ có thể ở trong này, về sau nơi này chính là phòng của người!" Giọng hấn bình tĩnh lạnh lùng tuyên bố.

"Ta không muốn!" Khương Đông Ly cuống cuống kêu gào, nàng lại muốn đứng lên, nhưng lập tức bị Đức Tuyền ngăn chặn, thế nào cũng vô pháp giãy giụa do bị hấn kiềm chế.

"Ta cảnh cáo người, đừng thử tính nhẫn nại của ta! Ta muốn nạp người làm thiếp, cũng không có nghĩa là cho phép người có thể ở trước mặt ta tùy hứng gây chuyện, làm trái ý của ta!" Đức Tuyền lãnh khốc vô tình nói. "Đối với ta mà nói, người chỉ là một vị tiểu thiếp nhỏ nhoi không đáng nhắc tới!"

Khương Đông Ly nhất thời ngây ngẩn cả người.

Lời nói tàn nhẫn của hấn khiến nàng chợt nhớ lại lời của 2 vị lão ma ma tại hoa viên nói rất đúng, chẳng qua, những lời này nghe được từ trong chính miệng hấn nói ra khiến tim nàng đau buốt nhức nhối, lồng ngực dâng lên một cảm giác u uất trầm buồn chưa bao giờ có, nàng vỗ vỗ vuốt vuốt ngực mình lại, hai dòng lệ đã rưng rưng nơi khóe mắt.

Lòng của nàng thật sự đau quá, đau quá!

Đức Tuyền tái xanh mặt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng dần thấm đẫm nước mắt, trong đầu mơ hồ dấy lên một sự đau đớn khó hiểu. Vì sao lúc nào nàng cũng khiến lòng hấn trở nên loạn? Một tiểu nữ nhân nhỏ bé như nàng sao lúc nào cũng có thể kích thích mọi cảm xúc hỷ nộ ái ố của hấn, quá nhiều tâm tư của hấn?

Loại chuyện này tuyệt sẽ không phát sinh ở trên người hấn!

Vì muốn chứng minh hấn tuyệt đối không dễ bị người khác khống chế, Đức Tuyền bỗng đem nàng cả người đẩy ngã ở trên giường, hấn lập tức khi thân về phía trước, thân hình to lớn đè lên trên người nàng.

Hấn chụp lấy hai tay của nàng giữ chặt trên đầu giường, tiếp theo bá đạo chiếm lấy môi của nàng, bất chấp sự giãy dụa liều lĩnh của nàng, cạy ra cho bằng được đôi môi cánh hoa của nàng, cuồn mãnh xâm nhập hôn nàng.

Thanh âm nức nở của Đông Ly phát ra đứt quãng, nàng chưa bao giờ cảm thấy bất lực và ủy khuất như thế, trong Đa La Duệ vương phủ mọi người đều đối xử với nàng rất tốt, tại sao chỉ có riêng hấn là luôn thù hận nàng, một mực ức hiếp nàng, tàn nhẫn mà vô tình không ngừng cưỡng ép nàng phải chịu đựng tất cả những chuyện này, nàng thật sự không rõ!

Đôi mắt hắc ám của Đức Tuyền ẩn chứa đầy dục vọng, hấn thô bạo hôn nàng, đầu lưỡi lẩn lách vào cái miệng non mềm của nàng, kích cường tàn sát bờ bãi cướp lấy hơi thở ngọt ngào mùi đàn hương.

"Đáp lại ta..." Đức Tuyền ở bên môi nàng lỗ mãng ra lệnh. "Ôm ta, đáp lại nụ hôn của ta."

Khương Đông Ly dường như không hề nghe thấy, mái tóc xổ ra rối tung, nước mắt ầng ậng chảy tràn khuôn mặt thanh tú.

"Chết tiệt, nguoi mau nhìn ta!" Đức Tuyền ôm cứng người nàng, xoay mặt nàng lại, bắt nàng phải nhìn thẳng hân.

Khương Đông Ly vẫn không hề phản ứng, chỉ nhắm hai mắt lại.

"Đáng ghét!" Đức Tuyền cắn cắn, trong mắt hân ẩn chứa cả một ngọn lửa đang cháy mãnh liệt. Hân vội vàng xé rách hết y phục của nàng để lộ ra bộ ngực đầy đặn, dục vọng của hân khó có thể tiếp tục khống chế nữa, con phần nộ hiện tại chỉ càng khiến nó thêm gia tăng.

Bàn tay to của hân thô bạo vuốt ve ngực của nàng, ngón tay lần lượt chơi đùa xoa bóp nụ hoa hồng mềm mại, hân cố tình làm đau nàng.

Khương Đông Ly kinh hô hốt hoảng, bởi vì bị đau mà mở to hai mắt, đôi mắt ngân ngấn nước ai oán nhìn về phía Đức Tuyền.

Cổ ý lướt qua ánh mắt yếu ớt đầy tổn thương của nàng, Đức Tuyền nâng... mặt nàng lên, vừa ôn nhu vừa bá đạo, nụ hôn của hân in dấu khắp nơi trên gương mặt nàng. Đôi môi hân nóng rực, nó bắt đầu lang thang tìm xuống dưới, mút nhẹ cái cổ trắng ngần, tiếp theo đi đến bộ ngực tuyết trắng non mềm, vừa cắn vừa hôn vừa liếm, làn da nàng trắng nõn như tuyết lưu lại những vết hôn đỏ ửng ẩn kín... Phần nộ hỗn loạn dâng cao trộn lẫn với dục vọng mãnh liệt, Đức Tuyền hoàn toàn mất đi lý trí, sự ôn nhu đã hoàn toàn bị đánh mất.

Hân nhanh chóng đứng dậy tháo bỏ xuống quần áo trên người mình, lại nhanh chóng phủ thân thể tuyết trắng của nàng, thân hình to lớn của hân bắt đầu vuốt ve nàng, tựa như một con giao long cuộn lấy bạn tình, hân quấn quanh thân thể mềm mại thơm ngát của nàng, từng nơi từng chỗ trên da thịt nóng rực lên, khiến nàng nhức nhối khó chịu.

Khương Đông Ly âm ức khóc nức nở, nhưng chiếc lưới điều luyện của hân một lần nữa chơi đùa trên người nàng, thì thầm bên tai nàng, tiếp theo hân hơi nhồm đậy, đưa tay kéo 2 chân nàng ra.

"Trời ơi!"

Khương Đông Ly kinh sợ mở to mắt nhìn hân, nàng hốt hoảng muốn lập tức ngồi dậy, kháng cự lại sự xâm lược sắp tới của hân.

Đêm nay, Đức Tuyền tận tình rong ruổi trên người Đông Ly, một lần lại một lần ở trong cơ thể nàng phóng thích chính mình, cho đến khi hân hoàn toàn mệt mỏi, mới cuộn người ôm nàng ngủ say...

Bạn đang đọc truyện *Xung Hỷ Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Từ ngày làm tiểu thiếp của Đức Tuyền, Khương Đông Ly hoàn toàn thay đổi tính tình, trở nên trầm tĩnh ít lời, duy nhất chỉ có dung nhan tuyệt đẹp kia là không đổi, khiến cho người ta đau lòng về sự hồn nhiên ngây thơ của nàng.

Khí trời đã gần sang thu, thông thường chỉ có mình nàng cô đơn vắng vẻ đi tản bộ về ở hoa viên, hoặc ngồi im lặng say sưa ngồi trong ngôi đình nhỏ nhìn ngắm hoa sen dưới hồ, bên cạnh làm bạn với nàng chỉ có mình Tinh nhi.

Ngày hôm đó, Khương Đông Ly lại ngồi ở ngôi đình nhỏ nhìn hoa sen nở, mùa hè cũng đã sắp kết thúc, hơn phân nửa hoa sen đều đã khô héo, nước ao trong suốt, có thể nhìn thấy rõ ràng bên trong hồ, những chú cá chép tung tăng hưởng cuộc sống an nhàn.

Hoàng hôn buông xuống, những đám mây trên trời dần chuyển sang màu hồng, trời chiều vẫn chưa tan mất, ánh sáng chạng vạng không rõ ràng, cả tòa hoa viên phủ lên bằng một mảnh hồng sáng mờ mờ, cùng với từng trận gió lạnh thổi tới.

"Cách cách, chúng ta trở về đi! Gió lên rồi, hướng hồ cũng đã tới lúc dùng bữa tối." Tinh nhi ở một bên quan tâm nói.

Dạo gần đây, cách cách lúc nào cũng có bộ dạng rầu rĩ không vui, nửa ngày nói không đến một câu, như là có tâm sự nặng nề, nhưng khi hỏi thì nàng lại nói không có gì, thật sự khiến người ta lo lắng.

"Ta không muốn trở về, hơn nữa ta cũng thấy ăn không ngon!" Khương Đông Ly vẫn chăm chú nhìn ráng chiều đỏ phía chân trời, miễn cưỡng trả lời.

"Cách cách, người còn như vậy thì không được rồi, giữa trưa người cũng không ăn nhiều lắm, làm thế nào mà cơ thể người chịu đựng được chứ?"

Tinh nhi nhin không được lại khuyên nhủ: "Nếu nhị bối lạc biết người không biết thương tiếc bản thân mình như vậy, e rằng ngài ấy sẽ rất đau lòng!"

Nhắc tới Đức An, thần sắc Khương Đông Ly thoáng trở nên buồn bã. Nàng không rõ vì cái gì An ca ca lại tự động thỉnh cầu đi đến quản lý vùng Giang Nam, thậm chí ngay cả nói lời tạm biệt cùng nàng cũng không có, cứ như vậy không nói một tiếng nào đã rời đi.

Từ ngày đó trở đi, không còn ai cùng nàng dạo chơi hoa viên cùng ngắm hoa, tâm sự chơi cờ.

"Ta nhớ... quá nhớ An ca ca, huynh ấy đi rồi ta cảm thấy rất cô đơn!" Khương Đông Ly thì thào nói nhỏ.

Tĩnh nhi khẽ thở dài, an ủi nói: "Cách cách, người còn có Đức Tuyền bồi lạc gia nha!"

Nói đến Đức Tuyền, Đông Ly mày nhíu lại càng chặt hơn. Mấy ngày nay, hắn và nàng hàng đêm đều ngủ cùng nhau, liên tục làm mấy chuyện kia với nàng, cho đến nay nghĩ tới vẫn khiến mặt nàng đỏ ửng, nhưng mà ban ngày thì lại không thấy bóng dáng hắn đâu.

Có thật nhiều chuyện nàng muốn tâm sự cùng hắn, thử thân cận hắn, tìm hiểu hắn, muốn loại bỏ sự sợ hãi trong lòng nàng đối với hắn và cũng để thu hẹp khoảng cách để gần nhau hơn, nhưng hắn luôn giữ một bộ dáng lãnh đạm, làm nàng giẫm chân tại chỗ, bởi vậy mà lòng cũng hơi đau xót.

Nàng chưa từng bao giờ có cảm giác như thế, để ý đến đến một người nhiều như vậy, cũng hy vọng đối phương có thể thích nàng, chấp nhận nàng, tuy rằng nàng sợ Đức Tuyền nhưng lại không tự chủ được, thường xuyên nhớ nhung tới hắn. Nàng không hiểu rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, sao nàng có thể vừa sợ hắn lại vừa thích hắn? Nhưng mà cái loại cảm giác thích này không có giống cảm giác thích đối với An ca ca hay Dận Kỳ ca ca.

Ai nha, phiền chết người! Khương Đông Ly đột nhiên lắc đầu, đứng dậy, "Tĩnh nhi, chúng ta trở về phòng đi thôi! Đầu của ta bỗng nhiên thấy hơi nhức."

Tĩnh nhi muốn còn không được, vội vàng giúp nàng chuẩn bị rời đình tạ.

Vừa ngược lên, liền thấy Tần mã mã cùng Lan phúc tấn cũng đang đi về phía đình, hai người nhất thời cũng ngừng bước.

Chờ Tần mã mã cùng Lan phúc tấn đi vào đình tạ, Khương Đông Ly lộ ra nụ cười ngọt ngào mà những ngày gần đây khó có được: "Ngạc nương, sao mẹ lại đi tới nơi này?"

Lan phúc tấn ngồi xuống, nhìn nàng cười hiền dịu, "Bữa tối không thấy con ra ăn, trong phòng lại tìm không thấy người, liền đoán được chắc bảy tám phần là con lại chạy tới đây."

Khương Đông Ly lúng ta lúng túng cười khẽ, ngượng ngùng trả lời: "Con... con không đói bụng, thật sự ăn không ngon."

"Làm sao vậy? Ăn uống không ngon sao hả?" Lan phúc tấn nhíu lại mi quan tâm hỏi.

Khương Đông Ly chậm rãi gật gật đầu.

Lan phúc tấn cùng Tần mã mã quay lại nhìn nhau thoáng qua, tiếp theo lại hỏi: "Ly nhi, có phải con cảm thấy trong người có chút không thoải mái, với lại lâu lâu lại buồn nôn phải không?"

Khương Đông Ly khó hiểu cau mày, "Chuyện này với chuyện ăn uống không tốt có quan hệ sao a?"

"Ai nha, cách cách, chuyện này dĩ nhiên là rất có quan hệ nha!" Tần mã mã nhện không được lên tiếng. "Lan phúc tấn đoán rằng người có thể là mang thai tiểu bảo bảo, cho nên mới ăn uống không tốt!"

Khương Đông Ly mở to mắt, thì thào lắp bắp: "Bụng của con đang có tiểu bảo bảo sao? Thật vậy chăng?"

Lan phúc tấn mở miệng cười, ôn nhu nói: "Con và Đức Tuyền ở cùng phòng cũng hơn một tháng, con đã là người của nó, hiện nay mang thai tiểu bảo bảo của nó cũng là lẽ đương nhiên!"

"Nếu con thực mang thai tiểu bảo bảo, Đức Tuyền ca ca có thể sẽ không còn chán ghét con phải không?" Khương Đông Ly vỗ nhẹ bụng thành thật hỏi.

Lan phúc tấn nghe vậy, vẻ mặt bỗng biến đổi, ánh mắt khẽ liếc qua trao đổi với Tần mã mã, một lúc lâu sau, mới miễn cưỡng cố nặn ra vẻ tươi cười, làm yên lòng nàng nói: "Đức Tuyền cũng không phải chán ghét con, chỉ là... Chỉ là nó không chỉ thích một mình người!"

Lan phúc tấn không biết nên nói như thế nào mới tốt, mới vừa rồi khi dùng bữa tối thì Đức Tuyền bỗng nhiên tuyên bố hắn chuẩn bị cuối tháng sẽ đến Cung Hoàng thân phủ cầu hôn Uyển Thanh cách cách, một tháng sau sẽ cưới Uyển Thanh cách cách làm vợ chính thức, làm thiếu phúc tấn của hắn.

Bà cùng Đa La Duệ quận vương đã tìm mọi cách khuyên can, vì Đông Ly nói giúp bao lời hay ý đẹp, nhưng mà vẫn không thể thay đổi quyết định của Đức Tuyền. Vì thế, bà không biết nên nói chuyện này với Đông Ly như thế nào, cho nên mới gọi Tần mã mã cùng bà đến đây.

"Ngạc nương, người nói Đức Tuyền ca ca hắn thích nữ nhân khác rồi sao!" Khương Đông Ly thoáng thất vọng cúi đầu.

"Điều này cũng đúng! Con chỉ là tiểu thiếp của hắn, thê tử mà hắn cưới chắc chắn phải là người hắn thích!"

"Ly nhi. . ." Nét mặt Lan phúc tấn tràn đầy vẻ đau lòng.

Tần mã mã thấy bộ dáng khó xử Lan phúc tấn, liền mở miệng nói: "Cách cách, người nghe ma ma nói, nữ nhân không thể so với nam nhân, nữ nhân chúng ta chỉ có thể có duy nhất một người nam nhân, sau đó sống trọn đời vì hắn cho đến lúc nhắm mắt xuôi tay. Nhưng nam nhân thì khác, nam nhân có thể có rất nhiều nữ nhân, bọn hắn có thể bà vợ bốn nàng hầu, thoải mái hưởng thụ thứ họ gọi là hạnh phúc, còn chúng ta cũng chỉ có thể biết an phận, làm theo hắn mà thôi, người hiểu chưa?"

Nói như vậy hẳn là có thể giảm thấp đi thương tổn của nàng! Tàn má má bắt đầu đi nhìn qua Lan phúc tấn một cái.

Khương Đông Ly im lặng không nói gì, nàng hiểu được ý tứ trong lời nói của ma ma, nàng tuy là người của Đức Tuyên ca ca, nhưng cũng không có nghĩa là hẳn chỉ thuộc về nàng, tương lai hẳn còn có thể cưới nữ nhân khác!

Lan phúc tấn nhìn Khương Đông Ly có vẻ im lặng, trong lòng thực không nở. Bà đem nàng ôm vào trong lòng nhẹ nhàng vỗ về, thương tiếc nói: "Ly nhi, đừng buồn nữa! Có ngạc nương ở đây, ngạc nương sẽ không cho phép Đức Tuyên bạc đãi con, nếu con thực mang thai tiểu bảo bảo, vì gia đình chúng ta sinh ra con nối dõi, ngạc nương chắc chắn buộc Đức Tuyên lập con làm trắc phúc tấn, con sẽ không thua kém người khác nữa, biết không?"

Đây là khả năng duy nhất mà bà có thể làm để giúp đỡ Ly nhi, chỉ cần Ly nhi sinh hạ một đứa con cho Đức Tuyên, bà liền có đủ lý do bắt hẳn lập Đông Ly làm trắc phúc tấn, đảm bảo địa vị trong tương lai của Ly nhi ở Đa La duệ vương phủ.

Khương Đông Ly nghe xong, cũng không cảm thấy vui hơn chút nào, nhưng chỉ chậm rãi gật gật đầu, nàng biết ngạc nương đã nghĩ đến tất cả biện pháp giúp nàng, nàng thật sự không nên tiếp tục làm cho ngạc nương vì nàng mà lo lắng!

Nghĩ về chuyện này, nàng ngẩng đầu lên, hướng nhìn Lan phúc tấn nở bằng một vẻ mặt vui vẻ như một đóa hoa chớm nở.

Đêm xuống, Tĩnh nhi hầu hạ Khương Đông Ly tắm rửa xong, sau đó mời nàng đi nghỉ ngơi.

Đã gần đến giờ đi ngủ, Đức Tuyên vẫn chưa trở về phòng, mà nàng cũng không muốn ngủ, vì thế đi đến bên cửa sổ, mở các cửa sổ ra, ngồi trên ghế nhìn ra ngoài cửa sổ ngắm ánh trăng bên ngoài.

Đêm nay lại là một đêm trăng tròn, mặt đất tĩnh lặng phủ đầy một màu bạc trắng rực rỡ, khiến cho cảnh vật như bị che khuất bởi sương mù, trở nên mờ lung, vừa như nơi tiên cảnh kì ảo vừa chấp chờn hiện thực.

Khương Đông Ly đắm chìm mê mẩn, để mặc từng trận gió đêm lạnh từ từ thổi vào người, nàng hoàn toàn quên mất phải mặc thêm áo khoác.

Dưới ánh trăng chiếu rọi, làn da trắng tuyết cùng dung nhan tuyệt mỹ dịu dàng toả sáng, càng thêm điểm lệ vô song.

Đức Tuyên mở cửa phòng, nhìn thấy cảnh xuất thần đó khiến cả người bỗng dừng nín thở.

Hắn lặng lẽ nhìn thân ảnh tao nhã phủ đầy ánh trăng bên cửa sổ. Lúc này, gió nổi lên làm tóc nàng bay bay, những sợi tóc đen bóng vừa mảnh mai nhưng cũng vừa cứng cáp, Đức Tuyên nhận ra tận đáy lòng của chính mình dâng lên một thứ tình cảm ôn nhu dịu dàng, hẳn không thể lập tức xông lên phía trước đem nàng ôm thật chặt vào trong lòng!

Nhưng hẳn không thể!

Hai tay của hắn nắm thành quyền, cố gắng kiềm lại thứ tình cảm ủy mị đang cuộn cuộn như sóng triều kia, hắn ngày càng mê muội và yêu nàng say đắm, nó dường như muốn vượt qua luôn cả khả năng khống chế của hắn, làm hắn cảm thấy vô cùng chán nản, cũng bởi vậy mà buồn bực không thôi.

Vì thế, hắn dứt khoát quyết định tháng sau tới Cung Hoàng thân phủ cầu hôn, phải sớm ngày cưới Uyển Thanh cách cách làm vợ, hắn muốn chứng minh hẳn tuyệt đối không phải vì nàng mà dao động, lại càng không giống như lời đoán bừa của lão già mù, cho phép nàng trở thành nữ nhân duy nhất trong cuộc đời của hắn!

Ổn định lại tâm trí một lúc, hắn tiến đến phía trước, đưa tay đóng lại cửa sổ, giọng bình tĩnh nói: "Người cho là người đang làm cái gì? Ban đêm gió lớn như thế, rất dễ dàng cảm lạnh!"

Khương Đông Ly phút chốc ngẩng đầu, ngờ ngợ ngẩn ngẩn nhìn Đức Tuyên, hẳn đang quan tâm nàng sao?

"Vì sao không ăn cơm, nghe nói bữa trưa người cũng không ăn nhiều, hình như gần bỏ hết nguyên bữa, rốt cuộc là có chuyện gì?" Đức Tuyên nhíu mày lại hỏi tiếp.

Khương Đông Ly quả thực không thể tin được hẳn lại chú ý tới chuyện của nàng, vừa kinh ngạc lại cao hứng nhìn hẳn.

Bộ dáng nàng ngăn người làm cho Đức Tuyên cảm thấy tức giận, "Người có nghe thấy ta đang hỏi không vậy?" Hẳn không kiên nhẫn gắt nhẹ.

Khương Đông Ly chấn động một chút, nhanh chóng gật gật đầu, "Nghe thấy mà."

"Vậy nói cho ta biết, người vì sao lại không ăn?"

"Ta... Ta ăn không vô!" Nàng không biết có nên nói cho hẳn biết rằng nàng có thể mang thai tiểu bảo bảo, cho nên mới ăn uống không ngon hay không.

"Tại sao lại ăn không vô, thân thể có chỗ không thoải mái sao?" Đức Tuyên nhìn chằm chằm nàng lại hỏi.

Khương Đông Ly lắc đầu, "Không... Không có gì, chỉ là cảm thấy hơi tức ngực, trong lòng bức bối khó chịu!" Nàng thành thật nói.

Đức Tuyên nheo nheo mắt lại, "Vậy sao? Tại sao tâm tình không tốt, có phải là đang nhớ tới ai không?"

Hắn cố ý hỏi như vậy, từ sau ngày Đức An đến Giang Nam, hắn phát giác được tính tình của nàng trở nên trầm tĩnh rất nhiều, trên gương mặt yêu kiều chỉ còn đọng mỗi vẻ buồn rầu, điều này làm cho lòng hắn cảm giác cực kì không thoải mái.

Khương Đông Ly chần chờ một lúc lâu, nàng có thể nói cho hắn biết rằng tất cả những điều nàng nghĩ đều là về hắn sao? Không, nàng không muốn nói, mà cũng không biết nên nói như thế nào, nàng sợ hắn sẽ giễu cợt nàng, thậm chí căn bản không thèm để ý chút nào.

"Đang nhớ đến Đức An sao?" Hắn lạnh lùng hỏi.

Khương Đông Ly không phát hiện trạng thái khác thường của hắn, lại theo lời của hắn mà gật gật đầu, "Ta là có nhớ An ca ca đôi chút, không biết huynh ở Giang Nam có tốt không?"

Lời nàng vừa đáp, lập tức trong lòng Đức Tuyền gọi lên sự ghen tị mãnh liệt như sóng trào.

Chết tiệt! Nàng dám nghĩ đến nam nhân khác, còn làm trò thừa nhận trước mặt hắn nữa chứ!

Hắn bỗng vươn tay, kéo nàng hướng tới phía giường, tiếp theo cúi đầu hung hăng chiếm lấy đôi môi nàng.

Khương Đông Ly mở to mắt kinh ngạc, không rõ hắn vì cái gì mà đột nhiên tức giận đến như vậy, nàng đã nói sai gì sao?

Hoan ái đi qua, Khương Đông Ly nép mình vào trong lòng Đức Tuyền, toàn thân mệt mỏi, đầu choáng váng, chỉ có thể nắm đó mà thở hổn hển.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đặt trên lồng ngực to lớn của Đức Tuyền, nghe tiếng trái tim hắn đập dồn dập, bỗng nhiên nghĩ đến, nếu nàng thực mang thai tiểu bảo bảo, không biết lớn lên có giống hắn hay không?

Nếu là con trai, nàng hy vọng đứa trẻ có thể giống hắn, nàng thích mặt của hắn, toàn thân toát ra một khí thế bất phàm, một khí chất nam tử cao ngạo, lại còn có vẻ bề ngoài tuấn tú khôi ngô. Vừa nghĩ tới tiểu bảo bảo, khóe môi nàng tự nhiên nhếch lên, phát ra âm thanh cười thoả mãn

"Ngươi suy nghĩ cái gì? Sao lại vui vẻ như vậy." Đức Tuyền bức bội mở mắt ra nhìn nàng, cau mày hỏi.

Không phải nàng lại đang nghĩ tới Đức An chứ?

"Không có gì!" Khương Đông Ly mỉm cười trả lời, sau đó khẽ ngáp dài, chuẩn bị chìm vào giấc ngủ.

Đức Tuyền càng thêm hoài nghi, ánh mắt của hắn nheo lên nguy hiểm, "Nói rõ ràng cho ta, nếu không thì ngươi đừng hòng ngủ!" Hắn đưa tay nắm chặt lấy eo nàng, nâng nàng lên, làm khuôn mặt nhỏ nhắn đối diện với mặt của hắn, ai, hắn cứ bá đạo như vậy, hung ác a! So với con người nóng bỏng ban nãy, hắn dường như là hai người khác biệt, Khương Đông Ly nói thầm trong lòng.

Tuy rằng miệng oán giận, nhưng nàng vẫn ngoan ngoãn thành thật trả lời: "Ngạc nương nói trong bụng ta có thể có tiểu bảo bảo." Nàng vừa nói, một bên đưa tay lên vuốt ve cái bụng bằng phẳng của mình

Đức Tuyền nghe vậy sùng sốt.

Tiểu bảo bảo? Hắn căn bản không nghĩ tới vấn đề này, sao lại nhanh như vậy!

Hắn không muốn nhanh như vậy nàng đã mang thai, bởi vì hắn... Hắn còn muốn độc chiếm nàng một ít thời gian nữa, tuy rằng hắn cũng không phải ghét bỏ gì tiểu bảo bảo của mình.

"Đức... Đức Tuyền." Nàng e lệ rụt rè gọi tên hắn. "Ngươi, ngươi có thích tiểu bảo bảo không? Ta rất thích đó!"

Lời nói của nàng biểu lộ sự hưng phấn tột độ và trên khuôn mặt nhỏ nhắn nở rộ nụ cười vui sướng sáng rực, khiến Đức Tuyền không thể nhịn được mà nở nụ cười đầy sùng ái, đột nhiên, hắn cảm thấy được có một đứa trẻ cũng không phải là xấu!

Khương Đông Ly mang thai con hắn sẽ trông như thế nào nhỉ? Nói vậy khi nàng sinh hạ tiểu hài tử, dù là nam hay là nữ, thì nó cũng sẽ rất đẹp!

Nghĩ đến điều này, Đức Tuyền phát giác chính mình cũng có chút chờ mong, tự động hắn vươn tay ôm chặt nàng.

"Đức... Đức Tuyền ca ca..." Khương Đông Ly ngược mắt lên sợ hãi dò xét hắn, trong lòng bỗng nhiên nhớ tới một vấn đề cũng muốn hỏi hắn.

"Chuyện gì?" Đức Tuyền cau mày, vì nàng gọi hắn là ca ca khiến hắn cảm thấy buồn bực, hắn thích nàng gọi đúng tên hắn, thêm vào 2 chữ ca ca, làm hắn cảm thấy địa vị của mình trong lòng nàng cũng giống như Đức An, về chuyện này thì hắn rất mực đề ý.

"Nếu... Nếu ta thực mang thai tiểu bảo bảo, ngươi... Có phải sẽ không chán ghét ta như vậy nữa, có thể thử chấp nhận ta, thương ta... Yêu ta?" Khương Đông Ly cúi đầu xuống, dứt quãng nói.

Đức Tuyền nghe vậy nheo lại mắt.

"Lời này của ngươi là có ý tứ gì? Ngươi rốt cuộc muốn hỏi cái gì?" Giọng nói của hắn đầy lạnh lùng và cảnh giác.

Sắc mặt hần bất chợt đánh lại làm cho Khương Đông Ly hoảng hốt hơi co rúm người, nàng vội vàng giải thích nói: "Ngạc nung nói nếu ta mang thai tiểu bảo bảo, đối với ta có lợi rất lớn, có thể... Có thể thay đổi mối quan hệ giữa chúng ta." Nàng khờ dại nghĩ rằng chuyện Lan phúc tấn đề cập qua với mình chính là thái độ của Đức Tuyền đối với nàng.

"Vậy sao? Người hy vọng cải thiện mối quan hệ giữa chúng ta như thế nào?" Đức Tuyền gọi lên khoe miệng, tận đáy mắt phát ra tia cười chế nhạo. "Người tưởng ta sẽ lập người làm thiếu phúc tấn của ta sao?"

Khương Đông Ly sùng sốt một chút, lập tức ngồi dậy, chậm rãi lắc đầu nói: "Ý của ta không phải thế này."

"Thật không?" Đức Tuyền cũng ngồi dậy, đôi mắt đen lạnh lùng nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng.

"Ta...Ta không có tham vọng có thể trở thành vợ của người, ta chỉ muốn... là..." Nàng lúng túng cả buổi, không biết phải nói như thế nào mới tốt.

Trong lòng Đức Tuyền thâm cười lạnh, nàng ta đang lầy lội để tiến sao?

Hắn ban đầu còn tưởng rằng nàng là một tiểu nữ tử khờ dại ngây thơ, không nghĩ tới nàng cũng là một nữ nhân lắm mưu nhiều kế! Chẳng qua, giờ đây nàng đang e sợ tính sai cách, thì cho dù nàng có mang thai con của hắn cũng không thay đổi được địa vị thấp kém của mình.

"Nếu thật không nghĩ như vậy thì tốt nhất!" Đức Tuyền lạnh lùng nói. "Bởi vì cho dù người mang thai hài tử của ta, thân phận cùng địa vị của người cũng sẽ không có cái gì thay đổi!"

Khương Đông Ly lặng im không nói, nàng không phải có ý tứ này nha!

"Người có thể là mẹ của con ta, nhưng vẫn chỉ là thiếp của ta, tuyệt đối không thể nào trở thành thiếu phúc tấn của Đa La duệ vương phi!" Đức Tuyền không chút lưu tình thẳng thừng tuyên bố rõ ràng.

"Ta hiểu được." Khương Đông Ly gật đầu, trong lòng đau xót đến muốn khóc, hần nhất nhất trước sau cũng không muốn hiểu nàng, nàng không phải là vì thứ danh phận và địa vị hào huyền kia mà!

Nàng buồn tui, 2 tay ôm lấy chính mình, hai hàng mi khép hờ lại chớp chớp che đi những giọt nước mắt tổn thương đau đớn, thân thể trắng ngần trần trụi càng trở nên nhỏ nhắn mềm mại.

Đức Tuyền tự dung cau mày, bộ dáng mong manh yếu ớt như vậy của nàng lại có thể dễ dàng khiến trái tim hắn nhói đau, làm trong lòng hắn xuất hiện một chút bối rối thương xót.

"Nếu hiểu được rồi vậy thì ngủ đi!" Hắn khó chịu lên tiếng, cực lực không chế sự hỗn loạn, cảm giác đau xót kia tận đáy lòng.

Khương Đông Ly ngẩng đầu, đôi mắt ngập nước dừng lại trên mặt hần hồi lâu, sau đó không nói câu nào nữa, ngoan ngoãn nằm xuống bên cạnh hắn, nghiêng người dựa lưng về phía hắn.

Đức Tuyền lập tức nằm xuống theo, kéo cái eo nhỏ nhắn của nàng, ôm chặt nàng vào lòng mình, làm cho thân thể nương tựa khít sát vào nhau.

Cơ thể Khương Đông Ly hơi cứng đờ trước hành động này của hắn, nhưng vẫn ngoan ngoãn mặc cho hắn ôm chặt chính mình.

Đức Tuyền rõ ràng biết nàng vẫn còn mở to đôi mắt ngơ ngơ ngẩn ngẩn nhìn về phía trước, căn bản không buồn ngủ; trong phòng tràn ngập sự yên tĩnh lạnh lẽo, nàng tựa hồ không hề cảm thấy gì, mà hần lại vô cùng khó thở, cảm thấy lồng ngực trở nên ngọt ngào.

"Nhắm mắt lại ngủ!" Hắn nhìn không được mở miệng phá tan sự yên tĩnh, sự bất an trong lòng làm cho hắn cảm giác bất lực, đây là lần đầu tiên trong cuộc đời, hắn trở nên nhu nhược như thế.

"Đức Tuyền ca ca, người có thể nói cho ta biết hay không, vì sao người chán ghét ta như vậy?" Khương Đông Ly đột nhiên mở miệng hỏi. "Ly nhi từng làm sai chuyện gì khiến cho người giận sao?"

Đức Tuyền nghe vậy ngẩn ra, vấn đề nàng hỏi tuy đơn giản nhưng nhất thời lại làm khó hắn.

Hắn chán ghét nàng sao?

Không! Ngược lại, hắn vô cùng yêu thích nàng, thậm chí không thể một đêm không thể ngủ nếu không được ôm nàng!

Nhưng điều này thì thể hiện gì chứ? Hắn có cần phải vì nàng mà vứt bỏ ước hẹn cái mười năm, chấp nhận chịu thua lão thầy tướng số mù lòa kia sao?

Không! Hắn căn bản không muốn làm như vậy, nàng đã là thiếp của hắn, hắn thích nàng, lại có thể giữ nàng bên người cả đời, chuyện đó và chuyện hắn cưới vợ khác chắc chắn là không có trở ngại gì, hắn càng không cần phải nhận thua với ông thầy tướng số mù kia, chấp nhận nàng đã là sự nhượng bộ cực hạn của hắn rồi! Cái gì đoán số như thần, hắn cố tình không biến chuyện kia sẽ thành sự thật.

Đức Tuyền không trả lời câu hỏi của nàng, lại đem cả người nàng quay lại, khiến nàng quay mặt về phía hắn.

"Người đã không muốn ngủ, vậy đừng trách ta không cho người yên ổn nghỉ ngơi." Hắn nói xong lại đề lên người nàng, trong phòng lần nữa lại truyền ra tiếng thở gấp cùng rên rỉ...

Việc Đức Tuyền tới Cung Hoàng thân phủ cầu hôn chẳng những không gặp trở ngại, ngược lại tiến hành thật sự thuận lợi.

Khi Cung Hoàng thân trông thấy Đức Tuyền tuấn tú lịch sự, tướng mạo hiên ngang, hơn nữa gia thế lại là hoàng tộc, được Hoàng Thượng vô cùng sủng ái nhất trong số những vương tôn công tử trẻ tuổi, hắn được trọng dụng vô cùng, ông không lý nào lại không đáp ứng!

Hơn nữa mười năm trước ông cùng với Đa La duệ quận vương sớm có ước định gả Uyển Thanh cho Đức Tuyền, nếu không bởi vì Đức Tuyền đột nhiên sinh bệnh kỳ quái, thì cho dù nói cái gì hắn cũng sẽ không chủ động từ bỏ bên thông gia môn đăng hộ đối này, sau đó buộc lòng đem cháu gái Đông Ly nhanh chóng đưa vào Đa La Duệ vương phủ làm cô dâu xung hỷ!

Ông không ngờ được mình đã phạm sai lầm, Đức Tuyền bất ngờ được sống lại giống như kỳ tích. Cung Hoàng thân hối hận chán nản không thôi, không duyên cớ lại mất đi thông gia hiển hách như vậy, nhà đầu Đông Ly kia liền một bước bay lên cao làm phượng hoàng, còn ông thì phải rước vào mình cái danh bất nghĩa.

Vẫn tưởng rằng chuyện hôn nhân này đã sớm không thành, ai cũng biết Cung Hoàng thân phủ rất xấu hổ về chuyện trước đây, nếu Đa La Duệ vương phủ có ý chấp nhận đồng ly trở thành thiếu phúc tấn của Đức Tuyền, bọn hắn cũng là không có lời nào để nói!

Nhưng mà sự thể biến hoá thật kỳ lạ khó lường! Đức Tuyền lại cương quyết chỉ nạp Đông Ly làm thiếp, sau đó có dự định cưới Uyển Thanh làm vợ! Đúng thật là đảo một vòng tròn thật lớn, vị trí thiếu phúc tấn của Đa La Duệ vương phủ vẫn chỉ là của Uyển Thanh!

Cung Hoàng thân vui mừng còn không kịp, làm sao có thể từ chối được chuyện hôn sự thuận lợi này.

Cứ như vậy, hai nhà bàn bạc một tháng sau tổ chức hôn lễ chính thức cho Đức Tuyền, danh chính ngôn thuận rước Uyển Thanh cách cách vào cửa Đa La duệ vương phủ.

Chuyện này rất nhanh liền truyền rộng khắp thành Bắc Kinh, ai ai cũng vì Đông Ly cách cách mà thương cảm và bất bình vì thế đầu đường cuối ngõ mọi người truyền nhau một bài đồng dao mỉa mai chế nhạo.

"Cô nữ trùng hi nhập vương đề, công thành lui thân hạ đường thê."

Dịch: "Bé gái mò côi gả vào nhà đế vương để xưng hỷ, sau khi chuyện thành liền bị phế danh phận chính thê."

Ba chữ "Hạ đường thê" này dùng để châm chọc một thê tử chính thất là Khương Đông Ly sau khi hết giá trị sử dụng liền bị vứt bỏ, phế làm tiểu thiếp.

Cho dù trên phố dân gian truyền nhau câu ca như thế nào, lại nhất nhất không thể dao động quyết định của Đức Tuyền! Hắn mặc kệ người khác thấy hắn thế nào, nói hắn ra sao, Uyển Thanh cách cách nhất định hắn sẽ cưới, còn về phần Đông Ly hắn cũng đã thầm quyết định rồi; chỉ có thân phận địa vị của nàng mãi không thể thay đổi, nàng mặc dù không phải vợ chính thức của hắn, nhưng vĩnh viễn bắt buộc phải là người của hắn!

Bạn đang đọc truyện *Xung Hỷ Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Nguyên lai từ yên hồng khai biến Tự giá bản đồ phó dữ đoạn tình đòi thân.

Lương thân mỹ cảnh nại hà thiên

Thương tâm nhạc sự thù gia viện!

Triều phi mộ quyển, vân hà thúy hiên;

Vũ ti phong phiến, yên ba họa bản

Cầm bình nhân thắc khán đích thiêu quang tiện!

Dịch thơ:

Trước sao hồng tía đua chen,

Giờ sao giếng lấp tường nghiêng thế này?

Cảnh xuân sắc thắm còn đây

Lòng xuân lại đã đâu hay nhà nào

Sương giăng sớm, chiều mây cao

Mưa che tranh cũ, khói sao ảnh thuyền

Tuổi xuân thiếp khóa trong hiên

Ngẩn ngơ ba tháng xuân nghiêng qua trời.

(Du viên kinh mộng)

Mẫu đơn nở báo hiệu hè đã qua, những chiếc lá vàng xào xạc rơi rụng, những bông quế thorn ngát đầu mùa đã chớm nở hoa, tiết trời đã bắt đầu vào thu.

Ngày hôm đó cũng giống như mọi ngày, Khương Đông Ly ngồi một mình trong đình ngắm ao sen.

Bạch liên trong ao giờ đây đã gần tàn hết, chỉ còn mấy lá sen tròn phập phồng trôi nổi trên mặt nước.

Mùa thu từng bước thấm dần vào thiên nhiên, trăm cánh hoa thay nhau rơi rụng trong hoa viên, chỉ còn lại những xác hoa hồng hồng lấm trong đất, tơ liễu hây còn phất phơ trong gió, thế nhưng tiếng thánh thót của oanh yến giờ như tan biến đâu mất, chỉ còn lại phía xa xa mấy tiếng hồng nhạn í ới gọi nhau về phương nam trú rét, hoa phù kín đầy con đường nhỏ như từng lớp tuyết trắng, cây cối xác xơ trơ trọi cành lá, đắm chìm trong vẻ đẹp âm đạm thê lương.

Khương Đông Ly ngồi ở trên ghế đá, ngơ ngơ ngẩn ngẩn nhìn cảnh thu tĩnh lặng trước mắt, tự đáy lòng dâng lên một nỗi cô đơn lạnh lẽo chưa bao giờ có, nặng nề thở dài một hơi.

Đột nhiên, một chiếc áo được choàng nhẹ lên vai của nàng, nàng vừa quay đầu lại nhìn thì tình cờ bắt gặp ánh mắt thương xót đau đớn của Tinh nhi.

“Cách cách, sao người lại ngồi ở nơi gió lớn như thế này? Người cũng không nhớ phải mang theo áo ấm nữa, thời tiết này rất dễ bị cảm lạnh!” Tinh nhi đau lòng nhắc đi nhắc lại.

Khương Đông Ly khẽ mỉm cười, “Ta không biết ta còn có thể làm cái gì, A mã, ngạc nương, Đức Tuyền ca ca, và những người khác trong phủ, bọn họ đều có việc để làm! Duy nhất chỉ riêng ta là không có việc gì.” Trong giọng nói mang chút thương cảm ẩn giấu nỗi lo âu cùng tự giận.

Tinh nhi nhìn thấy thân thể lạnh lẽo của Đông Ly cách cách, hốc mắt không khỏi đỏ lên.

Đầu tháng sau là ngày vui của Đức Tuyền bồi lạc với Uyển Thanh cách cách. Bây giờ Đức Tuyền bồi lạc chính thức cưới vợ, muốn cưới Uyển Thanh cách cách trở thành tiểu phúc tấn của Đa La Duệ vương phủ, chính vì chuyện này mà cả Đa La Duệ vương phủ từ trên xuống dưới bận tới nỗi mệt mỏi.

Tự nhiên, Đông Ly cách cách cũng bị lãng quên.

“Cách cách, Tinh nhi biết người có nỗi khổ trong lòng, nhưng người cũng phải bảo trọng thân thể khỏe mạnh nha!” Tinh nhi nghẹn ngào khuyên nhủ.

“Ta thật có nỗi khổ trong lòng sao?” Khương Đông Ly thờ ơ nói, rõ ràng dung nhan xinh đẹp thanh tú có phần tái nhợt đi.

“Cách cách, người đừng lừa Tinh nhi, người khổ sở ở trong lòng vì đại bồi lạc sẽ cưới Uyển Thanh cách cách làm vợ, tại sao cứ phải ép bản thân cười vui vẻ?” Tinh kêu gào hỏi ngược lại.

Khương Đông Ly thoáng cúi đầu, Đức Tuyền muốn cưới nữ nhân khác làm vợ, nói nàng không quan tâm là nói dối, lòng của nàng giống như bị kim châm đau nhức lan tràn, nàng không biết rốt cuộc cũng có một ngày trong lòng mình lại tồn tại loại cảm giác này.

Nhưng điều nàng khổ sở nhất chính là, nàng không mang thai tiểu bảo bảo của Đức Tuyền ca ca!

Ngày đó, ngạc nương mời đại phu bắt mạch cho nàng, đại phu đi rồi, ngạc nương nhìn nàng thờ dài, sau đó nói cho nàng biết trong bụng nàng thật ra không có tiểu bảo bảo.

Về mặt ngạc nương tràn đầy thất vọng, nhưng bà không nói gì cả. Trong lòng Khương Đông Ly rất rõ ràng, ngạc nương đã hết sức giúp nàng, tuy rằng nàng cũng không hiểu mang thai tiểu bảo bảo giúp gì được cho nàng, nhưng nàng thật tâm muốn có tiểu bảo bảo!

Có tiểu bảo bảo, thì nàng mới có được một người thân thật sự, một người có cùng huyết thống với nàng! Hi vọng duy nhất của nàng chính là sẽ tự tay dạy dỗ đứa con mình trưởng thành tài giỏi như Đức Tuyền ca ca, như vậy cho dù hấn cưới nữ nhân khác làm vợ, không hề để ý tới nàng, nàng cũng không đến mức quá đau lòng và cô đơn, bởi vì nàng sắp có một tiểu Đức Tuyền làm bạn với nàng.

Nhưng mà sự thật phũ phàng, tất cả niềm vui cùng hi vọng của nàng đã tiêu tan, kết quả là nàng vẫn một mình cô đơn!

Còn lại hơn nửa tháng, Đức Tuyền ca ca sẽ cưới vợ, nữ nhân như thế nào mới xứng làm thiếu phúc tấn của Đa La Duệ vương phủ đây?

Nghe nói tân nương tử là Uyển Thanh cách cách của Cung Thân vương phủ, cũng là biểu tỷ của nàng, nhất định nhan sắc của nàng ấy cũng rất đẹp! Các nàng tuy cùng huyết thống, nhưng cảnh ngộ lại hoàn toàn khác nhau.

Nàng từ nhỏ đã không cha không mẹ, là tiểu cô nương mồ côi; còn Uyển Thanh cách cách là hòn ngọc quý trên tay của Cung Thân vương phủ, có lẽ chỉ có nữ tử xuất thân tôn quý như vậy mới xứng đôi với Đức Tuyền ca ca! Bản thân mình làm sao so được với nàng?

Khương Đông Ly tự giễu, khóe miệng giật nhẹ, lại thấy mình cười thật chua xót, mỗi lần nàng nhớ tới Đức Tuyền sắp cưới Uyển Thanh cách cách làm vợ, lòng của nàng đau đốn, đau đến mức muốn rơi lệ! Loại cảm giác này là yêu như trong thơ ca sao?

Nàng đơn thuần hiểu được rằng, nàng mãi không bao giờ là Khương Đông Ly vô ưu vô lự, hồn nhiên ngây thơ của ngày xưa nữa!

Tĩnh nhi nhìn thấy ánh mắt đau thương của nàng, lặng lẽ không nói, vẻ mặt buồn rầu, trong lòng vô cùng khó chịu, “Cách cách, nếu người muốn khóc thì cứ khóc đi! Đùng cứ giấu buồn khổ ở trong lòng, sẽ khó chịu không tốt đâu!”

Nàng ngẩng đầu nhìn Tĩnh nhi nhẹ nhàng cười, “Nha đầu ngọc, ta việc gì phải khóc chứ? Đức Tuyền ca ca muốn kết hôn là chuyện tốt, ta nên thay hân vui mừng mới đúng, làm sao có thể khóc được!”

Tĩnh nhi sững sờ nhìn nàng một hồi lâu, nàng cảm thấy con người cách cách hoàn toàn thay đổi, giống như lập tức đột nhiên trưởng thành, vẻ mặt của nàng mang theo một chút cô đơn và u sầu, thiếu đi sự hồn nhiên đơn thuần ngày nào, nhưng cách nói năng đã trưởng thành nhiều, khôn khéo hơn, từng động tác giờ tay nhắc chân cũng nhẹ nhàng mềm mại, rõ ràng động lòng người, toát ra vẻ thủy mị của một thiếu phụ. Tuy rằng mê người, nhưng là loại mỹ lệ đau thương!

Cách cách có thể xem như là một đại mỹ nhân, nàng không rõ vì sao Đức Tuyền bối lạc gia có thể không thương cách cách, không lập nàng làm thiếu phúc tấn?

“Cách cách, mấy hôm nay, Đức Tuyền bối lạc còn ngủ trong phòng của người chứ?” Tĩnh nhi không nhịn được liền hỏi. Nàng từng nghe Tần má má nói, nếu nam nhân còn vào phòng nữ nhân của hân, cùng nàng ở chung một chỗ, như vậy nữ nhân này có lẽ còn một chút cơ hội; một khi nữ nhân có mang hài tử, địa vị của nàng cũng vững chắc một chút.

Nghe vậy, bỗng nhiên vẻ mặt Khương Đông Ly trở nên buồn bã.

Đức Tuyền đã có nhiều ngày chưa từng đến tìm nàng, trong mấy đêm liền cũng không còn vào phòng nghỉ ngơi nữa, chắc hẳn là do hân bận việc chuẩn bị đại hôn đến tối mảy mảy! Có lẽ trong lòng hân bây giờ chỉ còn nghĩ đến Uyển Thanh cách cách, thế tử tương lai của hân, và ắt hẳn đã sớm quên đi sự tồn tại của nàng!

Tĩnh nhi nhìn thấy thần sắc của nàng ảm đạm, tự hiểu được tám chín phần, xác định chắc chắn là Đức Tuyền bối lạc đã nhiều ngày chưa vào phòng cách cách.

“Cách cách, người đừng nghĩ nhiều quá, có thể là bối lạc gia bận quá.” Tĩnh nhi vội vàng an ủi nói. “Ta nghe Lý tổng quản nói, mấy ngày nay, hoàng thượng tuyên triệu cho bối lạc gia tiến cung, bàn bạc việc chuyện phân tặc Vân Nam gây loạn thì phải!”

Khương Đông Ly cười nhạt, nàng làm sao không biết Tĩnh nhi có ý muốn an ủi nàng!

“Yên tâm đi, ta không sao.” Trái lại nàng an ủi Tĩnh nhi. “Thực ra, ta chỉ cần cùng với A mã, ngạo nương ở cùng một chỗ là rất thỏa mãn rồi, huống hồ Đức Tuyền đại ca muốn thành thân cũng là một việc vui, ta nên thay hân vui mừng mới đúng, người cũng đừng lo lắng cho ta nữa.” Nàng nhìn Tĩnh nhi mỉm cười vui vẻ.

Tĩnh nhi bán tín bán nghi nhìn gương mặt cười rạng rỡ quá mức kia, lo lắng hỏi: “Cách cách, người thật sự không có việc gì?”

“Ừ!” Khương Đông Ly dùng sức gật gật đầu, “Hiện tại tâm tình ta tốt hơn nhiều rồi! Như vậy đi, bây giờ người theo hầu ta đi dạo hoa viên, giải sầu một chút không phải tốt hơn sao!” Tay nàng kéo Tĩnh nhi nói.

Nhìn sâu vào đôi mắt trong veo của nàng, rốt cuộc Tĩnh nhi mới yên tâm nở nụ cười, “Mặt trời cũng sắp xuống núi, thời tiết càng lúc càng lạnh, chúng ta chỉ nên dạo một vòng rồi trở về phòng nhé, có được không?”

“Được! Cứ theo ý của người đi, Tĩnh nhi của ta thật tốt nha!” Khương Đông Ly vui vẻ cười nói, dường như về hồn nhiên khoáng đạt ngày xưa thoáng trở lại. Nàng quyết định dứt bỏ mọi phiền não, từ trước đến giờ chẳng phải ngày qua ngày nàng đều vui vẻ sao? Tại sao hiện tại tự biến bản thân u sầu như vậy? Thích một người thì phải đau khổ như vậy sao?

Qua hai ngày nữa sẽ là sinh nhật thứ 17 tuổi của nàng, nàng không muốn lại may chầu mặt ừ, nàng muốn chính mình phải có một sinh nhật hạnh phúc!

Có lẽ là hôm qua cứ ngồi mãi miết hóng gió lạnh ở hoa viên, hôm sau, Khương Đông Ly thấy cả người không thoải mái, đầu óc mờ mịt, hơn nữa tứ chi vô lực.

Miền cường chống đỡ quá buổi trưa, sắc mặt của nàng càng lúc càng tái nhợt, Tinh nhi quyết định kịp thời, chính mình đi đến hiệu thuốc bắc mua một thang thuốc phong hàn. Theo suy nghĩ của nàng, mấy ngày nay cách cách cứ ra gió không giữ ấm cho nên mới bị phong hàn.

Sắc xong thuốc, nàng bung vào cho Khương Đông Ly uống, sau đó Tinh nhi đỡ nàng lên giường. “Cách cách, người nên thiếp một giấc đi, khi tỉnh lại sẽ tốt cả thôi!”

Khương Đông Ly yếu ớt gật gật đầu, không bao lâu, liền chậm rãi chìm vào giấc ngủ.

Vào lúc chập tối, Đức Tuyền trở lại Vũ Uyên lâu.

Hắn đã nhiều ngày không gặp Đông Ly, một phần là vì vội vàng chuẩn bị đại hôn đầu tháng sau, phần khác là vì hắn cố đè nén chính mình đừng đến tìm nàng.

Hắn cảm thấy sợ hãi chính mình, hắn ngày càng yêu thương nhớ nhung say đắm vì nàng đến nỗi mê mụ hoàn toàn đã đi ngược lại hết với tính toán ban đầu của hắn, thậm chí quấy nhiễu cả trái tim vốn lạnh lẽo bao năm của hắn! Bởi vậy, hắn nhanh chóng tiến hành việc thành thân với Uyển Thanh cách cách, hơn nữa cố ý lạnh nhạt, xa cách nàng.

Nhưng tới lúc đêm dài vắng lặng, hắn không tự chủ được nhớ tới nàng, tất cả hình ảnh của nàng lặng lẽ xâm nhập vào trong đầu hắn, chiếm lĩnh tim của hắn, khiến mỗi đêm hắn đều không thể say giấc, chỉ hận không thể lập tức ôm chặt nàng vào lòng.

Nhưng hắn không thể!

Cho đến hôm nay, hắn rốt cuộc không nhịn được! Hắn thuyết phục bản thân dù sao hắn cũng nhanh chóng kết hôn Uyển Thanh cách cách làm vợ, lời tiên đoán của lão gia tướng số kia sắp sửa bị phá tan, hắn tội gì phải chịu đựng dục vọng bản thân đối với Đông Ly.

Hắn nhớ gương mặt xinh đẹp thánh thiện kia, nhớ cơ thể mềm mại ngọt ngào kia, càng nhớ hơn tính tình hồn nhiên thẳng thắn, không có chút che giấu nào, phản ứng của nàng cũng không chút giả tạo lấy lòng, ngây thơ tinh khiết.

Nghĩ đến điều này, chân hắn càng nhanh hơn, vội vã đẩy cửa phòng ra – khi một bên cửa hé mở, hắn liền bắt gặp Tinh nhi ngồi ở bên giường lim dim ngủ gật, hắn đi vào trong phòng, tiến lại bên cạnh Tinh nhi, duỗi tay vỗ nàng khẽ gọi một tiếng, “Tinh nhi.”

Tinh nhi lập tức tỉnh lại, nhìn lên thấy Đức Tuyền bối lạc, nhất thời bối rối, chân tay có chút luống cuống.

“Bối ... Bối lạc gia...cát tường!” Nàng vội vàng cúi người thi lễ.

“Ngươi lui xuống đi, trong này không cần ngươi phải hầu hạ!” Đức Tuyền phát tay ra hiệu.

“Nhưng mà... Nhưng trong người cách cách có chút không thoải mái.” Tinh nhi ấp úng nói.

“Không thoải mái? Làm sao không thoải mái?” Đức Tuyền nhíu mày.

“Cách cách... Người bị nhiễm phong hàn.” Tinh nhi thành thật trả lời.

Đức Tuyền chợt ngồi ở mép giường, chìa tay khẽ vuốt trán Đông Ly, vô tình lộ ra lo lắng, vẻ mặt đầy thương xót.

“Đã mời đại phu đến xem chưa?” Hắn hỏi.

“A... Chuyện này” Tinh nhi sợ hãi nhìn hắn, “Người trong phủ bận rộn hôn sự của bối lạc gia, không có ai rảnh, cho nên Tinh nhi chỉ có đến hiệu thuốc bắc mua cho cách cách thang thuốc phong hàn, cách cách vừa mới uống xong!”

Cơ thể Đức Tuyền có chút cứng lại, sau đó lên tiếng: “Ngươi lui xuống đi, nơi này có ta là được rồi!”

Tinh nhi vâng lời rời khỏi phòng.

Đức Tuyền cúi người xuống, đau lòng nhìn sắc mặt tái nhợt của nàng, nhan sắc xinh đẹp hồng hào ngày xưa còn đâu, là bởi vì hắn lạnh nhạt sao?

Hắn dùng ngón tay nhẹ nhàng viền theo từng nét trên gương mặt nàng, hắn mê muội như bị cuốn hút vào đôi lông mi dài cong vút của nàng, dung nhan của nàng khi ngủ luôn mang vẻ ngây thơ trong sáng nhất, hắn cảm giác trong lòng mình bỗng chốc như bị cái gì đó siết chặt.

“Tinh nhi, ngươi đừng làm ồn.” Hắn xoa xoa nhẹ, quấy rối Khương Đông Ly đang chập chờn thiêm thiếp, nàng duỗi tay gạt ngón tay trên tóc, khẽ trở mình tiếp tục chìm sâu trong giấc ngủ.

Đức Tuyền khẽ nhăn mày, vừa bực mình lại vừa buồn cười, nàng lại cho hắn là một người khác, hắn không nhịn được khẽ véo gò má trắng như tuyết của nàng, muốn nàng nhìn thấy rõ ràng rốt cuộc là ai!

Hắn biết mình nên để nàng ngủ một giấc, dù sao nàng đang bị phong hàn, nhưng hắn không khống chế được chính mình, hắn muốn nhìn đôi mắt ngập nước kia, đôi mắt to xinh đẹp khiến người khác không thể không bị hút vào.

Hắn lay gọi nàng vài tiếng, thấy nàng vẫn không nhúc nhích, vì thế cúi đầu khẽ cắn đầu mũi của nàng.

Khương Đông Ly cau mày lăm bắm vài tiếng, lông mi khẽ động, dần dần tỉnh ngủ.

“Tỉnh rồi chứ?” Đức Tuyền hỏi, lại cúi đầu hôn nàng, hắn không ngờ bản thân lại quyến luyến một nữ nhân đến thế, lúc nào cũng muốn gần sát nàng.

Thanh âm này thật quá quen thuộc với nàng, là của ai vậy nhỉ? Khương Đông Ly vẫn đang nửa tỉnh nửa mê, tác dụng của thuốc khiến ý thức nàng mờ mông lung.

Nàng khẽ mở mắt ra, thấy khuôn mặt anh tuấn của Đức Tuyền, tự động ôm cơ thể hắn, nghĩ bản thân mình vẫn còn trong mộng, nàng hôn lên cằm hắn, nghi ngờ cười ngốc ngếch.

“Ta vừa mơ thấy người nha!” mặt của nàng cọ sát trước ngực của hắn, mũi hít hít mùi hương nam tính độc nhất của hắn.

Đức Tuyền nhân tiện đem nàng ôm vào trong lồng ngực, nhìn thấy nụ cười trong sáng của nàng, hắn vô tình cũng mỉm cười, nàng nửa tỉnh nửa mơ, càng hồn nhiên hơn, động lòng người, miệng cười ngây thơ đơn thuần, càng thêm khiêu khích hắn.

“Người mơ thấy ta như thế nào?” Hắn không nhịn được hỏi.

“Ta mơ người cười với ta dịu dàng, còn nói yêu thương ta, quan tâm ta, không hung dữ ta, bắt nạt ta, khiến ta cảm thấy rất hạnh phúc!” vẻ mặt Khương Đông Ly hài lòng, lăm bắm.

“Vậy có nghĩ là người muốn ta thương người, yêu người? Chẳng lẽ người không sợ ta sao?” Đức Tuyền mê muội nhìn nàng, không kiềm lòng được lại hôn nàng lần nữa.

Khương Đông Ly khẽ cong miệng lên, “Ta có sợ người nha, nhưng cũng yêu người nữa a!” Nói xong, đột nhiên nàng nở nụ cười, một lúc lâu lại nói: “Đây là điều mà chính ta đã phát hiện được, là bí mật nhỏ của ta! Ta vốn không định nói cho người biết, ta sợ người cười ta.”

Cơ thể to cao của Đức Tuyền bỗng dưng run lên, kinh hãi nhận ra một góc tường thành sâu kín chắc chắn trong lòng mình dường như đã sụp đổ.

“Vì sao người cho rằng ta sẽ cười người?” Hắn khàn khàn hỏi, bàn tay to khẽ vuốt ve khuôn mặt xinh đẹp mịn màng của nàng.

Khương Đông Ly khẽ thở dài một tiếng, “Bởi vì người sẽ cưới nữ nhân khác làm thê tử, ta chỉ là một tiểu thiếp, ta biết rõ thân phận và địa vị của mình, bí mật này ta chỉ nói cho người ở trong mơ thôi!”

Nói xong, khóe miệng của nàng lại cong lên ngọt ngào, đắm chìm bên trong mộng đẹp.

“Ly nhi...” Đức Tuyền khàn giọng gọi.

Nàng thật đẹp quá, dục vọng nam tính kích thích không ngừng khiến hắn lập tức muốn nàng, hắn hận không thể đem nàng hòa nhập vào cơ thể hắn, nhưng hắn làm sao có thể lợi dụng lúc nàng đang ốm yếu thế?

Nằm trong lòng hắn ngọt ngào mãi không thôi, sau đó Khương Đông Ly lại chủ động hôn lên môi hắn, đôi bàn tay nhỏ bé làm loạn trên quần áo của hắn, thân thể mềm mại sát cọ sát, khơi dậy dục vọng của Đức Tuyền.

Nàng đưa tay trượt vào trong áo của hắn, dán sát người vào ngực hắn, tiếp tục chậm rãi vuốt ve.

Giọng Đức Tuyền khàn khàn, chút kiềm chế còn lại tự như con đê sắp vỡ, “Người không hối hận?”

Nàng làm sao có thể lại hét to lên nàng yêu hắn, nàng vĩnh viễn chỉ là một tiểu thiếp, chỉ sợ cả đời này cũng không thay đổi được!

“Sẽ không!” Nàng mỉm cười thờ dài.

Thanh âm tự nhiên này, mê hoặc Đức Tuyền sâu sắc, hắn rốt cuộc không khống chế được ham muốn nàng đang bùng cháy trong lòng.

Hắn cúi đầu xuống hôn nàng thật sâu, một tay di chuyển cởi bỏ quần áo trên người cả hai. Môi hắn bừa bãi nhắm nháp ngọt ngào của nàng, điên cuồng cùng nàng quấn quýt, sau đó chậm rãi trượt xuống, khẽ cắn nụ hoa của nàng, đôi bàn tay to cuồng dã mãnh liệt xoa nắn thân thể trắng mềm của nàng.

Rốt cuộc cũng không đợi được! Hắn bắt lấy tay nàng, giữ chặt eo nhỏ nhắn, tiến sát gần chiếc móng đầy đà uốn éo kia, cô gắng đưa vào thật sâu, đem chính mình tiến vào trong cơ thể nàng, giải thoát hết những khát khao không ngừng quấy nhiễu bấy giờ.

Đức Tuyền chịu đựng lâu ngày, lúc này toàn bộ dục vọng bạo phát, hắn tiến sâu vào bên trong cơ thể ấm áp của nàng... Đêm chính thức mới bắt đầu...

Hôm sau, Khương Đông Ly yếu ớt tỉnh lại, toàn thân đau đớn khác thường.

Ánh mặt trời rực rỡ ngoài cửa sổ chiếu trên người nàng, nàng từ từ nhắm hai mắt hưởng thụ trong chốc lát, liền mở mắt ra đứng dậy xuống giường.

Chấn ở trên vai rơi xuống, một cảm giác lạnh ập tới, Khương Đông Ly cúi đầu vừa thấy, thiếu chút nữa hét lên, thân mình của nàng hoàn toàn đang trần trụi!

Trời ơi! Đêm qua rốt cuộc xảy ra chuyện gì, nàng chỉ nhớ rõ chính mình uống thuốc xong, liền lên giường nằm ngủ, tại sao lại... Đột nhiên, nàng nghĩ tới, tối hôm qua dường như nàng có một giấc mơ, trong mơ có Đức Tuyền, hân nhệ nhàng hôn nàng, dịu dàng yêu nàng... Nhưng không phải chuyện đó chỉ là một giấc mơ thôi sao?

Nhưng sự xoa bóp của hắn đêm qua rất là chân thật, mùi vị nam tính đặc trưng của hắn vẫn còn thoang thoảng đâu đây, nàng chắc rằng mộng đẹp kia không phải là ảo tưởng, Đức Tuyền đã tới phòng của nàng!

Nghĩ vậy, nàng vội quần tóc lại, gắng chịu đựng thân thể đang đau đớn mà ngồi dậy thay quần áo.

Vừa đứng lúc này, Tinh nhi mang một chậu nước tiến vào trong phòng.

“Cách cách, người đã tỉnh, thân thể tốt hơn nhiều chưa ạ?”

“Tinh Nhi.” Nàng muốn xác nhận lại một lần nữa Đức Tuyền có thật sự đến đây. “Hôm qua có ai đến thăm ta không?”

“Ai nha, thiếu chút nữa nô tì quên mất!” Tinh nhi bỏ chậu xuống, vui mừng nói liên tục: “Hôm qua Đức Tuyền bồi lạc gia đến xem cách cách! Thấy người đang ngủ, ngài ấy liền bảo nô tì lui xuống, ngài nói ngài sẽ chăm sóc người, nô tì nghĩ bồi lạc gia rất quan tâm người!”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Khương Đông Ly nhất thời đỏ bừng lên, thì ra giấc mộng tối hôm qua là thật!

“Cách cách, hôm nay là sinh nhật của người, có nghĩ tới phải làm cái gì hay không?” Tinh nhi ở một bên hầu hạ nàng thay quần áo rửa mặt chải đầu lên tiếng hỏi.

Khương Đông Ly cúi đầu trong chốc lát, ngượng ngùng nói: “Ta nghĩ... Ta muốn tìm Đức Tuyền ca... Nói với hắn một việc quan trọng, còn muốn đưa cho hắn một thứ.”

Nàng nghĩ tới, nàng phải ở trước mặt Đức Tuyền nói cho hắn, cho dù hắn cưới nữ tử khác làm vợ, nàng vẫn thích hắn, thương hắn, hơn nữa nàng phải đưa cho hắn quyển sách y và ngọc bội nàng luôn mang trên người từ nhỏ đến lớn. Nàng nhớ rõ phụ thân đã từng nói qua hai vật này là của hồi môn tương lai của nàng.

“Nếu đã như vậy thì Tinh nhi sẽ đi trước thay cách cách hỏi thăm xem hiện nay bồi lạc gia đang ở chỗ nào?” Tinh Nhi bắt đầu giúp Khương Đông Ly chải tóc.

Khương Đông Ly vui sướng gật gật đầu, nàng đã muốn gặp Đức Tuyền, trong đầu tràn ngập hình ảnh cao to anh tuấn của hắn, thì ra thích một người lại là thứ cảm giác ngọt ngào, hạnh phúc như vậy!

Tinh Nhi biết được Đức Tuyền bồi lạc đang ở trong thư phòng, liền vội vàng chạy về phòng nói cho Khương Đông Ly.

Đang lúc hai người chuẩn bị rời khỏi phòng để đi đến thư phòng, ngoài cửa phòng truyền đến tiếng gõ cửa.

“Ai nhĩ?” Tinh nhi ở một bên hỏi, chạy về phía trước mở cửa.

Cánh cửa mở ra, đã thấy Lý tổng quản đang cầm một hộp gấm nhỏ, cúi chào vô cùng cung kính.

“Lý tổng quản có chuyện gì vậy?” Tinh nhi tránh sang một bên, mời tổng quản tiến vào phòng.

Lý tổng quản đem hộp gấm nhỏ đặt ở trên bàn, nhìn thẳng Khương Đông Ly cười tủm tỉm nói: “Cách cách, đây là lễ vật nhị bồi lạc nhờ người từ Giang Nam đem về mừng sinh nhật của người, bên trong còn có một lá thư ngắn, mời người thông thả xem qua, lão nô xin cáo lui trước.”

“Cảm ơn Lý tổng quản, Khương Đông Ly vui mừng nâng hộp gấm nhỏ lên, vừa khóc vừa lẩm bẩm nói: “An ca ca, hắn không quên ta, còn nhớ mang quà sinh nhật cho ta, ta cứ nghĩ An ca ca không để ý tới ta nữa!”

“Cách cách, mở ra xem, nhị bồi lạc tặng người cái gì vậy?” Tinh nhi ở một bên thúc giục, để thay đổi xúc động của Khương Đông Ly.

Khương Đông Ly vui vẻ gật đầu, cẩn thận mở hộp gấm.

Một vòng tay xanh biếc trong suốt bằng ngọc quý thượng hạng của vùng Giang Nam hiện ra trước mắt.

“Oa! Đẹp quá nha!” Tinh nhi không nhịn được thốt lên.

Khương Đông Ly chỉ cảm thấy hốc mắt đỏ lên, mũi cay cay đau xót, trên đời này ngoại trừ A mã với ngọc nường, chỉ có An ca ca hiểu rõ nàng, nàng từng nhắc qua một lần với hắn rằng nàng thích vòng tay ngọc thạch giống của ngọc nường, không ngờ hắn vẫn còn nhớ rõ!

“Cách cách, đeo vào đi!” Tinh nhi cổ vũ.

“Ừ!” mũi Khương Đông Ly thút thít, chậm rãi đem vòng ngọc đeo vào cổ tay.

Vòng ngọc xanh biếc trong veo trên cổ tay mảnh mai mềm mại của nàng, càng làm nổi lên làn da nõn nà trắng như tuyết.

“Oa! Cách cách đeo vào thật là đẹp a!” Tinh nhi tán thưởng tự đáy lòng.

Khương Đông Ly hạnh phúc, mặt mày hớn hờ, nhưng trong nháy mắt, nụ cười của nàng khẽ thu lại. Nếu... Nếu vòng ngọc này là Đức Tuyên ca ca tặng cho nàng, thì nàng càng vui vẻ hơn nhiều!

Không phát hiện ra bất thường của Khương Đông Ly, Tinh nhi lấy ra một bức thư được xếp ngay ngắn từ trong hộp gấm. “Cách cách, trong này còn có một bức thư, người xem!” Nàng đem thư đưa cho cách cách.

Khương Đông Ly tiếp nhận thư, chậm rãi mở ra xem – “Ly nhi: Hôm nay, là sinh nhật trong 17 tuổi của muội, vì huynh không thể về chúc mừng cho muội, chỉ có vòng ngọc Giang Nam này làm quà sinh nhật của muội. Huynh chúc muội vĩnh viễn sống vui vẻ, hạnh phúc, giống như tiểu Đông Ly vô ưu vô lo trước kia! Tuy rằng huynh không ở bên cạnh muội, nhưng không có lúc nào không nhớ tới muội, muội nhớ bảo trọng bản thân cho tốt, biết không? Đức An ca ca chấp bút.”

Khương Đông Ly xem xong, nước mắt chảy xuống. An ca ca đối với nàng thật tốt quá, hiện tại sống cô đơn hiu quạnh thế này, nàng không thể không nhớ tới hắn.

“Cách cách, người đừng khóc! Khóc mất sẽ sưng lên, làm sao có thể đi tìm Đức Tuyên bồi lặc gia!”

Lời của nàng nhắc nhở Khương Đông Ly, nàng nhanh chóng lau nước mắt, đem thư gấp lại, đột nhiên, cửa phòng bị đẩy ra.

Khương Đông Ly ngẩng lên nhìn, không nghĩ tới là Đức Tuyên! Theo bản năng nàng nắm chặt thư trong tay, sau đó đem hai tay thu về phía sau, nhìn Đức Tuyên có chút kinh hoàng.

Đức Tuyên khẽ nheo mắt lại, nhất cử nhất động của nàng đều tiến vào trong mắt hắn, trong tay nàng đang cầm cái gì vậy, dường như khi thấy hắn thì vô cùng sợ hãi, mắt còn sưng đỏ lên, rõ ràng là vừa mới khóc.

“Sao vậy hả? Sao vừa gặp ta đã căng thẳng?” Đức Tuyên tiến lên phía trước, đi lại trước mặt Khương Đông Ly, thanh âm nhẹ nhàng hỏi han.

“Không... Không có gì!” Theo bản năng nàng phủ nhận, bởi vì mỗi lần nhắc tới Đức An liền có chuyện, hắn sẽ đối với nàng giận dữ.

“A? Thật sự không có?” Thần sắc Đức Tuyên có chút u ám nhìn nàng rõ ràng là nói dối, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra hoảng hốt kia căn bản không lừa được ai, “Người cất giấu cái gì ở phía sau mà không dám để cho ta biết?”

Khương Đông Ly cắn môi im lặng không nói.

Tinh nhi ở một bên thấy thế, không nhịn được thay nàng mở miệng nói: “Bầm bồi lặc gia, cách cách không giấu cái gì người không thể nhìn thấy, chỉ là chiếc vòng nhị bồi lặc sai người mang tới làm quà sinh nhật cho cách cách thôi!”

“Ai mượn người lăm miệng!” Đức Tuyên lạnh lùng liếc mắt trừng Tinh nhi, Tinh nhi sợ tới mức vội vàng cúi đầu, lùi lại vài bước.

“Ra ngoài cửa trông chừng đi.” Đức Tuyên nhìn Tinh nhi ra lệnh.

“Dạ vâng!” Tinh nhi cúi người, chạy nhanh ra khỏi phòng.

Sau khi Tinh nhi rời khỏi phòng, nhất thời bao phủ trong phòng là một không khí vắng lặng làm cho người ta bất an.

Khương Đông Ly không nhìn khuôn mặt nghiêm nghị của Đức Tuyên đầy lo lắng, nàng căng thẳng nuốt nước bọt.

“Hôm nay là sinh nhật của người?” Đức Tuyên mở miệng hỏi, phá vỡ im lặng giữa hai người.

Khương Đông Ly sợ hãi gật đầu, “Hôm nay là sinh nhật 17 tuổi của ta.”

Mười bảy tuổi? Đã qua mười năm? Thật nhanh! Đột nhiên Đức Tuyên nhớ tới lời ước hẹn 10 năm cùng tên thầy bói kia.

“Nếu chỉ là quà sinh nhật, vì sao lại sợ ta nhìn thấy?” Đức Tuyên lại hỏi.

Nàng cắn cắn môi dưới, chậm rãi trả lời: “Ta... ta sợ người lại tức giận!”

“Tức giận? Ta vì sao lại tức giận?” Tiếng nói của hắn có vẻ nhẹ nhàng khác thường. “Lấy ra cho ta nhìn một cái, ta rất tò mò muốn xem đệ ấy tặng người quà gì.”

Khương Đông Ly do dự, cuối cùng vẫn từ từ duỗi tay ra, “Chiếc vòng ngọc bích ta mang trên tay này, chính là quà của Đức An ca ca cho ta.”

Đức Tuyền kéo tay nàng qua, cẩn thận nhìn một lúc lâu, “Người rất thích vòng ngọc bích này sao?” Hắn lạnh lùng hỏi.

Nàng thành thật gật gật đầu.

Đức Tuyền khẽ hừ một tiếng, đột nhiên lại nói: “Trong tay còn lại người đang giữ cái gì vậy?”

Hắn mở tay đang nắm chặt của nàng, rút ra một tờ giấy đã nhăn nhúm, sau đó nhanh chóng mở ra xem.

Đọc từng chữ từng chữ một trong thư, sắc mặt Đức Tuyền càng khó coi.

Bỗng chốc hắn ngừng đầu lên quan sát Khương Đông Ly, sau đó đột nhiên vươn một tay giữ chặt cổ tay của nàng, tức giận hỏi: “Người chính vì phong thư này mà khóc đỏ cả mắt?”

Khương Đông Ly hoảng hốt trợn hai mắt lên, run giọng trả lời: “Ta... Ta chỉ là đột nhiên nhớ tới Đức An ca ca, không có ý gì khác!”

“Thật không?” Đức Tuyền cười lạnh lùng, trong lòng tràn ngập đồ kị mãnh liệt như thủy triều dâng. “Ta đã nói rồi, người không được cùng với Đức An qua lại thân mật, hình như người đã quên?”

“Ta không có!” Khương Đông Ly vội vàng phủ nhận. “Món quà này là một chút tâm ý của An ca ca, hắn chỉ xem ta như muối mè mà yêu thương thôi! Người tin tưởng ta được không?”

“Muốn ta tin tưởng người cũng được!” con người Đức Tuyền chợt lóe lên tia sáng qui dị, khóe miệng cong lên nhẹ nhàng nói. “Chỉ cần người cười vòng tay kia, vứt bỏ nó, ta sẽ tin tưởng người.”

Hắn không thể chịu đựng được nàng mang đồ của nam nhân khác tặng!

Trải qua tối hôm qua, sáng nay hắn căn bản không thể chuyên tâm xử lý công việc, đầu óc toàn là hình ảnh mềm mại đáng yêu động lòng người của nàng. Vì thế, hắn bỏ công việc, không nhịn được chạy quay về Yên Vũ lâu nhìn nàng, đồng thời trong lòng quyết định sau này đối với nàng tốt một chút, muốn đem hết khả năng sủng ái nàng, yêu nàng, để bù lại thân phận tiểu thiếp nhỏ bé của nàng!

Không nghĩ tới, chào đón hắn là hai mắt đầm lệ của nàng đang nhớ tới nam nhân khác, còn có chiếc vòng ngọc bích mà nàng xem như vật báu! Lòng của nàng căn bản vẫn còn nhớ nhưng tới Đức An, làm lòng đồ kị của hắn bùng lên giận giữ.

Khương Đông Ly vì yêu cầu vô lý của hắn, cả người nhất thời sùng sốt một lúc lâu, nàng bối rối vô cùng nói: “Ta không thể làm như vậy, An ca ca biết được sẽ rất đau lòng!”

“Người thật là để ý cảm giác của hắn nha!” Con người đen của Đức Tuyền nheo lại, âm thanh lạnh lẽo nói: “Ta cho người một cơ hội nữa, người lập tức cười vòng tay kia vứt đi, nếu không... Tự mình nhận lấy hậu quả.”

Cả người Khương Đông Ly run rẩy, nàng không biết nên làm thế nào cho phải! Nước mắt của nàng nhanh chóng thấm đẫm gương mặt đầm lệ, nhưng nàng không có cách nào để làm theo lời hắn.

Nàng tri hoãn không tỏ thái độ, càng thêm chọc giận Đức Tuyền, chỉ thấy đột nhiên xẹt qua đôi mắt của hắn là một tia âm u hung tợn; trong nháy mắt, hắn nắm lấy tay nàng, thô lỗ rút vòng ngọc bích ra, không thèm quan tâm đến nàng có đau hay không.

“A!” Khương Đông Ly đau đến hoảng sợ.

Tiếp theo, hắn giơ vòng ngọc bích trong tay lên, tàn nhẫn ném xuống đất trước mặt nàng, ngay lập tức vòng ngọc bích vỡ tan thành nhiều mảnh, âm thanh vỡ vụn trong trẻo bất ngờ bám lấy lồng ngực đau đớn của Khương Đông Ly.

Nàng không dám nhìn ngọc vỡ trên mặt đất, nước mắt đỏ rào rào lăn trên hai gò má, nghẹn ngào nói: “Đức Tuyền ca ca, vì sao người muốn làm như vậy, trong lòng Ly nhi chỉ thích có một mình người, An ca ca chính là ca ca, vì sao người không tin ta?”

Nước mắt cùng sự lên án của nàng làm lòng Đức Tuyền đau xót, cả người hắn nhất thời dâng tràn bức bối, hắn cũng không hiểu được chính mình rốt cuộc làm sao vậy, nhưng lại không không chế được hành vi của mình!

“Người làm như vậy, cũng đồng thời đánh mất tình yêu của Ly nhi đối với người!” Khương Đông Ly lau nước mắt tiếp tục nói.

Đức Tuyền nghe vậy ngừng đầu, lập tức ánh mắt trầm xuống, tức giận trong lòng lại dâng lên. Cái gì chứ? Nàng đang uy hiếp hắn sao? Một tiểu thiếp nhỏ bé lại dám mơ mộng hão huyền chi phối tâm tư của hắn hử?

“Người yêu hay hận không liên quan tới ta, người chỉ là một tiểu thiếp, người nghĩ rằng ta ham thích tình yêu của người sao chứ? Thành thật nói cho người biết, nếu không có A mã và Ngạc nương khẳng định giữ người lại, ngay cả nạp người làm thiếp ta cũng không muốn!”

Hắn lãnh khốc vô tình, lời nói tàn nhẫn đâm vào tim Khương Đông Ly đau đớn, đồng thời cũng phá vỡ hết mọi ảo mộng của nàng, hai dòng nước mắt không ngừng chảy xuống.

Lòng Đức Tuyền cứng rắn nhìn hai mắt đầm lệ, bộ dáng đau lòng thương tâm, hắn vẫn tiếp tục lạnh lùng nói: “Từ hôm nay trở đi, người dọn sạch Vũ

Uyên lâu cho ta, quay về Liên Hiền trước kia ngời ở, phòng này tương lai là để cho thiếu phúc tấn.”

Dứt lời, hắn cũng không quay đầu lại xoay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Xung Hỷ Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

Đức Tuyền đi rồi, Tinh nhi vội vàng chạy vào trong phòng, chỉ thấy trên nền đất chiếc vòng ngọc đã vỡ vụn, không khỏi ngáy người sững sốt. Mãi cho đến khi tiếng khóc thút thít bi ai của Khương Đông Ly vang lên bên tai, nàng mới lấy lại được tinh thần, "Cách cách, rốt cuộc có chuyện gì đã xảy ra? Sao lại trở nên thế này?"

Nhưng Khương Đông Ly vẫn cứ khóc, Sau đó đột nhiên xoay người, bỏ nhào vào lòng Tinh nhi, thương tâm nói: "Tinh nhi, làm sao bây giờ? Đức Tuyền ca ca sẽ không để ý đến ta nữa! Hắn muốn ta hôm nay phải rời khỏi Vũ Uyên Lâu, trở về Liên Hiền..."

Tinh nhi nghe vậy lại càng kinh ngạc, tại sao lại có thể như vậy? Mới trải qua thời gian không lâu, sao sự tình lại càng ngày càng rối ren không thể văn hồ?

"Đừng khóc, cách cách, người cứ khóc nhiều như vậy, đôi mắt sẽ càng xấu đi đó!" Tinh Nhi đau lòng ôm lấy nàng, vừa đưa tay lên vỗ về lên lưng của nàng.

Thấy nàng vẫn khóc không ngừng, Tinh nhi liền nói tiếp: "Có chuyện gì ủy khuất, chúng ta sẽ đi nói với Vương gia, phúc tấn, để bọn họ thay người làm chủ!"

Khương Đông Ly vội vàng ngẩng đầu lên.

"Không, ta không muốn làm cho A mã và ngạch nương có thêm phiền phức... Bọn họ đã đối xử với ta rất tốt rồi! Là do ta không tốt, chọc giận Đức Tuyền ca ca!"

Tinh nhi kéo Khương Đông Ly ngồi xuống đầu giường, đưa tay lau từng giọt nước mắt cho nàng, dịu dàng an ủi: "Ta không nói với Vương gia, phúc tấn nữa, nhưng cách cách, người cũng đáp ứng Tinh nhi đừng khóc nữa được không?"

Khương Đông Ly cố nhịn khóc, có chút miễn cưỡng.

"Nào, bây giờ người hãy hít thở thật sâu, nói rõ cho ta biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, biết đâu ta có thể thay cách cách nghĩ ra biện pháp gì đó!" Tinh nhi thành thật nói.

Khương Đông Ly đáng thương hít mũi, bắt đầu yếu ớt kể lại chuyện...

Ngày đại hôn của Đức Tuyền, chỉ còn có hai ngày nữa là đến.

Khương Đông Ly ngồi trong đình tạ dưới hoa viên, mắt nhìn thấy trong phủ hạ nhân đi đi lại lại rất vội vàng, cả người có chút thất thần ngẩn ngơ.

Tinh nhi bụng một chén cháo đi đến bên cạnh nàng, nói: "Cách cách, ăn chút cháo đi, người đã mấy ngày không ăn uống đàng hoàng, nếu còn tiếp tục như vậy, thân thể sẽ không trụ vững mất!"

"Ta không đói bụng!" Đôi mắt Khương Đông Ly lơ đãng nhìn về phía xa xăm, miễn cưỡng trả lời.

Tinh nhi thấy nàng như vậy, hốc mắt không khỏi đỏ lên.

Từ sau ngày rời khỏi Vũ Uyên Lâu, cách cách ngày nào cũng ngồi ở hoa viên, toàn bộ tâm trí dường như đã bỏ mất ở đâu rồi.

Đức Tuyền bối lạc gia kia cũng thật vô tình, quả nhiên đối xử với cách cách hồ hững lạnh nhạt, ngay cả đến Vương gia và phúc tấn hình như cũng đang hết sức tránh mặt cách cách, không ai biết cách cách đang rất khó chịu, chứ đừng nói đến chuyện đến đây thăm nàng!

Tinh nhi quả thật cảm thấy không đáng cho Đông Ly cách cách, từ nhỏ đã bị đưa vào trong phủ làm tân nương xung hỷ, chuyện xong rồi, bây giờ lại đem người đã sang một bên, cho làm một tiểu thiếp địa vị thấp hèn, sống hay chết cũng không ai thèm để ý.

Nghĩ đi nghĩ lại, đầu mũi đột nhiên cay cay đau xót, nàng nghẹn ngào nói với Đông Ly cách cách: "Cách cách, người đừng như vậy! Phải làm sao thì người mới vui lên bây giờ, Tinh nhi nhất định phải làm người vui mới được!"

Vừa mới dứt lời, phía bên ngoài hoa viên chợt vang lên một trận âm thanh khua gỗ rung trời, còn có cả tiếng gào thét hung hồn, dường như là có đám mây nghệ đang diễn trò đầu phố.

Trong đầu Tinh nhi chợt lóe lên một tia sáng, có lẽ nàng nên mang cách cách ra ngoài đường đi dạo, bên ngoài náo nhiệt thú vị thú vị như vậy, cách cách ít nhiều cũng sẽ vui lên một chút, tâm tình có khá lên, ăn uống cũng theo đó mà khởi sắc!

Ừ, cứ làm như vậy đi! Tinh nhi buông bát cháo, kéo kéo Đông Ly, vui vẻ nói với nàng: "Cách cách, chúng ta ra ngoài đường đi dạo đi, bên ngoài có nhiều trò vui thú vị, người nhất định sẽ rất thích."

Hai trông mắt thiếu sức sống của Khương Đông Ly không hề động lên một chút ánh sáng hiếu kỳ, nàng chậm rãi mỉm cười, gật gật đầu với Tinh nhi, rồi lại ừ rừ nói: "Chúng ta làm sao mà có thể ra ngoài được đây, người trong phủ sẽ không để chúng ta một mình ra ngoài đường đâu!"

Tinh nhi cúi đầu nghiêng nghiêng một lát, đôi nhãn cầu đen bóng lúng láy chuyển động, rồi trả lời: "Chúng ta theo cửa sau của hoa viên trốn ra ngoài, không ai thấy đâu, bọn họ còn đang bận rộn với việc đại hỷ của đại bồi lặc vào ngày mốt, không đếm xỉa tới chúng ta!"

Lời này của nàng lại chạm vào nỗi đau của Khương Đông Ly, chỉ thấy thần sắc của nàng lại ảm đạm cúi đầu.

Đáng chết! Đúng là vạch áo cho người xem lưng, Tinh nhi ở trong lòng tự mắng chính mình. Nàng kéo tay Khương Đông Ly chạy về hướng cửa hậu hoa viên, trước hết nàng phải làm cho cách cách tạm thời rời khỏi cái chỗ thương tâm này, đừng tự chìm đắm trong những ưu tư ảo não nữa.

"Như vậy có được không?" Khương Đông Ly mơ hồ hỏi.

"Cách cách chẳng lẽ không muốn nhìn thế giới bên ngoài một chút sao?" Tinh Nhi xúi giục.

Suy nghĩ một lát, kúm đồng tiền của Khương Đông Ly chậm rãi nở ra một nụ cười mang theo một chút thương cảm, có thể tạm thời rời khỏi nơi này cũng tốt, không thì nàng sẽ lại tiếp tục nghĩ đến Đức Tuyền ca ca mà muốn đau lòng, trào nước mắt! Huống hồ, nàng tự giễu cợt mà suy nghĩ, có lẽ cũng chẳng ai rảnh mà chú ý bắt gặp nàng đâu!

"Chúng ta đi thôi, ta nóng lòng muốn thấy những chuyện thú vị bên ngoài rồi." Nàng phấn chấn hẳn lên, kiên định nhìn Tinh nhi gật gật đầu.

Khương Đông Ly cùng Tinh nhi, chủ tớ hai người đi vào đường phố thành Bắc Kinh náo nhiệt ồn ào.

Dọc theo đường đi, thương gia rất nhiều, tiếng người huyên náo, những quầy quán ven đường biểu diễn những đồ vật thú vị có nhiều vô số, khiến người ta muốn hoa cả mắt.

Cảnh tượng náo nhiệt, sầm uất như vậy, Khương Đông Ly có chút ấn tượng, nàng khi nhỏ đã từng gặp qua. Nhưng sau nhiều năm qua, nàng ở trong Đa La Duệ vương phủ, không hề ra khỏi công lớn, cho dù là cổng trong, cổng phụ cũng chưa hề bước qua.

Hôm nay vừa nhìn thấy, tất cả những thứ trên đường phố này đối với nàng mà nói, đều mới mẻ thú vị phi thường, nàng nhìn đông một cái, sờ tây một cái, giống như một tiểu cô nương đang thích thú tò mò lại ham chơi.

Tinh nhi nãy giờ vẫn theo sát bên mình Khương Đông Ly, thấy nàng vui vẻ, không khỏi lộ ra một bộ dáng tươi cười mừng rỡ. Xem ra nàng làm như vậy là đúng!

Cho dù sau khi trở về có bị trách phạt, nàng cũng cam tâm tình nguyện!

Cứ như vậy, hai người vừa đi một chút lại dừng một chút, vô tình đã cách Đa La Duệ vương phủ càng lúc càng xa.

Lúc này, cách chỗ hai người không xa, ngay góc nhỏ của khu chợ náo nhiệt đang có một đám người đang vây quanh, ồn ào huyên náo không biết đang là ó cái gì, Khương Đông Ly cùng Tinh nhi tò mò tiếp cận về trước, len lỏi vào giữa đám đông, lúc này mới thấy thì ra là một đám lang trung mãi võ giang hồ đang biểu diễn những kỹ năng đặc biệt.

Trong sân một hán tử vừa đang nuốt kiếm, vừa đang biểu diễn phun lửa, đủ thứ kỹ năng, đám người xem ai cũng vỗ tay trầm trồ khen ngợi.

Khương Đông Ly cùng Tinh nhi nhìn thấy cũng ngẩn ngơ, hoàn toàn quên mất đang ở chỗ nào.

Dòng người mỗi lúc một đông, hai người vì bị chen lấn mà tách rời nhau ra, bị đùn đẩy ra những hướng khác biệt...

"Chúc mừng lễ thành thân của người!"

Dận Kỳ sau nhiều ngày xa cách nay lại đi đến Đa La Duệ vương phủ, tuy nói chúc mừng Đức Tuyền, nhưng ngữ khí cũng được thân thiện cho lắm, còn mơ hồ mang theo một chút ý vị phản đối.

Mấy ngày nay trong lòng Đức Tuyền vẫn luôn nhớ đến Dận Kỳ, bây giờ nhìn thấy hắn tự động đi đến đây tìm mình, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, dù gì Dận Kỳ với hắn cũng là bằng hữu tri kỷ tâm giao đã nhiều năm.

"Dận Kỳ, ta thật vui vì ngươi đã đến rồi." Đức Tuyền cười nói, từ sau án thư (1) bước ra. "Trước tiên ngồi xuống uống chén trà đã..."

(1) án thư: là cái bản dài chuyên để viết lách

"Không cần! Ta không phải tới tìm người uống trà." Dận kỳ lãnh đạm trả lời. "Ta chỉ là phụng mệnh Hoàng a mã đem quà mừng đến đây!"

Đức Tuyền hơi hơi cau mày, "Dận Kỳ, chúng ta nhất định phải như vậy sao? Người biết rõ ta lấy Uyển Thanh Cách cách về làm vợ cũng là có nỗi khổ riêng!"

"Nỗi khổ riêng?"

Thanh âm của Dận kỳ đầy giễu cợt. "Nỗi khổ của người là mấy lời của ông thầy tướng ngày xưa chứ gì! Những lời này người bớt nói một chút đi! Ta bây giờ đang muốn đi an ủi Đông Ly muội muội đáng thương của ta, thứ lỗi không thể phụng bồi!"

Dứt lời, hần vén vạt áo dài, đang chuẩn bị rời khỏi thư phòng thì tổng quản Lý Lộc vội vàng hấp tấp chạy vào.

"Bối lạc gia, không hay rồi! Không hay rồi!"

Lý tổng quản hốt ha hốt hoảng kêu lên, ngay cả việc thi lễ cũng quên mất.

"Chuyện gì mà hốt hoảng như vậy?" Đức Tuyền nhíu mày hỏi.

Lý tổng quản vội vã cúi người bẩm báo: "Cách cách, người... không thấy người đâu hết!"

Đức Tuyền cùng Dận kỳ nghe vậy không hện mà cùng trừng mắt nhìn Lý Lộc.

"Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?"

Thần sắc của Đức Tuyền chợt ảm đạm nặng nề, thanh âm vẫn bình tĩnh hỏi.

"Tình hình thực tế như thế nào nô tài cũng không rõ lắm. Vương gia cùng phúc tấn hiện tại đang ở đại sảnh hỏi chuyện Tinh nhi, ra lệnh cho nô tài đi mời bối lạc gia đến tiền thính một chuyện." Lý tổng quản dè dặt trả lời.

Hần nói vừa mới nói xong, Đức Tuyền đã giống như một trận gió bay nhanh khỏi thư phòng, Dận Kỳ cũng lập tức theo sau, Lý tổng quản thấy thế, nhanh chóng đi theo sau hai người họ, bước nhanh về hướng tiền thính*. (*nhà trước, dạng như nhà chính để tiếp khách)

Đa La Duệ vương phủ đại sảnh, Tinh Nhi quỳ dưới đất bằng hai đầu gối, đang còn khóc nức nở nghẹn ngào. Một bên ngồi Đa La Duệ quận vương cùng Lan phúc tấn, hai người đều có vẻ mặt nặng nề, thần sắc lo âu.

Đức Tuyền đi vào trong đại sảnh, ngay lập tức thấy ngay một bầu không khí trầm mặc.

"A mã, ngách nương, rốt cuộc xảy ra chuyện gì, Ly nhi vì sao lại không thấy?"

Đa La duệ quận vương thờ dãi một hơi, đưa mắt nhìn Tinh nhi, "Tinh nhi, đem chuyện xảy ra kể lại cho bối lạc gia lần nữa đi."

Tinh nhi nước mắt đầy mặt gật gật đầu, nghẹn ngào nói: "Mấy ngày gần đây, tâm tình cách cách không tốt, cả ngày đều rầu rĩ không vui, cơm cũng không buồn ăn. Nô tỳ thấy như vậy không biết phải làm sao, mới lên bẩm Cách cách xuất phủ ra đường lớn đi dạo, mong người được giải sầu, ai biết... Ai biết được..."

Một hồi, nàng nhịn không được khóc nức nở, nói cũng nói không được nữa.

"Ai! Cuối cùng là bị dòng người trên đường đẩy ra khỏi nhau, Tinh nhi tìm nửa ngày, tìm khắp cũng không thấy Đông Ly, mới vội vàng hồi phủ xem thử thế nào." Đa La Duệ quận vương nói xong, sau đó nặng nề nhìn Đức Tuyền liếc mắt một cái, lại nói: "Đông Ly cũng không hề hồi phủ, ta nghĩ con bé tám phần là lạc đường, nếu không... lẽ là xảy ra chuyện gì bất trắc rồi!"

Đức Tuyền nghe vậy, cả người chấn động, nhưng hần che dấu thật quá tốt, "Phân phó xuống dưới, cho gia đình trong phủ đi tìm kiếm, trước lúc mặt trời lặn phải tìm thấy cách cách trở về!" Hần bình tĩnh hạ lệnh căn dặn với Lý tổng quản.

"Vâng!" Lý tổng quản lập tức đi xuống truyền lệnh.

"Ta cũng đi ra ngoài hỗ trợ tìm." Dận Kỳ sắc mặt trầm mặc nói, nhưng Đức Tuyền không đáp lại, thân hình đã nhanh chóng chạy ra ngoài đại sảnh.

"Tinh nhi, người đứng lên đi! Việc này không thể trách người." Hốc mắt Lan phúc tấn đã đỏ ửng, bà bỗng nhiên lên tiếng: "Là Đa La Duệ vương phủ chúng ta thực có lỗi với nha đầu Đông Ly kia, mấy ngày nay ta quả thật sợ hãi với con bé..." Nói đến đó, thanh âm của bà bỗng nghẹn ngào.

"Đừng thương tâm, Đức Tuyền đã phái người đi tìm, sẽ rất nhanh có thể tìm thấy Ly nhi về thôi." Đa La Duệ quận vương an ủi nhẹ từ.

Mà từ đầu đến cuối khuôn mặt Đức Tuyền nhìn như không hề có tí gì cảm xúc, giữa vẻ thâm thúy duy chỉ hiện lên một vẻ tĩnh mịch u ám, bàn tay gắt gao nắm chặt lại bên hông, biểu hiện trong lòng của hần xem ra không hề bình tĩnh như bề ngoài...

Màn đêm buồn xuống, những đốm sao lạnh lẽo ẩn hiện, đêm đầu thu yên tĩnh vắng vẻ khiến lòng người cảm thấy mát rượi, nhưng cả Đa La Duệ vương phủ tràn ngập một không khí bi thương.

Đã hai ngày trôi qua, nhưng vẫn không tìm thấy Đông Ly, Dận Kỳ còn điều động cả người trong cung, dốc lực tìm kiếm, vẫn là tay không trở về.

Trong thư phòng, vẻ mặt Dận Kỳ bình tĩnh nhìn Đức Tuyền, giọng lạnh lùng mĩa mai nói: "Cái này cũng là đúng ý của ngươi, Đông Ly mất tích, vừa hay có thể chứng minh lời thầy tướng số kia rõ là nói xằng, ngày mai ngươi cứ yên chí lớn mà làm tân lang, cưới Uyên Thanh cách cách nhập môn làm vợ."

Đức Tuyền chỉ cần rằng, không nói, trong con ngươi sâu thẳm lộ ra một mảnh u ám dị thường, sau một lúc lâu, hần chậm rãi nói ra: "Không có hôn lễ, ta sẽ không cưới Uyên Tinh cách cách nhập môn."

Dận Kỳ không dám tin mà nhìn hần chăm chăm, sau đó lập tức cười lạnh một tiếng, "Lương tâm của ngươi cuối cùng cũng lên tiếng rồi hả? Sợ là đã không còn kịp nữa rồi!" Hần tức giận nói.

Biết rõ trong lòng Đức Tuyền cũng không dễ chịu gì, nhưng hần không thể nhịn nổi! Nghĩ tới Ly nhi ngày thơ ấu giờ không biết đang gặp nguy hiểm hoặc đang bị kẻ xấu bắt ở chỗ nào, hần không khỏi oán trách tên đầu sỏ trước mặt.

"Cũng chỉ vì lời thầy tướng số kia, lại còn thêm mười năm ước hẹn nực cười, vậy mà ngươi nữ hy sinh Ly nhi, kiên trì giữ oán hận đến cùng!" Dận Kỳ nhìn không được tiếp tục thì thầm. "Bây giờ thì tốt rồi, người không thấy đâu, cũng không biết đang chết hay sống, ngươi có thể an tâm sao? Ta xem ra ngươi kỳ thật rất lưu tâm đến nàng, thậm chí là đặc biệt vô cùng yêu thích nàng, bây giờ biến thành thế này, có đáng không?"

Đức Tuyền nhắm mắt, im lặng không nói, đứng thẳng quay lưng về phía Dận Kỳ.

Thấy hần chưa trả lời, Dận Kỳ lại nói: "Nếu có thể tìm Đông Ly trở về, ngươi định đổi với nàng thế nào? Vẫn nhận nàng là một tiểu thiếp như cũ hay sao? Nếu là như vậy, ta khuyên ngươi chẳng nên tìm nữa làm gì! Cần phải làm sao, ngươi nên tự mình suy nghĩ cho tốt đi."

Hần nói xong tức xoay người rời đi, bỏ lại Đức Tuyền đứng một mình trầm mặc.

Dận Kỳ đi rồi, Đức Tuyền suy sụp thống khổ, mắt nhắm chặt lại, gương mặt tuấn mỹ tràn ngập phiền muộn bi ai, hai ngày nay, hần hoàn toàn chưa nhắm mắt ngủ được tí nào, trong đầu toàn là hiện lên gương mặt ngày thơ ấu động lòng như đóa sen tinh khiết của Đông Ly.

Hần không ngờ sự tình lại thành ra như vậy, nàng lại đột nhiên biến mất! Hần bắt đầu hối hận chính mình không nên chỉ vì một vòng ngọc mà thoát ra khỏi niệng những lời ác ngôn khiến lòng nàng thương tổn, lại càng không nên vì lòng kiêu ngạo nực cười mà đem nàng trục xuất khỏi Vũ Uyên Lâu, hết sức lãnh bạc nàng!

Có lẽ, ngay từ đầu hần đã sai lầm rồi!

Biết rõ lời nói thầy tướng không thể tin tưởng, hần lại vẫn vì một lời tiên đoán hoang谬, cứng rắn muốn hành hạ người khác.

Đông Ly quả thật vô tội, nàng có tội tình gì?

Hiện tại, nàng mất tích, có lẽ vĩnh viễn cũng tìm không ra, là hần muốn như vậy sao?

Không! Hần chưa từng muốn như vậy!

Tuy rằng khẳng khẳng không cưới nàng làm vợ, nhưng quả thật hần muốn có nàng, hần muốn nàng cả đời đều ở bên cạnh hần, hần không biết loại cảm tình này có phải là yêu hay không, hần chỉ biết thật sự hần không thể không có nàng!

Nếu nàng thực sự gặp bất trắc, hần vĩnh viễn không thể tha thứ cho chính mình!

Vừa nghĩ tới Đông Ly có thể biến mất khỏi thế gian, khuôn mặt Đức Tuyền phút chốc trắng bệch, hai tròng mắt âm u lóe lên đau đớn, trong lòng đau đến không thể thở được.

Không! Nàng sẽ không chết... Đức Tuyền cuồng loạn thì thảo tự nhủ, nàng chẳng qua trốn không muốn gặp hần thôi. Hần thề, cho dù phải lật tung cả thành Bắc Kinh này, hao tổn hết thời gian cả đời, hần cũng phải tìm cho được nàng!

Chỉ cần hần còn sống một ngày, hần tuyệt không bỏ cuộc tìm kiếm nàng!

Nửa năm sau.

Lại là mùa xuân về hoa nở thơm ngát muôn nơi, Khương Đông Ly mất tích cũng đã nửa năm.

Nửa năm qua, không khí bên trong Đa La Duệ vương phủ luôn trầm mặc, việc Khương Đông Ly mất tích là chuyện người trong phủ không thể đụng vào, cũng không ai dám nhắc tới nỗi đau ấy!

Lan phức tạp bởi vì tự trách mà tích tụ sinh bệnh, Đa La Duệ quận vương lòng nóng như lửa đốt, hận không thể xuất hiện kỳ tích, sớm đem Đông Ly tìm về, nếu không, chỉ sợ ngay cả ái thể của hắn cũng mất.

Về phần Đức Tuyền, hắn thủy chung không hề bỏ cuộc tìm kiếm nàng.

Nửa năm qua, hắn không bao giờ cười được một cách thoải mái, trong lòng luôn trống rỗng, giống như đã bị khoét mất một khối lớn trong tim, để lại một lỗ thủng sâu hoắm, không có cách nào lấp đầy, an ủi.

Nửa năm này đối với hắn, dài như đã mấy chục năm, mỗi khi hắn nhắm mắt lại, trong đầu xuất hiện ngay khuôn mặt Đông Ly xinh đẹp trắng hồng, mỗi khi vất vả lăm chộp mắt một lúc, ở trong giấc ngủ, hắn đắm đuối hôn nàng, ôm mộng đẹp có nàng nhưng rồi lại bất chợt bừng tỉnh.

Hắn trở nên trầm mặc ít nói, cả người cũng hốc hác đi rất nhiều, mọi người trong vương phủ đều nhận rõ, hắn ngày càng phiền muộn và bi thương ẩn dưới chiếc mặt nạ lạnh lùng!

Ngay cả nửa năm trước, biết được Khương Đông Ly đột nhiên mất tích, Đức An từ Giang Nam tức tốc gấp rút trở về cũng bị hắn làm cho cảm động, hắn đối với Đức Tuyền ban đầu không cách nào tha thứ, thậm chí còn nhìn như kẻ thù, đến bây giờ đã hóa thành đồng cảm sâu sắc.

Mà Dận Kỳ thì lại càng để ý đến Đức Tuyền đang biến đổi hoàn toàn. Nửa năm qua ở đây, hắn ngoài việc khuyên giải an ủi, vẫn không ngừng điều người trong cung tìm kiếm tung tích của Đông Ly khắp xung quanh, đáng tiếc vẫn chưa có kết quả gì.

Hôm nay, Đức Tuyền đã ra khỏi thành để tìm kiếm, đến quá trưa, hắn mang một thân thể uể oải và hậm hực mà trở về thành Bắc Kinh, đi lại trên đường phố náo nhiệt trong thành vô mục đích, người qua lại trên đường hắn coi như không nhìn thấy, hai tròng mắt thâm thúy tối tăm mù mịt một nỗi bi thương nặng nề.

Đi tới mãi, đột nhiên những thanh âm hội thoại ồn ào truyền đến bên tai hắn – "Thiết Khẩu trực đoạn"? Thật hay giả vậy, người chỉ là một ông già mù, có thể làm thầy tướng đoán lành dữ được sao?" (*miệng luôn nói điều thẳng điều thật tuy có thể trái tai)

"Đúng vậy, đúng vậy! Không nhìn thấy gì hết, làm sao mà có thể làm thầy tướng số được chứ?"

Đức Tuyền toàn thân đột nhiên chấn động, cố gắng ngẩng đầu lên, nhìn qua bên cạnh, chỉ thấy bên đường có bày một quầy đoán mệnh, một tấm vải dài được kéo căng trên có viết bảy chữ lớn mà hắn cực kỳ quen thuộc - Thiết khẩu trực đoạn quái lão tiên.

Hắn nhìn kỹ thêm lần nữa, đúng là ông già đã phê mệnh bói toán cho hắn mười năm trước, ông già mù cùng hắn ước định đã mười năm.

Tuy rằng đã qua mười năm, nhưng hắn vẫn chỉ liếc nhìn một cái cũng nhận ra ngay, bởi vì ông thầy tướng số già kia hình dung bên ngoài không quá thay đổi, thoạt nhìn so với mười năm trước giống nhau y chang.

Đức Tuyền giật mình sững sốt một lúc lâu, không biết mình nên đi hay nên ở.

Nửa năm qua, vì tìm kiếm Đông Ly, hắn sớm đã quên lời ước định mười năm cùng lão thầy tướng già, hắn từ lâu đã không còn để ý chuyện này.

Do dự một lát, hắn rốt cục vẫn đi tới chỗ thầy tướng. Đoàn người đang vây xem trông thấy hắn thần thái y phục đều tôn quý bất phàm, liền tự động lui ra.

Đức Tuyền ngồi xuống, liền mở miệng nói: "Người có biết ta là ai không?"

Thầy tướng số già, vuốt chòm râu bạc trắng mỉm cười trong chốc lát, mới nói: "Là người! Người đến vì ước định mười năm trước sao?"

Sắc mặt Đức Tuyền buồn bã, trầm mặc một lúc, trả lời: "Người đã tự xưng Thiết Khẩu Trực Đoạn, sao lại không biết ta đến vì cái gì?"

Lão nhân vẫn cứ mỉm cười, trong đôi mắt không thể nhìn thấy gì kia lại như phảng phất lóe lên một tia quang mang hiểu thấu lòng người. "Người thật ra muốn đi tìm người?"

Đức Tuyền bỗng dừng chân động, tiếp lời: "Người biết nàng hiện giờ đang ở đâu sao?" Thần sắc hắn bỗng cuồng loạn hẳn lên.

"Người thực sự muốn nàng trở về sao?" Lão nhân thông dong hỏi ngược lại. "Nếu thật sự tìm được nàng về, trong lòng người có dự định gì?"

Ánh mắt Đức Tuyền hung ác nhìn ông già, thanh âm nói vững chãi: "Ta rất khẳng định là ta muốn nàng trở về!"

"Nếu nàng đã gả cho làm vợ người khác rồi?" Lão nhân vẫn từ từ mỉm cười.

"Không có khả năng!" Đức Tuyền mắt tròn trũng, nộ khí đằng đằng nói. "Nàng đã là thê tử của ta, ai dám lấy nàng, ta giết chết kẻ đó!"

"Nhưng quê hương của lão phu cho thấy, nàng chỉ từng là thiếp phòng của người mà thôi..."

"Ta nói nàng là thê tử của ta thì nhất định là thê tử của ta, người bớt ở đó mà nói linh tinh với ta đi! Nhanh lên nói cho ta biết nàng hiện tại đang ở chỗ nào?" Đức Tuyền tức giận cắt ngang lời lão tướng số già.

Không ngờ ông già mù mắt không những chẳng chút tức giận, ngược lại còn hài lòng cười lớn mấy tiếng, sau một lúc lâu mới nói: "Lời ước định của chúng

ta mười năm về trước đến đây coi như từ bỏ, người không cần phải chứng minh với ta cái gì hết! Về phần người người muốn tìm, bây giờ vừa đúng lúc đang ngồi ở trong nhà chờ người!"

Đức Tuyền nghe vậy, chợt kinh chợt hãi, "Người nói thật chứ, không gạt ta?" Tinh âm hần run rẩy hỏi lại.

Lão nhân lại ha hả cười to vài tiếng, "Bây giờ người mau chóng trở về nhà mà nhìn xem, chẳng phải sẽ biết ngay ta nói thật hay giả."

Đức Tuyền vốn sùng sốt, bỗng nhiên đứt phắt dậy, mừng rỡ phát điên mà tự thi thảo lắm lắm. "Nàng đã trở về! Ly nhi của ta thực sự đã trở về!" Tiếp theo, hần chợt xoay người, toàn thân giống như tên bắn chạy như bay, trong nháy mắt hình bóng đã biến mất hần...

Đức Tuyền cấp tốc chạy về Đa La Duệ vương phủ, vừa mới bước vào phủ đệ, liền thấy Lý tổng quản đang đứng ở cổng đại môn. Vừa thấy hần hồi phủ, khuôn mặt già nua liền chớp mắt nở một nụ cười rồi chạy nhanh về phía hần.

"Bối lạc gia, người cuối cùng đã về rồi!" Lý tổng quản xúc động vừa cười vừa nói. "Cách cách, người... Cách cách đã trở lại! Hiện giờ người đang ở trong đại sảnh!"

Đức Tuyền vừa nghe, trong lòng tràn ngập nỗi vui mừng khôn xiết, trống ngực đánh mạnh liệt bên trong lồng ngực, nàng thật sự đã trở về!

Hần nhanh chóng chạy ào vào trong đại sảnh.

Vừa vào cửa, liền thấy ngay một thân hình nhỏ xinh mảnh khảnh đang nép vào lòng ngai vàng, hần ngần ngại bước tới phía trước.

"Đức Tuyền, người cũng về rồi! Người xem, Đông Ly của chúng ta đã trở lại bên chúng ta, một sợi lông tơ cũng không thiếu!"

Dận Kỳ vừa nhìn thấy Đức Tuyền, không khỏi cao hứng la lên.

Khương Đông Ly vừa nghe Đức Tuyền đã trở lại, chậm chậm ngẩng đầu lên, cũng quay người lại, nhìn hần sợ hãi.

Thật là nàng!

Đức Tuyền cố nén sự xúc động tràn ngập trong lòng, hai con người đen bóng bắn ra những tia quang nóng cháy, nhìn thẳng nàng không hề chớp mắt, sau đó chậm rãi bước về phía nàng.

Dung mạo của nàng vẫn thanh lệ như trước, khuôn mặt nở nang chợt ửng đỏ say lòng người, mơ hồ tản ra một khí chất quyền rũ thành thực.

Chỉ trong thời gian nửa năm ngắn ngủi, nàng lại càng trở nên xinh đẹp động lòng người, nếu không phải bờ môi kia của nàng vẫn lộ rõ nụ cười ngây thơ ngượng ngùng không hề thay đổi, hần thật còn tưởng đây là một giấc mộng!

"Đức Tuyền ca ca..." Khương Đông Ly nhẹ nhàng gọi.

Giọng nói quen thuộc làm cho Đức Tuyền hồi phục tinh thần, hần dừng bước, lúc này mới chú ý đến bên cạnh nàng còn có một đôi nam nữ thanh niên tuấn mỹ đang đứng đó.

"Hai vị này là..."

"A! Hai vị này là Sở công tử và Sở phu nhân." Đa La Duệ quận vương lập tức giới thiệu với hần. "Chính là phu thê bọn họ đem Ly nhi về, nửa năm qua, cũng may mà nhờ bọn họ chăm sóc Ly nhi đó."

"Vương gia khách khí." Sở công tử một thân bạch y tao nhã nói, "Tại hạ làm như vậy cũng là thừa hành mệnh lệnh của sư phụ, hướng hồ Ly nhi thực là một cô nương khiến người người đều rất yêu mến."

"Sư phụ? Không biết sư phụ của Sở công tử tên gọi là gì?" Đức Tuyền hỏi.

Sở công tử khẽ cười cười, trả lời: "Gia sư tự xưng là Quái lão tiên, tinh thông mệnh ý, y lý, đôi mắt mặc dù không nhìn thấy được, nhưng lại biết hết tất cả, khi nhân hạ thường thích vân du tứ phương, bày quầy bói toán đoán mệnh cho mọi người."

Đức Tuyền nghe vậy toàn thân bỗng chấn động, không ngờ lại là ông già đó!

"Quái lão tiên?" Dận Kỳ đột nhiên hưng phấn trừng mắt kêu lên. "Chính là Quái lão tiên tính toán tài tình vang danh thiên hạ ba, bốn năm trước sao, nghe đồn hần sinh ra đã đầu bạc, cho nên mới tự xưng là Quái lão tiên."

Sở công tử mỉm cười địa gật đầu, lại nói với Đức Tuyền: "Sư phụ muốn ta nhắc với bối lạc gia ngài một câu: mười năm trước ông không nên tiết lộ thiên cơ, thiếu chút nữa thành sai lầm lớn, mong ngài thứ lỗi! Bây giờ trần bảo mất đi đã quay trở lại, tin rằng bối lạc gia chắc chắn sẽ biết quý trọng gấp nhiều lần."

"Đa tạ lệnh sư phụ đã có ý tốt."

Sở công tử thân nhiên cười, chấp tay nói: "Người đã đem về, lời cũng nói ra, chúng ta cũng nên cáo từ!" Vừa nói xong, hần kéo lấy cánh tay nhỏ bé của

thê tử bên cạnh, bước nhẹ nhàng ra khỏi đại sảnh. Mọi người ngơ ngác nhìn bọn họ rời đi, Đức Tuyền ra lệnh nói: "Lý tổng, tiễn Sở công tử và Sở phu nhân một đoạn."

"Vâng ạ!" Lý Lộc nhanh chóng theo sau, trong đại sảnh nhất thời yên tĩnh trở lại.

Đức Tuyền xoay người, coi như xung quanh không có ai mà bước về phía Khương Đông Ly, hai tròng mắt nhìn thẳng vào nàng, cũng không hề báo trước, hần đột nhiên đưa tay ôm lấy nàng, không thèm nhìn đến ánh mắt đờ ra sững sờ của mọi người, ôm nàng đi đến nơi ở Vũ Uyên Lâu của mình. . . Vừa đến phòng, liền đá cửa một cái.

Cửa phòng bật mở, Đức Tuyền ôm Khương Đông Ly ngồi xuống giường, tiếp theo liền cúi đầu găt gao chiếm lấy đôi môi cánh hoa của nàng, hần nóng bỏng hôn hít, giống như lữ khách ở lâu trong sa mạc khô cạn, như điên như cuồng muốn hết những hương say của nàng, nặc sức chiếm lấy từng nước bọt thơm mật ngọt ngào bên trong khoang miệng của nàng.

Nụ hôn nồng nhiệt phảng phất duy trì dài lâu cả đời như vậy, cuồng mãnh giống như muốn chiếm đoạt cả hô hấp của nàng.

Khi hần cuối cùng cũng buông môi của nàng, Khương Đông Ly thở hổn hển ngồi phịch vào lòng hần.

"Nàng không được đột nhiên biết mất không tung tích như vậy, biết không?" Đức Tuyền ôm chặt lấy nàng, khàn khàn thì thầm bên tai.

"Ta... Ta không phải cố ý." Khương Đông Ly nhỏ giọng trả lời. "Ngày đó ta và Tinh nhi trên đường đi bị người ta tách khỏi nhau, ta lại lạc đường, còn gặp phải mấy người, bọn họ muốn ức hiếp dễ ta, may mắn là có bạch phát gia gia xuất hiện, ông ấy tuy mắt không nhìn thấy gì, nhưng công phu cực kỳ phi thường, chỉ cần hai ba chiêu đã khiến toàn bộ kẻ xấu chạy tán loạn." (bạch phát gia gia: ông lão tóc trắng)

Đức Tuyền vừa nghe thấy hoàn cảnh của nàng, trong miệng nổi lên một hồi đau đớn, càng ôm chặt nàng hơn, "Thực xin lỗi, hại nàng phải chịu khổ!"

Khương Đông Ly miễn cưỡng ngẩng đầu lên, hướng hần lộ ra một bộ dáng tươi cười đáng yêu, ôn nhu nói: "Chuyện này không phải là chàng sai, là chính ta không cẩn thận!"

Nhìn thấy gương mặt của nàng vẫn mang một ít hơi thở ngây thơ, Đức Tuyền đau lòng khẽ vuốt lên khuôn mặt của nàng, hần nhìn nàng nồng nàn chăm chú, "Nửa năm qua ta tìm nàng, tìm đến điên rồi. . . Vì cái gì nàng không lập tức trở về vương phủ?"

Câu hỏi của hần lại chạm vào nỗi thương tâm của Khương Đông Ly, nàng ảm đạm cúi mặt thật thấp, nhỏ giọng nói "Ta nghĩ chàng sẽ không bao giờ... để ý đến ta nữa, ta sợ sau khi ta trở về, cuộc sống lại càng đau lòng bức bối hơn trước, hơn nữa ta sợ phải nhìn thấy chàng lấy nữ nhân khác về làm vợ, nghĩ đến chuyện đó, ngực của ta đau đau quá, cho nên ta không dám trở về!"

Lời nói của nàng ngốc nghếch hồn nhiên chân thật đều khiến Đức Tuyền nhìn không được khẽ run run, hần rút cuộc đã làm gì với nàng? Từ đáy lòng hần im lặng tự trách.

"Sẽ không có nữ nhân khác!" Đức Tuyền yêu thương che chở lên khuôn mặt ảm áp của Khương Đông Ly. "Sẽ không lấy nữ nhân khác làm vợ nữa, suốt kiếp này, ta chỉ có một thê tử - đó chính là nàng!"

Khương Đông Ly không dám tin nhìn hần chăm chăm, "Đức Tuyền ca ca, chàng đừng lừa ta, kỳ thật... Chàng có lấy nữ tử khác làm vợ cũng không sao..." Nàng chậm rãi thì thầm, "Ta vẫn sẽ trở lại bên cạnh chàng!"

"Nàng thật khờ!" Đức Tuyền đau xót khẽ hôn nhẹ lên trán nàng, "Ta nói thật đó, nửa năm qua, không có nàng bên cạnh, ta mới biết được là ta yêu nàng, ta từ lâu đã sớm quyết định lấy nàng làm thê tử của ta!"

"Thật... Thật sự?" Khương Đông Ly lấp bắp đứng dậy, hai gò má nhẹ nhàng hiện lên hai đám mây ửng hồng. "Kỳ thật... Ta cũng rất yêu chàng, Đức Tuyền ca ca, nguyên bản ta nghĩ rằng chàng sẽ không vui khi thấy ta trở về, thế nhưng ta lại không thể không về."

Đức Tuyền nhú mày, câu nói sau cùng của nàng là có ý gì?

Khương Đông Ly mặt càng đỏ hơn, trán rủ xuống, giọng nàng nhỏ nhỏ nói: "Sở tỷ tỷ nói, tiểu bảo bảo trong bụng ta không thể không có cha!"

Đức Tuyền tròng lớn mắt, ánh mắt chậm rãi di chuyển xuống dưới, lúc này mới phát hiện bụng của nàng rõ ràng to hơn. "Nàng... Trong bụng nàng có bảo bảo... thật sao... Đã bao lâu rồi?" Hần lấp bắp nói, trong lòng đang bị hai loại cảm xúc kinh ngạc và vui mừng khôn xiết mãnh liệt trùng kích, khiến hần nói không ra lời.

Khương Đông Ly cúi nghiêng đầu một chút, "Sở tỷ tỷ nói, bảo bảo trong bụng hần là đã được sáu tháng."

Đức Tuyền cẩn thận ôm lấy nàng, mầu quang* thâm tình tràn ngập thương tiếc nhìn thẳng vào gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của nàng, thì thảo nói nhỏ: "Cho dù trong bụng nàng không có bảo bảo, ta vẫn sẽ tìm nàng trở về, với ta mà nói, nàng là quan trọng nhất, trân quý nhất!"(*ánh mắt)

Khương Đông Ly nghe xong, nũng nịu vui vui khuôn mặt mình vào trong lồng ngực ảm áp của Đức Tuyền, đôi tay nhỏ bé găt gao ôm lấy hần.

Đột nhiên, nàng giống như nhớ tới chuyện gì, bỗng khuôn mặt nhỏ nhắn ngẩng lên lộ ra tràn ngập nỗi nghi hoặc.

"Đức Tuyền ca ca, Sở đại ca vừa rời ở trong đại sảnh nói những lời đó là có ý gì? Mười năm trước chàng đã quen biết Quái gia gia sao?"

Đức Tuyền không ngờ được nàng lại hỏi đến vấn đề này, vội vàng cười gượng vài tiếng, đáp lại: "Đó là chuyện trước đây lâu rồi, ta đã muốn quên nó, cũng không muốn nói ra!"

Lời vừa xong, hắn lại cúi đầu chiếm trụ lấy đôi môi cánh hoa của nàng, hôn nàng thật sâu, không cho nàng có cơ hội mở miệng nữa.

Cái gì mà dự đoán như thần, cái gì mà quái lão tiên, là số mệnh định trước cũng tốt, là nhân duyên kiếp trước cũng xong; hắn chỉ biết là mình không thể không có nàng, hắn không thể lại một lần nữa lại mất đi nàng!

Hắn yêu nàng, thiên địa làm chứng, nàng sẽ là nữ tử duy nhất hắn yêu suốt trọn cuộc đời...

[Toàn văn hoàn]

Bạn đang đọc truyện *Xung Hỷ Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.